ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΜΕΡΙΜΝΗ: ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ ΝΕΪΓΥ 17, ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: Ἐτησία δραχ. 72.000.— Ἐξάμηνος δραχ. 36.000.— Τιμὴ τεύχους δραχ. 3.000

ΕΤΟΣ Β'. | ΑΘΗΝΑΙ, 1 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1954 | ΤΕΥΧΟΣ 17ον

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (1921 - 1954)

Δ'. ΗΡΩΕΣ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΙ

«Πόσαι θυσίαι καὶ πόσον αἷμα ἐχύθη ἀπὸ τὰ τέκνα τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸν Ἀγῶνα της ὑπὲρ τῆς Ἐλευθερίας καὶ τοῦ Πολιτισμοῦ! Εἰς διακοσίους τεσσαράκοντα ἑπτὰ ἀνέρχονται οἱ ἀστυνομικοὶ μόνον, οἱ ὁποῖοι ἐμαρτύρησαν καὶ ἔπεσαν ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντός των, ἐνσαρκώνοντες καὶ αὐτοὶ περισσότερον παντὸς ἄλλου τὴν ἔννοιαν τῆς κοινωνικῆς ἐλευθερίας, τῆς τάξεως καὶ τῆς Ἀσφαλείας.

Τελειώνοντες σήμερον τὴν δημοσίευσιν τῶν φωτογραφιῶν τῶν μαρτύρων καὶ ἡρώων τούτων ἂς κλίνωμεν εὐλαβῶς τὸ γόνυ πρὸ τῆς Μνήμης των».

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΤΡΑΜΠΑΣΑΣ

Ἀστυν. Δ/ντὴς Α'

Ἐκ τῶν πρώτων στελεχῶν τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ἠνάλωσε τὴν ζωήν του ἐν τῇ ἐκτελέσει τοῦ καθήκοντος, ἀποβιώσας ὡς Γεν. Δ/ντὴς τοῦ Ἀρχηγείου τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων τὴν 30-8-51.

ΒΕΟΣ ΒΑΣΙΛ.
'Αστυφύλαξ
'Εφονεύθη ὑπὸ κομμουνιστῶν τὴν 24-12-44.

ΛΟΥΛΙΑΣ ΕΥΑΓΓ.
'Αστυνόμος Α'
'Εδολοφονήθη ἀγρίως ὑπὸ κομμουνιστῶν τὸν Δ)βριον 1944.

ΧΕΡΟΥΒΙΜΙΔΗΣ ΑΛΚ.
'Αστυφύλαξ
'Εδολοφονήθη ὑπὸ κομμουνιστῶν τὴν 5-10-44.

ΤΣΕΡΛΕΝΤΑΚΗΣ Γ.
'Αστυφύλαξ
'Εδολοφονήθη ὑπὸ κομμουνιστῶν τὴν 24-12-44.

ΜΠΑΡΛΑΣ ΚΩΝ.
'Αστυν. Δ)ντὴς Α'
'Ηναλώθη τῇ ὑπηρεσίᾳ τὴν 3ην 'Ιουλίου 1953.

ΣΑΜΑΡΤΖΗΣ ΑΠ.
'Αστυφύλαξ
'Εδολοφονήθη ὑπὸ κομμουνιστ. τὸν Δ/βριον 44.

ΥΔΡΑΙΟΣ ΦΩΤ.
'Αστυφύλαξ
'Εδολοφονήθη ὑπὸ κομμουνιστῶν τὴν 24-8-44.

ΠΑΛΑΜΙΔΗΣ ΒΑΣΙΛ.
'Αστυφύλαξ
'Εδολοφονήθη ὑπὸ κομμουνιστ. τὸν Δ/βριον 44.

ΣΤΑΜΠΟΥΖΟΣ ΚΩΝ.
'Αστυφύλαξ
'Εσφαγιάσθη ὑπὸ κομμουνιστῶν τὴν 7-12-44.

ΚΟΥΦΟΣ ΑΘΑΝ.
'Υπαστυνόμος
'Εφονεύθη ἐν Πειραιεῖ τὴν 11-1-44.

ΜΑΡΗΣ ΙΩΣ.
Πρόσθ. 'Αστυφύλαξ
'Εδολοφονήθη ὑπὸ κομμουνιστ. τὸν Δ/βριον 44.

ΜΠΟΓΔΗΣ ΝΙΚ.
Ἀστυφύλαξ
Ἐδολοφονήθη ὑπὸ κομμουνιστῶν τὸν Δ)βριον 1944.

ΧΡΗΣΤΙΔΗΣ ΕΥΓ.
Ἀστυφύλαξ
Βασανισθείς ἀγρίως ἐδολοφονήθη ὑπὸ κομμουνιστῶν τὸν Δεκέμβριον 1944.

ΚΟΓΧΥΛΑΚΗΣ ΙΩ.
Ἀστυνόμος Β'
Ἐδολοφονήθη ὑπὸ κομμουνιστῶν τὸν Δ)βριον 1944.

ΜΩΡΑΪΤΗΣ ΓΕΩΡΓ.
Ἀστυφύλαξ
Ἐδολοφονήθη ὑπὸ κομμουνιστῶν τὸν Δ)βριον 1944.

ΚΑΛΑΜΑΡΑΣ ΓΕΩΡΓ.
Ἀστυν. Δ)ντὴς Α'
Ἐδολοφονήθη ὑπὸ κομμουνιστῶν τὸν Δεκέμβριον 1944 μετὰ προηγούμενον βασανισμόν.

ΣΙΜΙΤΖΗΣ ΑΠ.
Ἀστυφύλαξ
Ἐφονεύθη ὑπὸ κομμουνιστῶν τὴν 8-12-44.

ΣΤΑΘΟΠΟΥΛΟΣ ΚΩΝ.
Ὑπαστυνόμος
Ἐφονεύθη ὑπὸ κακοποιῶν τὴν 18-6-43.

ΜΑΡΤΙΝΟΣ ΔΗΜ.
Ἀστυφύλαξ
Ἐφονεύθη ὑπὸ κομμουνιστῶν τὴν 11-12-44.

ΜΑΥΡΟΥΔΗΣ ΚΩΝ.
Ἀστυφύλαξ
Ἐδολοφονήθη ὑπὸ κομμουνιστῶν τὸν Δ)βριαν 1944.

ΠΑΠΑΪΩΑΝΝΟΥ ΑΓΓ.
Ἀστυφύλαξ
Ἐδολοφονήθη ὑπὸ κομμουνιστῶν τὴν 4-12-44.

ΦΑΡΜΑΚΗΣ ΓΕΩΡΓ.
Πρόσθετος Ἀστυφύλαξ
Ἐδολοφονήθη ὑπὸ κομμουνιστῶν τὸν Δ)βριον 1944.

ΤΑ 12 ΜΥΣΤΙΚΑ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΑΥΛΩΝ

ΕΚΜΥΣΤΗΡΕΥΣΕΙΣ ΕΝΟΣ ΠΡΩΗΝ ΠΡΕΣΒΕΥΤΟΥ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

Ὑπὸ τοῦ **ΑΛΑΙΝ ΑΠΟΥΩΡΝΤ**
Μετάφρ. ὑπὸ Σ.Α.Χ.—ΘΕΟΔΟΤΟΥ

Ε'. Η ΑΝΑΤΡΟΠΗ ΤΟΥ ΠΡΙΓΚΗΠΟΣ ΒΙΣΜΑΡΚ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΚΑΤΟΝΟΜΑΣΤΟΥ ΣΑΤΑΝΙΚΗΣ ΡΑΔΙΟΥΡΓΙΑΣ ΤΟΥ

Ἡ Αὐτοῦ Ἐξοχότης ὁ Πρεσβευτής, εἰς τὴν Γαλλικὴν Κωμῳδίαν, μετὰ τὴν πρώτην πρᾶξιν τοῦ «Ζητήσατε τὴν γυναῖκα» τοῦ Σαρδοῦ, παρετήρησε: «Καλοῦν » τοῦτο κατάστασιν ἀδύνατον. Κατὰ τί εἶναι αὕτη πλέον ἔκτακτος παρά τινες ἐκ » τῶν σκηνῶν εἰς ἃς παρέστην ἐγὼ ὁ ἴδιος κατὰ τὴν διπλωματικὴν καρριέραν μου; » Παραδείγματος χάριν, ἐν τῇ ὑποθέσει ἥτις ἐπέφερε τὴν ἀνατροπὴν τοῦ Οἴκου » Βίσμαρκ, ὁ τύπος, πάντοτε κακῶς πληροφορημένος, διέδωκεν εἰδήσεις ἀνοήτους. » Μερικαὶ ἀπὸ αὐτὰς ἐνεπνεύσθησαν ἀναμφιβόλως ἀπὸ τοὺς ἔχοντας λόγους σοβα- » ροὺς διὰ νὰ μὴ γνωσθῇ ἡ ἀλήθεια. Ἀλλὰ δὲν κατώρθωσαν νὰ ἀπατήσουν τοὺς » φρονίμους».

— Εἶναι γνωστὸν ὅτι μόλις ὁ Πρίγκηψ Βίσμαρκ ἀντελήφθη ὅτι ἡ Γαλλία εἶχεν ἐπανορθώσει ἐν μεγάλῳ βαθμῷ τὰς συμφορὰς τοῦ 1870, ἔζη ἐν διαρκεῖ ἀγωνίᾳ φοβούμενος ἀντεκδίκησιν ἐκ μέρους μας. Τοῦτο ὑπῆρξεν ἀφορμὴ τῆς νέας ἐπιθέσεως ποὺ ἐπέφερε τὸν διαμελισμὸν τῆς Γαλλίας καὶ τὴν περιώρισεν εἰς τὸν δεύτερον βαθμὸν τῶν Δυνάμεων.

—Ὁ κ. Μπλόουϊτς, ἀνταποκριτὴς τοῦ ΤΑ·Ι·ΜΣ, ἄνθρωπος ποὺ δὲν πρέπει νὰ περιφρονηθῇ, ἐκοινοποίησεν εἰς τὸν κόσμον ὁλόκληρον τὸ ὑπὸ τοῦ Πρώσσου τούτου συνδυασθὲν σχέδιον ὅπως μᾶς προσβάλῃ πάλιν τῷ 1875, ὁπόταν μόλις εἴχαμεν ἀναρρώσει ἀπὸ τὴν προηγουμένην ἡττάν μας, ἀλλ' ἡ συμφορὰ αὕτη ἀπέτυχε μόνον χάρις εἰς τὴν ὑπὲρ ἡμῶν προσωπικὴν μεσολάβησιν τοῦ Τσάρου Ἀλεξάνδρου Β' τῆς Ρωσίας.

— Αἱ σχέσεις μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν ἦσαν ὅθεν εἰσέτι πολὺ τεταμέναι, ὅταν, ὀλίγον μετὰ τὴν ἀνάρρησιν τοῦ παρόντος Γερμανοῦ Αὐτοκράτορος τὸ Ὑπουργεῖον μας τῶν Ἐξωτερικῶν ἐξεπλάγη εὐαρέστως λαβὸν εἴδησιν ὅτι ἡ ἐχθρότης ἡ μέχρι τοῦδε ἄρξασα θὰ ἔπαυε καὶ ὅτι ἡ Αὐτοκρατορικὴ Κυβέρνησις ἐπεθύμει νὰ βαδίσῃ εἰς τὰ πλευρά μας πρὸς τὸ μέγιστον ἀγαθὸν τῆς Εὐρωπαϊκῆς πολιτικῆς. Ὑπουργός μας τῶν Ἐξωτερικῶν ἦτο τότε ὁ κ. Φλ., ἄνθρωπος ἄξιος καὶ φιλόπατρις, πλὴν ἐπιρρεπὴς πρὸς διάπραξιν ἀνοησιῶν. Δὲν εἶχε συμμετάσχει εἰς προηγούμενα Ὑπουργεῖα. Ἐγοητεύθη λαβὼν προσφορὰς παρουσιασθείσας ἀπὸ τὸν Γερμανὸν Πρεσβευτήν, ἐπικυρωθείσας δὲ ἀπὸ τὸν ἴδιον Βίσμαρκ, εἰς ἐμπιστευτικὴν συνέντευξίν του μετὰ τοῦ ἐν Βερολίνῳ ἀντιπροσώπου μας. Ὁ Γερμανὸς Καγκελλάριος ἐδήλωσε, μὲ τὴν χαρακτηριστικήν του τραχύτητα, ὅτι ἡ μεταστροφὴ αὐτὴ ἦτο πρωτοβουλία τοῦ Γουλιέλμου Β'. Αἱ παραχωρήσεις τοῦ Καγκελλαρίου ἔπεισαν τὸν κ. Φλ., ὅτι ἡ ἐπίδρασις τοῦ Βίσμαρκ ἐπὶ τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς τῆς Γερμανίας εὑρίσκετο ἐν παρακμῇ. Καὶ τοῦτο τὸν παρεκίνησε νὰ δεχθῇ ἐν πάσῃ ἐμπιστοσύνῃ τὰς προσφορὰς φιλίας καὶ συμμαχίας ποὺ τοῦ ἔκαμεν ὁ αὐτοκρατορικὸς καγκελλάριος. Ἐπροχώρησε μάλιστα μέχρι τοῦ νὰ δηλώσῃ εἰς τὸν πρεσβευτήν μας ὅτι ὁ Βίσμαρκ δὲν θὰ ἐτηρεῖτο πλέον ἐν γνώσει πασῶν τῶν λεπτομερειῶν τῶν συμφωνιῶν ποὺ θὰ διεπραγματεύοντο μεταξὺ τῶν δύο Κυβερνήσεων.

— Αἱ ὑποθέσεις ἦσαν εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον, ὅταν ὁ Γερμανὸς Πρεσβευτὴς

ἔπεισεν ὅτι ἡ φιλικὴ συνεννόησις θὰ ἐπεκυροῦτο συντόμως δι' ἔργων. Καὶ ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν κ. Φλ., νὰ ὑποδείξῃ τὶ ἠμποροῦσε νὰ πράξῃ ἡ Γερμανία διὰ νὰ προστατεύσῃ τὴν ἀσφάλειαν τῆς Γαλλίας καὶ ὁρίσῃ τὴν τιμὴν τῆς ὁριστικῆς παραχωρήσεως τῆς 'Αλσατίας—Λωρραίνης. Ὁ κ. Φλ., ἐσκέφθη τὴν Αἴγυπτον, τὸ θῦμα τοῦτο ποὺ ὁ Βρεταννικὸς λέων ἥρπασε τόσον προδοτικῶς.

Καὶ εἰς τὸ σημεῖον τοῦτο εἶπεν ὁ Γάλλος Βαρῶνος εἰς τὸν κ. Ἄλαιν Ἀπουωρντ: «Σεῖς, φίλε μου, γνωρίζετε καλῶς ὅτι δὲν συμμερίζομαι καθ' ὁλοκληρίαν » τὰ αἰσθήματα τῶν συμπατριωτῶν μου ἔναντι τῆς Μεγάλης Βρεταννίας. 'Απεναν- » τίας, οἰκτείρω τὸ μῖσος μεθ' οὗ τὸ ἔθνος σας μᾶς καταδιώκει ἀπὸ τῆς στιγμῆς » τῆς ἐν Βατερλῷ ἥττης του».

—Ἥττης, Κύριε Πρεσβευτά; παρετήρησεν ὁ Ἄλαιν Ἀπουωρντ.

—Ἥττης, ἀναμφιβόλως, ἀπήντησεν ἡ 'Εξοχότης του μὲ θάρρος. «Τολμᾶτε » νὰ ἰσχυρισθῆτε ὅτι ἐὰν δὲν ἐπενέβαιναν οἱ Πρῶσσοι, ὅλοι οἱ ἰδικοί σας δὲν θὰ » ἔπιπτον νεκροί; Ἡ ἀνάμνησις αὐτή, τόσον προσβάλλουσα διὰ λαὸν γενναῖον, ὑπη- » γόρευσε τὰς ἀδιαλείπτους ραδιουργίας τῆς 'Αγγλικῆς Κυβερνήσεως κατὰ τοῦ » μεγαλείου τῆς Γαλλίας. Εὐτυχῶς ἕνας Γάλλος ξεύρει πῶς νὰ φερθῇ ἔναντι προ- » κλήσεως. 'Απόδοτέ μας τὴν Αἴγυπτον καὶ δεχόμεθα νὰ λησμονήσωμεν τὰς λοιπὰς » ἐπιθέσεις τῆς 'Αλβιόνος».

Ὁ ἐν Παρισίοις Ἄγγλος Πρεσβευτὴς ἦτο στενὸς φίλος μου. Μένων ἄνευ ἀποστολῆς, ἐζοῦσα ἐδῶ, καὶ ἐσυνείθιζα νὰ γευματίζω τὴν Κυριακὴν εἰς τὴν 'Αγγλικὴν Πρεσβείαν. Εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην ὀφείλεται τὸ ὅτι ἡ Εὐρώπη ἐσώθη ἀπὸ πόλεμον, τὸν αἱματηρότατον τῆς ἱστορίας.

Μίαν Κυριακήν, ἐγευμάτιζα εἰς τὴν Πρεσβείαν ὡς συνήθως. Κατὰ τὸ γεῦμα, παρετήρησα ὅτι ὁ φιλοξενῶν με ἦτο λίαν ἀφῃρημένος, καὶ μόλις ἐτελειώσαμεν, ἐσηκώθη, μὲ ἔλαβεν ἀπὸ τὸν βραχίονα καὶ μὲ ὡδήγησεν εἰς τὸ γραφεῖον του. 'Εμάντευσα τὶ θὰ συνέβαινε, καὶ λαβὼν ἓν σιγάρον, ἤμην ἀποφασισμένος νὰ μὴ ἐκστομίσω τίποτα ἀπὸ ὅσα ὁ κ. Φλ., μοὶ ἐνεπιστεύθη ἐν μέρει.

Ὁ Λόρδος Σὼμς ἔθιξε τὸ ζήτημα ἄνευ περιστροφῶν. «Φίλτατε Βαρῶνε μου», ἤρχισε, «σεῖς καὶ ἐγὼ εἴμεθα παλαιοὶ φίλοι. Θὰ ἤμεθα ἀμφότεροι καταλυπημένοι ἂν ἕνας πόλεμος ἐξερρηγνύετο μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν μας».

— «'Αναμφιβόλως», ἀπήντησα, προσποιούμενος ὅτι ἐθεώρουν τὴν παρατήρησίν του ὡς τυχαίαν. «Εὐτυχῶς τέτοιο, συμβὰν δὲν πρόκειται νὰ παραχθῇ». Καὶ εἶπα ἐσωτερικῶς κατ' ἐμέ: «'Εκτὸς ἂν ἀρνηθῆτε νὰ μᾶς ἀποδώσετε τὴν Αἴγυπτον».

Μὲ ἠτένισε μὲ καχυποψίαν. «Δὲν ξεύρω, οὔτε ζητῶ νὰ μάθω μέχρι ποίου σημείου εἶσθε ἐν γνώσει τῶν ὑποθέσεων τοῦ Ὑπουργείου σας τῶν 'Εξωτερικῶν. 'Επιθυμῶ νὰ σᾶς δώσω, καὶ ὄχι νὰ λάβω πληροφορίας.

— Εἶσθε πολὺ καλός », τῷ εἶπα, μᾶλλον δύσπιστος.

—'Ελπίζω ἐπίσης, ἐξηκολούθησεν, ὅτι αὐτὸ ποὺ θὰ σᾶς εἴπω θὰ σᾶς προτρέψῃ νὰ συμμερισθῆτε τὰς βλέψεις μου δι' ὅ,τι νομίζω ὅτι εἶναι διὰ τὸ συμφέρον τῶν δύο χωρῶν. Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἐάν ποτε κάμετε χρῆσιν τῆς εἰδήσεως ταύτης, δὲν θὰ ἀποκαλύψετε τὴν πηγήν της.

— Εἶμαι συμφωνότατος » ἀπήντησα, τελείως ἐνδιαφερθείς.

— Σᾶς εὐχαριστῶ. Θὰ σᾶς εἴπω ὅτι ἔχω λόγους νὰ πιστεύω ὅτι ἡ Κυβέρνησίς σας ἐπρότεινε προσφάτως εἰς τὴν Αὐλὴν Βερολίνου συμμαχίαν ἐπιθετικὴν κατὰ τῆς 'Αγγλίας, ἐπὶ σκοπῷ νὰ μᾶς ἐκβιάσῃ ὅπως ἐκκενώσωμεν τὴν Αἴγυπτον ὑπὲρ ὑμῶν.

Παρεζαλίσθην ἀπὸ τὴν ἀκρίβειαν τῆς πληροφορίας του.

—'Αλλά, φίλτατε Λόρδε μου, εἶναι χίμαιρα, εἶναι ἀπάτη! ἀνέκραξα, ἐπιδεικνύων τὴν μεγίστην ἀπιστίαν. «Τοιαύτη ἰδέα εἶναι μωρὰ ἀκόμη καὶ δι' ἐπιφυλλίδα»!

Ὁ Λόρδος Σὼμς ἐγέλασε ψυχρῶς.—«Σᾶς εἶπα ἤδη, φίλτατε Βαρῶνε μου», ἀπήντησεν, «ὅτι δὲν ἐζήτουν ἀπὸ σᾶς νὰ σᾶς ἐκθέσω. 'Εὰν τὸ προτιμᾶτε, ὑποθέτω ὅτι ὅλα αὐτὰ εἶναι νέα διὰ σᾶς. 'Αλλ' ἀγνοεῖτε ἀκόμη αὐτὸ ποὺ θὰ σᾶς εἴπω. Γνωρί-

ζετε ὅτι ἡ Ἀγγλία ἠρνήθη ἕως τώρα νὰ συμμετάσχῃ εἰς τὴν Τριπλῆν Συμμαχίαν, μὲ φόβον νὰ μὴ παρασυρθῇ ἀπὸ τὴν Γερμανίαν εἰς πόλεμον κατὰ τῆς Γαλλίας. Ἐλπίζω ὅτι ἀνομολογεῖτε ὅτι ἐν τῷ συμφέροντί σας κρατούμεθα ἐν ἀποστάσει».

Ἐκίνησα τοὺς ὤμους χωρὶς νὰ ἐκφέρω τὴν παραμικρὰν περὶ τούτου γνώμην.

—Ἤδη, ἐξηκολούθησεν ὁ Λόρδος Σώμς, «εὑρισκόμεθα αἴφνης πρὸ τοιούτου γεγονότος. Ὁ Πρίγκηψ Βίσμαρκ εἰδοποίησε τὸν ἐν Βερολίνῳ Πρεσβευτήν μας ὅτι θὰ δεχθῇ τὴν πρότασίν σας, ἐκτὸς ἂν ἐντὸς μιᾶς ἑβδομάδος ἡ Ἀγγλία συμμετάσχῃ εἰς τὴν Τριπλῆν Συμμαχίαν καὶ ἀναλάβῃ νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴν ναυτικήν της δύναμιν πρὸς ἀποκλεισμὸν τῶν Γαλλικῶν παραλίων, μόλις κηρυχθῇ ὁ πόλεμος».

Ἐταράχθην. Ἡ ἀποκάλυψις τῆς δολιότητος τοῦ Βίσμαρκ μὲ ἐξέπληξε τεραστίως. Γνωρίζων ἄριστα τὸν χαρακτῆρα τοῦ Λόρδου Σώμς, δὲν ἀμφέβαλλα διὰ τοὺς λόγους του. Ἦτο σαφὲς ὅτι ὅλαι αἱ διαπραγματεύσεις μὲ τὸ Ὑπουργεῖον μας Ἐξωτερικῶν ἀπετέλουν ἁπλῶς πανουργίαν διὰ νὰ πέσωμεν εἰς ἀνυποληψίαν παρὰ τῇ Ἀγγλίᾳ. Νέα ἔκδοσις τοῦ δόλου τοῦ 1870. Μοῦ ἦλθε νὰ κλαύσω. Δυσκόλως κατώρθωσα νὰ κρύψω ἀπὸ τὰ μάτια τοῦ συνομιλητοῦ μου τὸν τρόμον ποὺ μὲ κατέλαβε.

— Σᾶς ἠπάτησαν, φίλε μου», ἀπήντησα μὲ τόνον ἐμπιστευτικόν. «Ὅτι ὁ Βίσμαρκ ἔκαμε τοιαύτας δηλώσεις, δὲν μὲ ἐκπλήττει. Ἀλλ' εἶναι καθαρὰ ἐφεύρεσις ἐκ μέρους του. Ἐὰν τοιοῦτο ζήτημα εἶχεν ἀνακινηθῇ, βεβαιότατα ὁ κ. Φλ., θὰ μὲ ἐπληροφόρει».

Ὁ Λόρδος Σὼμς μὲ ἤκουεν ἐπιεικῶς, ὡς νὰ εἶχεν ἀπέναντί του ἕνα παιδί. —«Μάθετε, εἶπεν, «ὅτι σᾶς προειδοποιῶ ἁπλῶς πρὸς τὸ συμφέρον σας. Καὶ θὰ προσθέσω μόνον ὅτι ὁ Πρίγκηψ ὑπεσχέθη νὰ δείξῃ τὸ προσεχὲς Σάββατον εἰς τὸν Πρεσβευτήν μας τὴν πρότασιν ποὺ τοῦ ἔκαμεν ὁ κ. Φλ., ἐν ὀνόματι τῆς Γαλλίας. Ἐὰν δὲν κατορθώσετε νὰ γυρίσῃ ὀπίσω τὸ ἔγγραφον τοῦτο, ἡ Ἀγγλία θὰ δεχθῇ τὴν Συμμαχίαν καὶ ὁ πόλεμος θὰ κηρυχθῇ ἐντὸς δεκαπέντε ἡμερῶν».

Ἦτο μάταιον νὰ διαμαρτυρηθῶ περισσότερον. Θὰ ἦτο ἀνωφελές.

— Σᾶς εὐχαριστῶ διὰ τὴν καλωσύνην σας», εἶπα ἐγειρόμενος. «Ἡ ἱστορία αὐτὴ εἶναι ἀναμφιβόλως ἀτυχὴς ἐφεύρεσις τοῦ Πρίγκηπος Βίσμαρκ, καὶ εἶμαι πεπεισμένος ὅτι δὲν θὰ εἶναι δύσκολον νὰ ἐκμηδενισθῇ. Ἐὰν εἶχα τὴν καλὴν τύχην νὰ συναντήσω τὸν κ. Φλ., θὰ τὸν ἐπληροφόρουν περὶ τῶν διαβολῶν τούτων.

Ἐπεστρέψαμεν εἰς τὸ σαλόνι, ὡμίλησα ἐπὶ εἴκοσι λεπτὰ μὲ τὴν Κὰν Σώμς, ἁπλῶς διὰ νὰ ἀποδείξω ὅτι τὸ πνεῦμά μου ἦτο ἥσυχον. Τότε εἶπα ὅτι εἶχα κεφαλόπονον καὶ ἀνεχώρησα. Δὲν ἀφῆκα τοὺς ὑπαλλήλους τοῦ Πρεσβευτοῦ νὰ μοῦ εὕρουν ἅμαξαν, διὰ νὰ μὴ μάθουν ποὺ θὰ ἐπήγαινα. Ἐπεριπάτησα ὀλίγον, ἐμβῆκα λαθραίως εἰς τὸ πρῶτον κενὸν ἁμάξι καὶ ἐζήτησα νὰ μὲ ὁδηγήσῃ εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐξωτερικῶν. Εὐτυχῶς ηὗρα ἐκεῖ τὴν στιγμὴν ἐκείνην τὸν Ὑπουργὸν καὶ τῷ ἀνεκοίνωσα τὴν τρομακτικὴν εἴδησιν. Ὁ κ. Φλ., ἔμεινεν ἀπολύτως κατάπληκτος.

—Ὁ Λόρδος Σὼμς σᾶς τὴν ἀνεκοίνωσεν;» Ἠρώτησεν.

—Ὁ Λόρδος Σώμς; Ὄχι, ἔχω πολὺν καιρὸν ποὺ δὲν τὸν εἶδα», ἀπήντησα, ἐνθυμηθεὶς τὶ μὲ ἐπεβλήθη. Ἔλαβα τὴν εἴδησιν αὐτὴν τὴν στιγμὴν ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὸ Βερολῖνον, μέσον ὁδοῦ ποὺ δὲν ἠμπορῶ νὰ διαδώσω. Ἀλλὰ δύνασθε νὰ τὴν θεωρήσετε ὡς ἀπολύτως ἀκριβῆ.

Ὁ κ. Φλ., ἀπέσπασε τὰ μαλλιά του.—Κτῆνος ποὺ εἶμαι!» ἀνέκραξεν ἀπηλπισμένος. «Ὤφειλα νὰ ὑποθέσω ὅτι ἡ δῆθεν αὕτη συμμαχία ἦτο μία ἀπὸ τὰς ὀλεθρίας παγίδας τοῦ Βίσμαρκ. Καὶ ἔδειξα ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν πίστιν αὐτοῦ τοῦ Πρώσσου!».

—Ὑπάρχει λοιπὸν πραγματικῶς ἓν ἔγγραφον;» ἀνέκραξα, ὀλιγώτερον συγκεκινημένος ἀπὸ αὐτόν.

— Φεῦ, ναί! Ὁ Πρεσβευτής των ἐπέμεινεν ὅπως ἡ πρώτη πρότασις ἀπορρεύσῃ ἀπὸ ἡμᾶς. Τῷ τὴν ἔδωκα πρὸ τεσσάρων ἡμερῶν, καὶ ἀναμφιβόλως ἐπεδόθη εἰς τὸν Βίσμαρκ. Παρέδωκα τὴν πατρίδα μου εἰς αὐτὸν τὸ ἄθλιον!»

Προσεπάθησα νὰ τὸν καθησυχάσω. Ἐν τέλει τῷ εἶπα : «Δότε μοι μίαν ἐπιστολὴν διὰ τὸν ἐν Βερολίνῳ Πρεσβευτήν μας καὶ θὰ ὑπάγω ἐγὼ ὁ ἴδιος νὰ ἀποσύρω αὐτὸ τὸ χαρτὶ ἀπὸ τοὺς ὄνυχας τοῦ Βίσμαρκ».

— Θέλετε ; Βαρῶνε, εἶσθε ἄγγελος. Κάμετέ το καὶ σᾶς ὑπόσχομαι τὸν Μεγαλόσταυρον τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς. Ὁ Φλ. σας θὰ σᾶς θεωρῇ σωτῆρα. Τὰ παιδιά του θὰ προσεύχωνται διὰ σᾶς! »

Μὲ ἠσπάσθη κλαίων. Τότε ἔγραψε τὴν ἐπιστολὴν πού τῷ ὑπηγόρευσα, καθὼς καὶ ἓν ἄλλο ἔγγραφον ἐφεδρικόν. Κάτοχος αὐτῶν τῶν χαρτιῶν, τὸν ἀφῆκα. Τὴν ἐπαύριον ἔφθασα εἰς Βερολῖνον. Ἡ πρώτη μου κίνησις ἦτο νὰ ἀναζητήσω τὸν Πρεσβευτήν μας, διπλωμάτην ἐπιδέξιον, ἀλλ' ἄνθρωπον οὐδόλως καμωμένον διὰ νὰ ἀντιστῇ κατὰ τῆς σατανικῆς ἐπιδεξιότητος τοῦ Βίσμαρκ. Ὤφειλα νὰ λάβω ἀπὸ αὐτὸν πληροφορίας τινὰς προτοῦ θέσω εἰς ἐνέργειαν τὸ σχέδιον πού προετοίμασα.

Ἡ ἀπρόοπτος ἄφιξίς μου τὸν ἐξέπληξε κατ' ἀρχάς, ἀλλ' ἡ ἔκπληξις αὕτη μετεβλήθη εἰς λύπην, ὅταν τῷ ἐξέθηκα πῶς ἠπατήθησαν ἀμφότεροι, καὶ αὐτὸς καὶ ὁ κ. Φλ., ἀπὸ τὸν δόλιον αὐτὸν Καγκελλάριον.

—Ἀλλ' αὐτὸ πού μὲ λέγετε εἶναι ἀδύνατον», ἀνέκραξε, «γνωρίζω ἄριστα τὸν χαρακτῆρα τοῦ Γουλιέλμου Β'. Παραδέχομαι ὅτι σκοπεύει νὰ μεταβάλῃ τὴν ἐξωτερικὴν πολιτικὴν τῆς Γερμανίας, ἀλλὰ δὲν ἠμπορῶ νὰ πιστεύσω ὅτι εἶναι διατεθειμένος νὰ ἐξυφάνῃ συνωμοσίαν τοῦ εἴδους τούτου. Εἶναι μὲν ἄλλος Κάρολος ΙΒ', (1) ἀλλ' ὄχι Μακιαβέλης ».

Δι' αὐτὸ ἤθελα νὰ βολιδοσκοπήσω τὸν Πρεσβευτήν. Καὶ μειδιῶν εἰρωνικῶς, τὸν ἠτένισα.—«Καὶ ποῖον μέρος ἔλαβε λοιπὸν ὁ Αὐτοκράτωρ εἰς αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν ; τὸν ἠρώτησα.

Μὲ παρετήρησε τεταραγμένος. «Λοιπόν, ὁ Πρίγκηψ Βίσμαρκ μὲ ἐπληροφόρησεν», ἤρχισε νὰ λέγῃ, καὶ ἐστάματησεν ἀποτόμως, παγωμένος ἀπὸ τὸ σαρκαστικὸν βλέμμα μου.

—Ὁ Βίσμαρκ σᾶς ἐπληροφόρησεν ὅτι ἐνήργει κατὰ τὰς διαταγὰς τοῦ Αὐτοκράτορος. Ἀλλὰ τί σᾶς λέγει ὅτι εἶναι ἀλήθεια ;«ἀπήντησα. «Ὁ Αὐτοκράτωρ σᾶς ὡμίλησεν ὁ ἴδιος περὶ τούτου ; Ἔχετε τοὐλάχιστον ἀπόδειξιν ὅτι ἤκουσεν ἔστω καὶ μίαν λέξιν ἀπὸ ὅλην αὐτὴν τὴν ὑπόθεσιν» ;

Αὐτὴν τὴν φορὰν μὲ ἠννόησεν. Ἐπέρασε τὸ χέρι ἀπὸ τὰ φρύδια του, ὡς νὰ ἤθελε νὰ ἀναμνησθῇ τῶν γεγονότων τῶν τελευταίων ἑβδομάδων.

—Ἔχετε δίκαιον», εἶπεν ἐν τέλει.«Ὁ Αὐτοκράτωρ οὐδέποτε ἔκαμεν ὑπαινιγμὸν τοῦ ζητήματος, καίτοι τῷ ὡμίλησα δὶς ἀφ' ὅτου ἐδημοσιεύθη».

ΟΘΩΝ ΒΙΣΜΑΡΚ
Πρῶσσος ἀρχικαγκελλάριος τῆς Γερμανίας τὸ 1871

Ἤμην ἱκανοποιημένος. Μοὶ ἔμενε μόνον νὰ θέσω εἰς ἐνέργειαν τὸ σχέδιον πού συνέλαβα. Ἀφῆκα τὸν συνάδελφόν μου, παρακαλέσας αὐτὸν νὰ μὴ ἀμφίσῃ νὰ διαφανῇ τὸ ἐλάχιστον ἀπὸ ὅσα τῷ εἶπα.

(1) Ὁ θρυλικὸς τῆς Σουηδίας, 1682--1718.

Τὴν ἐπαύριον πρωΐ, ἤμην εἰς τὸ Ἀνάκτορον. Δὲν εἶχα ἴδει τὸν νεαρὸν Αὐτοκράτορα τῆς Γερμανίας ἀφ' ὅτου ἦτο ἁπλοῦς Πρίγκηψ. Τότε, μὲ εἶχε τιμήσει μέ τινα βαθμὸν ἐγκαρδιότητος. Μόλις ἔδωκα τὸ ὄνομά μου, ὡδηγήθην ἀπὸ τὴν κυρίαν κλίμακα τοῦ Ἀνακτόρου, εἰς τὸν πρῶτον ὄροφον, ἔνθα εὑρίσκεται τὸ ἰδιαίτερον γραφεῖον τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος. Μόλις εἰσῆλθα, ὁ Αὐτοκράτωρ ἀφῆκε τὸ τραπέζι ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐξετείνετο τὸ σχέδιον πλοίου πολεμικοῦ, καὶ μὲ ἔσφιγξε τὸ χέρι μὲ διάχυσιν.

— Χαίρω πολὺ σᾶς βλέπω, ἀνέκραξεν. «Εἶμαι ἀκριβῶς καθ' ἣν στιγμὴν ἐπιφέρω μεταλλαγάς τινας εἰς τὸ σχέδιον καταδρομικοῦ πού μερικαὶ λεπτομέρειαί του δὲν μοῦ ἀρέσουν. Καὶ μετὰ 15 λεπτὰ θὰ ὑπάγω νὰ ἐπιβλέψω εἰς τὴν παράστασιν τοῦ Φάουστ, πού τῷ ἔκαμα μεταβολάς τινας. Ἕως τότε ἂς συνομιλήσωμεν. Θέλετε νὰ καθήσετε, ἢ προτιμᾶτε νὰ περιπατήσετε εἰς τὸ πάρκον καὶ νὰ ἴδετε τὴν νέαν μοτοσυκλέτταν πού ἐφεῦρον μαζὺ μὲ τὸν κ. Μαξίμ ;»

— Φρονῶ, Μεγαλειότατε, ὅτι προτιμῶ νὰ μείνω ἐδῶ», εἶπα μόλις μοὶ ἔδωκεν εὐκαιρίαν νὰ ὁμιλήσω. «Ἦλθα μᾶλλον δι' ἀποστολὴν λεπτήν, ὄχι κυρίως ἐπίσημον, ἀλλ' ἐνδιαφέρουσαν πολὺ τὴν κυβέρνησίν μου».

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἤλλαξε στάσιν. Μοὶ ἔρριψε βλέμμα καχύποπτον καὶ ἡτοιμάσθη νὰ ἀκούσῃ μὲ ἐπιφύλαξιν. Ἔκρινα καλὸν νὰ ἀρχίσω μὲ μίαν φιλοφρόνησιν.

—Ἡ Κυβέρνησίς μου», παρετήρησα, «τρέφει αἰσθήματα λίαν εὐλαβῆ διὰ τὴν Μεγαλειότητά Σας, καὶ πιστεύει ὅτι δὲν ἔχετε καμμίαν ἐχθρικὴν πρόθεσιν ἀπέναντι τῆς Γαλλίας».

—Ἡ Κυβέρνησίς σας ἔχει δίκαιον», εἶπεν. «Ἐφόσον ἡ Γαλλία διάγει καλῶς καὶ δὲν μελετᾷ σχέδιον κακόβουλον ἔναντί μου, δύναται νὰ εἶναι βεβαία περὶ τῆς καλωσύνης μου».

Προσεποιήθην ὅτι δέχομαι τὴν συγκατάβασιν ταύτην μὲ ἱκανοποίησιν.

—«Ἄ, Μεγαλειότατε!» ἀνέκραξα. «Ἐὰν οἱ συμπολῖταί μου ἠμποροῦσαν νὰ ἀκούσουν τοὺς φιλόφρονας αὐτοὺς λόγους! Τοιαύτη καλωσύνη καθιστᾷ τὴν ἀποστολήν μου εὔκολον. Εἶναι βεβαίως ἄτακτον διὰ τὴν Κυβέρνησίν μου νὰ ἐπικοινωνῇ μὲ τὴν Μεγαλειότητά Σας χωρὶς νὰ περνᾷ ἀπὸ τὴν διπλωματικὴν ὁδόν. Ἡ δικαιολογία μας εἶναι ἡ μεγάλη ἐκτίμησις πού ἔχομεν προσωπικῶς διὰ τὴν Μεγαλειότητά Σας, καὶ ἡ ἐλπὶς ὅτι δὲν θὰ διατηρῇ πλέον ἐπὶ πολὺν καιρὸν ὁ Καγκελλάριος Πρίγκηψ Βίσμαρκ τὸν ἔλεγχον τῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς».

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἀνωρθώθη.—«Εἶμαι μόνος ἐξασκῶν τὸν ἔλεγχον ἐν τῷ Κράτει μου», παρετήρησε μὲ ὑπερηφάνειαν. «Ὁ Καγκελλάριος δρᾷ κατὰ τὰς διαταγάς μου».

—Ἡ Κυβέρνησίς μου ἦτο βεβαία περὶ τούτου, Μεγαλειότατε· οὕτω δέχεται τὴν διαπραγμάτευσιν, πού ἂν προήρχετο ἀπὸ τὸν Καγκελλάριον θὰ τὴν ἀπερρίπταμεν ἄνευ δισταγμοῦ.

— Ποίαν διαπραγμάτευσιν ὑπαινίττεσθε ;» ἠρώτησεν ὁ Αὐτοκράτωρ ἐκπλαγείς.

Ἔκαμα τὸν ἁπλοϊκόν.—«Τὴν πρότασιν πού τῇ ὑπέβαλεν ἡ Μεγαλειότης Σας ὅπως κηρυχθῇ πόλεμος κατὰ τῆς Ἀγγλίας πρὸς ἀπόδοσιν τῆς Αἰγύπτου εἰς τὴν Γαλλίαν».

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἀνεπήδησεν ἐπὶ τοῦ καθίσματός του.

—Ἐγὼ ἐπρότεινα πόλεμον κατὰ τῆς Ἀγγλίας! Διὰ νὰ σᾶς ἀποδοθῇ ἡ Αἴγυπτος! Ποτὲ δὲν ἤκουσα τέτοιαν τρέλλαν! Ποῖος ἐτόλμησε...».

Καὶ ἐσιώπησε, βλέπων ὅτι ἐξετίθετο. Προσεποιήθην ὅτι ἐξεπληττόμην ἐπίσης.

—«Ἀλλ' εἶναι ἀπίστευτον! ἀνέκραξα. «Ἐτόλμησεν ὁ Πρίγκηψ νὰ ἐκθέσῃ τὴν Γερμανίαν χωρὶς νὰ σᾶς συμβουλευθῇ ; Τοῦτο εἶναι χειρότερον ἀπὸ τὴν ἐποχὴν τοῦ τέως Αὐτοκράτορος. Καὶ ἡ Κυβέρνησίς μου ἦτο πεπεισμένη ὅτι τὸ μέτρον τοῦτο ὠφείλετο εἰς τὴν πρωτοβουλίαν τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος».

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἦτο κατάπληκτος. Εὐκόλως ἔβλεπε κανεὶς ὅτι ἐμάχετο μεταξὺ τῆς λύσσης κατὰ τοῦ Βίσμαρκ καὶ τοῦ φόβου μὴ ἴδῃ διαθρυλούμενον ὅτι ὁ Καγκελλά-

ριος εἶχε περιφρονήσει τὸ κῦρος του. Ἤμην βέβαιος τώρα ὁ Βίσμαρκ ἔπραξε χωρὶς τὴν συγκατάθεσιν τοῦ κυρίου του. Τὸ μόνον ποὺ μοὶ ἔμενεν ἦτο νὰ περισώσω τὴν ἐμπιστοσύνην τοῦ Αὐτοκράτορος καὶ νὰ ἐμποδίσω τὸν Πρίγκηπα ἀπὸ τὴν ἐπικύρωσιν τῆς θρασείας σκευωρίας του. Ἀπετάθην εἰς τὸν Γουλιέλμον Β' μὲ ἔκφρασιν βαθείας λύπης.

— Μεγαλειότατε, εἶμαι κατάπληκτος διαπιστῶν ὅτι ὑμεῖς τε καὶ ἡ Κυβέρνησίς μου ἠπατήθητε ἀπὸ τὸν Ὑπουργὸν τοῦτον, συνειθίσαντα νὰ ὑπερβαίνῃ τὰ δικαιώματά του. Ἀλλὰ γνωρίζω ἄριστα τὴν Κυβέρνησίν μου ὅτι δὲν θὰ ἐπωφεληθῇ τούτου. Ἀπεστάλην ἐδῶ ἁπλῶς ὅπως λάβω τὴν ἐπικύρωσιν τῆς Ὑμετέρας Μεγαλειότητος περὶ τῆς συνθήκης. Μανθάνω ὅτι ἡ διαπραγμάτευσις συνετάχθη ἄνευ τῆς συγκαταθέσεώς σας καὶ δύναμαι νὰ σᾶς εἴπω, ἐν ὀνόματι τῆς Γαλλίας, ὅτι ἡ Κυβέρνησίς μου θὰ θεωρήσῃ τὴν συνθήκην ταύτην ὡς μὴ γενομένην.

— Εἶσθε πολὺ καλός, Κύριε Βαρῶνε», ἐψιθύρισεν ὁ Αὐτοκράτωρ, καταφανῶς ἀνακουφισμένος ἀπὸ αὐτὴν τὴν διακοίνωσιν, ἀλλ' ἀκόμη στενοχωρημένος διότι εἶχα διεισδύσει εἰς τὰς μετὰ τοῦ Καγκελλαρίου σχέσεις του.

— Μοὶ μένει νὰ καθορίσω τὴν ἀλήθειαν αὐτῶν ποὺ σᾶς εἶπα», συνώψισα «καὶ νὰ σᾶς δώσω τὴν εὐκαιρίαν νὰ παύσῃ μία κριτικὴ κατάστασις. Ἐπιτρέψατέ μοι, Μεγαλειότατε, νὰ σᾶς προτείνω μικρὰν συνωμοσίαν κατὰ τοῦ κυρίου τούτου, ποὺ τόσον καλὰ μᾶς ἐνέπαιξεν».

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἐμειδίασε καὶ ἐπεκύρωσε τὸ σχέδιον ποὺ εἶχα συνδυάσει καὶ ποὺ ἦτο εὐφυές. Ἐννοεῖται ὅτι ἦτο τῆς πρωτίστης σπουδαιότητος νὰ μὴ προκληθῇ ἐπεξήγησις μεταξὺ Αὐτοκράτορος καὶ Καγκελλαρίου προτοῦ γίνω κάτοχος τοῦ ἐγγράφου ποὺ τόσον ἐξέθετε τὴν Γαλλίαν. Ὅταν ἤμην εἰς τὴν Γαλλικὴν Πρεσβείαν Βερολίνου, εἶχα μάθει τὰς συνηθείας τοῦ Βίσμαρκ. Μεταξὺ ἄλλων, ἤξευρα ὅτι ὅταν εἶχεν ἔγγραφα εἰς ἃ ἀπέδιδε μεγάλην σπουδαιότητα, δὲν τὰ ἄφινεν εἰς τὸ Γραφεῖον του, ἀλλὰ τὰ μετέφερε μέσα εἰς μικρὰν κιτρίνην θήκην, ποὺ δὲν τὴν ἄφινε ποτέ. Γνωρίζων τὴν λεπτομέρειαν ταύτην, εἶχα συνδυάσει τὸ σχέδιον ποὺ ὑπέβαλα εἰς τὴν συγκατάθεσιν τοῦ Αὐτοκράτορος. Μόλις ἠννόησε τί τῷ προέτεινα, μοὶ ἀνέθεσε νὰ εἰδοποιήσω διαγγελέα καὶ νὰ τὸν στείλω νὰ καλέσῃ τὸν Καγκελλάριον. Ἔμεινα παρὰ τῷ Αὐτοκράτορι μέχρις οὗ εἰδοποιήθη ὁ Βίσμαρκ, καὶ ἀπεσύρθην τότε εἰς μικρὸν δωμάτιον, ὅπου ἠμποροῦσα νὰ βλέπω καὶ νὰ ἀκούω πᾶν ὅ,τι συνέβαινεν.

Ὁ γέρων Καγκελλάριος εἰσῆλθεν ἀσθμαίνων, φέρων δὲ τὴν αἰωνίαν κιτρίνην θήκην του ὑπὸ τὸν βραχίονα. Δὲν ἐφαίνετο μεταβληθεὶς ἀφ' ὅτου τὸν εἶχα ἴδει· τὰ χαρακτηριστικά του εἶχαν μείνει τὰ ἴδια. Κατέθεσε μετὰ προσοχῆς τὴν θήκην του ἐπὶ τραπέζης προτοῦ χαιρετήσῃ τὴν Μεγαλειότητά του.

—Ἔ, Πρίψκηψ, πῶς πηγαίνουν οἱ ρευματισμοὶ σήμερον»; ἠρώτησεν ὁ Αὐτοκράτωρ.

—Ἄσχημα, πολὺ ἄσχημα, Μεγαλειότατε,» ἐμουρμούρισεν ὁ γέρων ὑπουργός. «Ἀλλ' εἰς τὴν ἡλικίαν μου, τί ἔχω ἀκόμη νὰ περιμένω; Ὑπηρέτησα πιστῶς τὸν Οἶκόν σας ἐπὶ 40 ἔτη, εἶναι καιρὸς νὰ προσλάβητε ἕνα νέον.»

—Ἂς μὴ ὁμιλῶμεν διὰ τέτοια πράγματα, ἀγαπητέ μου Βίσμαρκ,» ἀπήντησεν ὁ Αὐτοκράτωρ, ὄχι πολὺ ἐγκαρδίως, νομίζω.

Τότε, χωρὶς νὰ καλέσῃ τὸν Πρίγκηπα νὰ καθίσῃ, τῷ ἔθηκεν ἓν ἐρώτημα ἀφορῶν συνθήκην ἐκκρεμῆ μὲ τὴν Ρωσίαν, ποὺ ὑπεχρέωσε τὸν Πρίγκηπα νὰ ἀδειάσῃ τὸ περιεχόμενον τῆς θήκης του. Ὁ Πρίγκηψ ἐπῆρε τὰ κλειδιά του, ἤνοιξε τὴν θήκην καὶ ἐπέδωκεν εἰς τὸν κύριόν του τὸ ἐν λόγῳ ἔγγραφον. Ὁ Αὐτοκράτωρ ἀφοῦ ἔρριψεν ἓν βλέμμα εἰς αὐτό, ἐπῆρε τὸν Καγκελλάριον ἀπὸ τὸν βραχίονα καὶ τὸν ὥθησεν ἔξω τοῦ δωματίου.

—Ἀναβῆτε διά τινας στιγμάς», τῷ εἶπε, «νὰ ἀκούσητε τὴν Αὐτοκράτειραν παίζουσαν τὴν τελευταίαν σύνθεσίν μου. Ἡ Αὐλὴ εἶναι γοητευμένη καὶ ὁ βασιλικὸς

ὀργανοπαίκτης ἐδήλωσεν ὅτι θὰ ἀντικαταστήσῃ ἐπιτυχῶς τὸν Ἐθνικὸν Ὕμνον».

Ὁ Πρίγκηψ ἐδίστασε καὶ παρετήρει τὴν θήκην του ποὺ ἦτο ἀκόμη ἀνοικτὴ ἐπὶ τῆς τραπέζης.

— Μὴ φοβεῖσθε», τῷ εἶπεν ὁ Αὐτοκράτωρ, ἀνυπομονῶν. «Θὰ κλείσω ὅλας τὰς θύρας».

Πολὺ συνειθισμένος, πάντως, εἰς τὰς ἰδιοτροπίας τοῦ Γουλιέλμου Β', χωρὶς νὰ ὑποπτευθῇ τὸ παραμικρόν, ὁ γέρων ἐξῆλθε.

Μόλις ἔκλεισεν ἡ θύρα, ἐξῆλθα ἀπὸ τὸν κρυψῶνά μου καὶ ἐρρίφθην ἐπὶ τῆς θήκης. Ἐκεῖ, εἶδα φάκελλον φέροντα τὸν Θυρεὸν τῆς Γαλλίας, ἀνοικτὸν πλαγίως· τὸν ἀπέσυρα καὶ τὸ μοιραῖον ἔγγραφον ἦτο εἰς τὴν κατοχήν μου. Ἐνῷ τὸ ἀπέσυρα ἀπὸ τὸν φάκελλον, ὁ Αὐτοκράτωρ εἰσῆλθε. Κατὰ τὴν συμφωνίαν, ἀφῆκε τὸν Καγκελλάριον εἰς τὴν κλίμακα, βέβαιος ὅτι αἱ κινήσεις τοῦ γέροντος δὲν θὰ τῷ ἐπέτρεπον νὰ μᾶς διακόψῃ τόσον γρήγορα. Ὁ Αὐτοκράτωρ ἐπροφασίσθη ὅτι ἐλησμόνησε τὴν συναρμογὴν τοῦ μέλους του. Ἔσχον ἀκριβῶς τὸν καιρὸν νὰ ἐκδιπλώσω τὸ χαρτὶ καὶ νὰ δείξω τὴν ἐπικεφαλίδα «Πρότασις συνθήκης ἐπιθετικῆς μεταξὺ Γαλλίας καὶ Γερμανίας» καὶ τὴν ὑπογραφὴν «Ἰούλιος Φλ.», ὅταν ἠκούσαμεν τὰ βαρέα βήματα τοῦ Πρίγκηπος Βίσμαρκ. Ἦτο στιγμὴ ἀποφασιστική. Προτοῦ ὁ Αὐτοκράτωρ ἀπορῶν εὐκαιρήσῃ νὰ ἴδῃ τί ἔκαμνα, ἔθεσα ταχέως τὸ σπουδαῖον ἔγγραφον εἰς τὴν τσέπην μου, καὶ ἐξήγαγα ἀπὸ ἄλλην χαρτὶ ὅμοιον κατὰ τὰ φαινόμενα, ποὺ παρεισήγαγα εἰς τὸν φάκελλον, τὸν ὁποῖον ἔβαλα εἰς τὴν θήκην ὑπὸ τὰ ὄμματά του. Ἔσχον ἀκριβῶς τὸν χρόνον νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὸν κρυψῶνά μου. Ἡ θύρα ἤνοιξε καὶ ὁ Καγκελλάριος ἐμβῆκεν. Ἦτο κουρασμένος ἀπὸ τὰς προσπαθείας ποὺ εἶχε καταβάλει καὶ ἔρριψε βλέμμα ἀνήσυχον καὶ ἀηδὲς πέριξ του. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο, ὁ Γουλιέλμος Β' ἦτο ἀπησχολημένος ἀναζητῶν χαρτιά τινα εἰς τὸ βάθος τοῦ δωματίου. Μὲ ὕφος ἀγανακτισμένον, ὁ Βίσμαρκ ἐρρίφθη πρὸς τὴν θήκην του, τὴν ἔκλεισεν, ἔθεσε τὰ κλειδιὰ εἰς τὴν τζέπην καὶ τὴν ἔλαβεν ὑπὸ τὸν βραχίονα. Τότε εἶπεν εἰς τὸν Αὐτοκράτορα :

—Ἐὰν ἡ Μεγαλειότης Σας δὲν εὑρίσκει τὸ τεμάχιον, θὰ ἐπανέλθω νὰ τὸ ἀκούσω ἄλλοτε.

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἐστράφη. «Μὴ τὸ κάμετε, Πρίγκηψ. Πηγαίνετε εἰς τὴν Αὐτοκράτειραν, δὲν σᾶς εἶδεν ἀπὸ πολλοῦ, εἰς δύο λεπτὰ θὰ ἦμαι κοντά σας».

Ὁ Καγκελλάριος δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἀρνηθῇ καὶ ἐξῆλθε παραπονούμενος διὰ τοὺς ρευματικοὺς πόνους του. Τώρα ἦτο στιγμὴ διὰ νὰ δώσω ἐξήγησιν εἰς τὸν Αὐτοκράτορα διὰ τὴν ὑφαίρεσιν τοῦ ἐγγράφου, λεπτομέρειαν ποὺ ἠγνόει. Μὲ ἠτένισεν αὐστηρῶς ὅταν ἐπανευρέθην ἐμπρός του.

— Κύριε», εἶπε μὲ ὀργήν, πῶς ἐπήρατε αὐτὸ τὸ χαρτί ;»

Τὸν παρετήρησα προσποιούμενος ὅτι ἤμην λυπηρῶς ἔκπληκτος.

—Ἀλλά, Μεγαλειότατε», τῷ εἶπα, «πρὸ στιγμῆς ἀπερρίψατε τὴν συνθήκην ποὺ ὁ Πρίγκηψ Βίσμαρκ εἶχε προτείνει ἐπ' ὀνόματί σας καὶ σᾶς ἐδήλωσα ὅτι ἡ Κυβέρνησίς μου θὰ ἀπεδέχετο τὴν ἀπόφασίν σας. Εἶναι φυσικώτατον, ὅθεν, νὰ γίνω πάλιν κάτοχος ἐγγράφου ποὺ ὑφῄρεσαν δολίως ἀπὸ τὴν Κυβέρνησίν μου, καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου ὁ Καγκελλάριος δὲν εἶχε κανὲν δικαίωμα.

—Ὅλα αὐτὰ εἶναι πολὺ καλά, Κύριε Βαρῶνε, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν εἶναι τρόπος συμπεριφορᾶς», ἀπήντησεν ὁ Αὐτοκράτωρ, εἰσέτι θυμωμένος.

—Ἴσως Μεγαλειότατε. Ἀλλ' ἂς μὴ μᾶς ἐμποδίζῃ τοῦτο· κανένας ἀπὸ ἡμᾶς δὲν χρειάζεται νὰ διαθρυλήσῃ αὐτὸ ποὺ συνέβη ἐδῶ σήμερον τὸ πρωΐ», ἀπήντησα θαραλλέως. Καὶ βλέπων ὅτι ἔθιξα τὸν Αὐτοκράτορα εἰς τὸ καλὸν σημεῖον, ἐξηκολούθησα. «Τὸ ἀνθυποβληθὲν ἔγγραφον φέρει τὴν αὐτὴν ἐπικεφαλίδα καὶ τὸ γράψιμον εἶναι τὸ αὐτό, ὥστε ἡ ἀλλαγὴ δὲν θὰ ἀποκαλυφθῇ γρήγορα. Ἐὰν ἐπιθυμῆτε καὶ ἐὰν θέλετε, ἐκ παντὸς τρόπου αὐτὸ τὸ χαρτί, θὰ σπεύσω νὰ σᾶς πληροφορήσω ὅτι ὑπάρ-

χει ἀκόμη καὶ ἄλλη διαπραγμάτευσις περὶ τῆς ὁποίας ὁ πιστὸς Βίσμαρκ ὡρισμένως δὲν σᾶς συνεβουλεύθη».

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἐκοκκίνισε.

— Καλά. Δὲν θὰ ὁμιλήσω πλέον δι' αὐτὸ τὸ χαρτί. Τί ἔχετε ὅμως ἀκόμη νὰ μὲ πληροφορήσετε ;»

—Ἁπλῶς τοῦτο, Μεγαλειότατε, ὅτι ὁ Πρίγκηψ περιμένει διὰ τὸ προσεχὲς Σάββατον τὴν συναίνεσιν τῆς Ἀγγλίας εἰς τὴν Τριπλῆν Συμμαχίαν. Πιστεύω ὅτι θὰ μείνῃ ἀπατημένος».

Καὶ προτοῦ ὁ Γουλιέλμος Β' εὕρῃ καιρὸν νὰ λάβῃ γνῶσιν τοῦ ἐγγράφου τούτου, ἐχαιρέτησα καὶ ἀνεχώρησα ἀπὸ τὸ Ἀνάκτορον. Μετέβην κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ τηλεγραφεῖον καὶ ἐτηλεγράφησα ὡς ἑξῆς εἰς τὸν Λόρδον Σώμς : «Κακῶς σᾶς ἐπληροφόρησαν. Τοιαύτη ἐπιστολὴ δὲν ὑφίσταται».

Ἦτο ἀληθές, διότι ἐξελθὼν τοῦ Ἀνακτόρου τὴν εἶχα σχίσει εἰς ἄπειρα κομμάτια καὶ τὰ διεσκόρπισα εἰς ὅλον τὸν δρόμον.

Τὰ συμβάντα τὸ Σάββατον τὰ ἔμαθα ἀργότερον ἀπὸ τὸν Λόρδον Σώμς, ὅστις τὰ εἶχε μάθει ἀπὸ τὸν ἐν Βερολίνῳ συνάδελφόν του. Φαίνεται ὅτι προτοῦ μεταβῇ μετὰ τοῦ Ἄγγλου Πρεσβευτοῦ παρὰ τῷ Αὐτοκράτορι, ὁ Βίσμαρκ δὲν εἶχε παρατηρήσει τὸ ἔγγραφον. Ὁ γέρων Καγκελλάριος δὲν εἶχε πληροφορήσει τὸν κύριόν του περὶ τῆς ἀκριβοῦς φύσεως τῆς συμβάσεως. Ἐξεδικεῖτο διὰ τὰς προσπαθείας ποὺ εἶχε κάμει ὁ νεαρὸς μονάρχης διὰ νὰ εἶναι ἐν γνώσει τῶν ζητημάτων τοῦ Ὑπουργείου, τοῦθ' ὅπερ ὁ μακαρίτης πατήρ του, ὁ δυστυχὴς γέρων Φρειδερῖκος Γουλιέλμος οὐδέποτε ἐσκέφθη νὰ κάμῃ. Ἤθελεν οὕτω νὰ συντρίψῃ τὸν Γουλιέλμον Β' ἐν ἀγνοίᾳ του, μὲ ἓν κτύπημα διπλωματικόν. Ἐβασίσθη ἄλλως τε ἐπὶ τῆς συναινέσεως τῆς Ἀγγλίας εἰς τὴν Τριπλῆν Συμμαχίαν ὡς ἐπὶ θριάμβου ὁ ὁποῖος θὰ ἐξηγόραζεν ὅλα. Ἤρχισε λοιπὸν ὁ Πρίγκηψ Βίσμαρκ τὴν συνέντευξιν ἐξηγῶν εἰς τὸν Αὐτοκράτορα τὴν ἀφορμὴν ταύτης. Τότε, στρεφόμενος πρὸς τὸν Ἄγγλον πρεσβευτὴν προσέθεσε μετ' ἐμπιστοσύνης :

— Λοιπόν, Κύριε, ποία εἶναι ἡ ἀπάντησίς σας ; Ἡ Ἀγγλία θὰ συμμετάσχῃ ;

Ὁ Ἄγγλος ἔμεινε ψυχρός. Πράγματι, ὁ Λόρδος Σὼμς τὸν εἶχε προειδοποιήσει.

— Προτοῦ ἀπαιτήσητε ἀπάντησιν, εἶπε», «ὀφείλετε νὰ ἀποδείξητε κατ' ἀρχὰς ὅτι ἡ Γαλλία ἑτοιμάζει ἐπίθεσιν ἐναντίον μας».

Τότε ὁ Καγκελλάριος ἤνοιξε τὴν πολύτιμον θήκην του.

—Ἔχω ἐδῶ», προσέθεσε, «πρότασιν ὑπογεγραμμένην ἀπὸ τὴν Γαλλικὴν Κυβέρνησιν, τείνουσαν εἰς ἐπιθετικὴν συμμαχίαν ἐναντίον σας».

Ἦτο τὸ πρῶτον τεκμήριον διὰ τὸν Αὐτοκράτορα τῆς σημασίας τοῦ μυστηριώδους ἐγγράφου ποὺ μὲ ἐπέτρεψε νὰ ξαναπάρω. Ἀνεστράφη ἐπὶ τοῦ καθίσματός του καὶ ἤρχισε νὰ περιτρώγῃ τὰ μουστάκια του.

Ἀλλ' ὁ Ἄγγλος ἐχαμογέλασεν ἁπλῶς.—«Συγγνώμην, Πρίγκηψ, ἀλλὰ νομίζω ὅτι σᾶς ἔχουν φενακίσει», ἀπήντησεν ἡσύχως. «Δὲν ἠμπορῶ νὰ παραδεχθῶ ὅτι ἡ Κυβέρνησις τῆς Δημοκρατίας ἠθέλησε νὰ καταστῇ ἔνοχος τοιαύτης μωρίας.

Ὁ Βίσμαρκ ἐχαμογέλασεν ἐπίσης καὶ μὲ ὕφος θριαμβευτικὸν ἀπέσυρε τὸ ἔγγραφον ἀπὸ τὸν φάκελλον καὶ τὸ ἐπέδωκεν εἰς τὸν συνομιλητήν του. Ὁ Αὐτοκράτωρ ἔμεινεν ἀπαθὴς κυμαινόμενος μεταξὺ τῆς ὀργῆς διότι ἠπατήθη καὶ τῆς χαρᾶς ποὺ ἔβλεπε τὴν ταπείνωσιν τοῦ ἀλαζόνος ὑπουργοῦ του. Ὁ Ἄγγλος ἐξεδίπλωσε τὸ ἔγγραφον καὶ ἤρχισεν ἀναγινώσκων :

«Πρότασις πρὸς ἐπιθετικὴν συμμαχίαν μεταξὺ Γαλλίας καὶ Γερμανίας...»

—«Χά! τί ἔλεγα!» διέκοψεν ὁ Καγκελλάριος.

«Ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις λαβοῦσα γνῶσιν τῆς προτάσεως γενομένης εἰς αὐτὴν ὑπὸ τῆς Γερμανικῆς Κυβερνήσεως, ἀπεφάσισε νὰ μὴ συμμετάσχῃ εἰς συμμαχίαν τείνουσαν νά.....).

Ο ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ (ΜΑΡΞΙΣΜΟΣ)
ΩΣ ΔΙΕΘΝΗΣ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΙΣ

Ὑπὸ Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ, Ἀστυν. Δ)ντοῦ Α'

γ') Γ' Διεθνὴς ὀργάνωσις ἐργατῶν.—(Κόμιντερν).—Ἵδρυσις.—Μπολσεβικισμός.—Ἐξέλιξις κομμουνισμοῦ ἐν Ἑλλάδι.—Διάλυσις τῆς Γ' Διεθνοῦς.
δ') Δ' Διεθνὴς ὀργάνωσις ἐργατῶν (Τροτσκισμός).

γ').—Γ' Διεθνής.—Ἡ Γ' Διεθνὴς Ὀργάνωσις ἐργατῶν εἶναι καθαρῶς κομμουνιστικὴ ὀργάνωσις. Συνηθέστατα ἀναφέρεται μὲ τὸν τίτλον **Κομίντερν** ποὺ προέρχεται ἀπὸ συγκοπὴν τῶν Ρωσσικῶν λέξεων **Κομμουνιστίτσεστκη ἰντερνασιονάλ.**

Ὅπως ἀναφέραμε στὸ προηγούμενο ἄρθρο μας, κατὰ τὴν ἔναρξι τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολέμου ἡ δευτέρα Διεθνὴς ἐσημείωσε, κατὰ τοὺς κομμουνιστάς, πραγματικὴ ἀποτυχία, καθόσον δὲν ἀκολούθησε τοὺς ἄκρως ἀριστερούς καὶ ἐπαναστατικοὺς κομμουνιστὰς τῶν διαφόρων κομμάτων.

Ὅλοι αὐτοί, ἀφοῦ διελύθη οὐσιαστικῶς ἡ Β' Διεθνής, ἀπεφάσισαν νὰ ἔλθουν σὲ κοινὴ σύσκεψι γιὰ τὴ συνέχισι τοῦ **διεθνιστικοῦ σοσιαλιστικοῦ ἀγῶνος.**

Εἶχε φθάσει ἐκεῖ, ὁπότε ὁ Καγκελλάριος κατάπληκτος, ρίψας κραυγὴν λύσσης, ἥρπασε τὸ ἔγγραφον ἀπὸ τὰς χεῖράς του, καὶ τὸ παρετήρησε μὲ ὕφος ἀπόπληκτον. Τότε ἐπενέβη ὁ Γουλιέλμος Β'.

— Κύριε Πρίγκηψ», εἶπεν αὐστηρῶς, τί σημαίνει αὐτὴ ἡ κωμωδία ; Ποίας προτάσεις ἐκάμετε ἄνευ τῆς συγκαταθέσεώς μου μὲ σκοπὸν συμμαχίας ἐναντίον Κυβερνήσεως χώρας φιλικῆς ;

Ὁ Πρίγκηψ ἔρριψε τὸ χαρτὶ γρυλλίζων ὡσὰν σκύλλος λυσσασμένος.

— Διὰ πρώτην φορὰν τῆς ζωῆς μου, Μεγαλειότατε, ἡ θήκη μου παρεβιάσθη», εἶπε μανιώδης. Ἠμπορῶ νὰ σᾶς βεβαιώσω, καθὼς καὶ τὸν Πρεσβευτήν, ὅτι ἡ πρότασις δὲν προέρχεται ἀπὸ ἐμέ, ἀλλ' ἀπὸ τὴν Γαλλικὴν Κυβέρνησιν».

Ὁ Αὐτοκράτωρ ἀπῆλθεν. Ὁ Ἄγγλος ὕψωσε τοὺς ὤμους μὲ ὕφος ἄπιστον, καὶ ἡτοιμάσθη νὰ ἀναχωρήσῃ. Ἡ ἀκρόασις εἶχε λήξει. Ἡ Ἀγγλία δὲν συμμετέσχε τῆς Τριπλῆς Συμμαχίας καὶ προτοῦ παρέλθῃ μήν, ἡ Εὐρώπη ἐξεπλάγη μαθοῦσα ὅτι ὁ Πρίγκηψ Βίσμαρκ δὲν ἦτο πλέον Καγκελλάριος τῆς Γερμανικῆς Αὐτοκρατορίας.

— Πάντα ταῦτα εἶμαι εἰς θέσιν νὰ διηγηθῶ μόνον ἕνεκα τοῦ προσφάτου θανάτου τοῦ δυστυχοῦς Σώμς».

Ὁ κ. Ἄλλαιν Ἄπουωρντ, παρατηρῶν τὴν ταινίαν παρασήμου εἰς τὴν μπουτονιέραν τοῦ Πρεσβευτοῦ, τὸν ἠρώτησεν :

—Ἐτήρησεν ὁ κ. Φλ., τὴν ὑπόσχεσίν του διὰ τὸν Μεγαλόσταυρον τῆς Λεγεῶνος Τιμῆς ;

—Ὄχι, δυστυχῶς, καὶ δὲν ἠμποροῦσεν. Ἐνόσῳ ἤμην εἰς τὸ Βερολῖνον, ἡ Κυβέρνησις ἀνετράπη. Ὁ κ. Φλ. ἔχασε τὸ Ὑπουργεῖόν του, καὶ αἱ ὑπηρεσίαι μου ἐλησμονήθησαν». Καὶ ἀνεστέναξε μὲ ὕφος εὐγενοῦς καρτερίας.

Βαρῶνος.....
πρῴην Πρεσβευτὴς τῆς Γαλλίας

Μεταφραστής : Σοφοκλῆς Ἀβρ. Χουδαβερδόγλους–Θεόδοτος

Ἡ προσπάθεια αὐτὴ κατέληξε στὴ συγκρότησι εἰς τὸ Τσίμμερβαλδ τῆς Ἑλβετίας μιᾶς διασκέψεως ἀπὸ 9—12 Σεπτεμβρίου 1915 κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Ἰταλικοῦ σοσιαλιστικοῦ κόμματος.

Σ' αὐτὴ ἀντιπροσωπεύθησαν ὅλες οἱ χῶρες, ποὺ πολεμοῦσαν καὶ οἱ σπουδαιότερες ἀπὸ τὶς οὐδέτερες.

Οἱ Ἄγγλοι ἀντιπρόσωποι δὲν παρευρέθησαν στὴ διάσκεψι αὐτὴ γιατὶ δὲν τοὺς ἐπεκυρώθησαν τὰ διαβατήρια ἀπὸ τὶς Ἀγγλικὲς ἀρχές.

Κατὰ τὶς συνεδριάσεις αὐτὲς ὑπερίσχυσαν οἱ συντηρητικοὶ καὶ ἡ διάσκεψις ἠρκέσθη νὰ ἐκδόσῃ μιὰ προκήρυξι, ἡ ὁποία καλοῦσε τοὺς ἐργάτας νὰ ζητήσουν ἄμεσο καὶ δικαία εἰρήνη.

Ἡ ἀριστερὰ παράταξις τῆς διασκέψεως περὶ τὸν Λένιν ἐζήτησε μὲ μιὰ προκήρυξι, ἐπαναστατικὴ δρᾶσι, γράφοντας ὅτι, ὁ ἱμπεριαλιστικὸς πόλεμος πρέπει νὰ μετατραπῇ σὲ ἐμφύλιο καὶ ταὐτοχρόνως συνέστησε νὰ ἱδρυθῇ ἡ Γ' Διεθνὴς ὀργάνωσις τῶν ἐργατῶν.

Κατὰ τὴ δευτέρα διάσκεψι εἰς Κίνταλ τῆς Ἑλβετίας, ποὺ ἔγινε τὸν Ἀπρίλιο τοῦ 1916 ἐπεκράτησαν τελείως οἱ ἀριστεροὶ ὑπὸ τὴν ἀρχηγίαν τῶν **Ρώσσων Μπολσεβίκων.**

Ὥστε οὐσιαστικῶς ἡ διάσκεψις αὐτὴ τοῦ Τσίμμερβαλδ μπορεῖ νὰ θεωρηθῇ ὡς ἀρχὴ τῆς Γ' Διεθνοῦς, ἂν καὶ αὐτὴ ἐπισήμως ἱδρύθη μετὰ τριάμιση ἔτη.

Τὸ ἱδρυτικὸ συνέδριο συνῆλθε στὴ Μόσχα τὸ Μάρτιο τοῦ 1919, ὕστερα δηλαδὴ ἀπὸ τὴν κομμουνιστικὴ ἐπανάστασι, κατόπιν προσκλήσεως τοῦ Ρωσσικοῦ μπολσεβικικοῦ κόμματος.

Στὸ συνέδριο αὐτὸ τῆς Μόσχας ἀντιπροσωπεύθησαν τὸ Ρωσσικὸ κομμουνιστικὸ κόμμα, τὸ Νορβηγικὸ ἐργατικὸ κόμμα, ὁ Γερμανικὸς ὅμιλος τοῦ Σπαρτάκου καὶ ἄλλα μικρότερα κόμματα καὶ ὁμάδες.

Τὸ συνέδριο αὐτὸ περιωρίσθη στὴν ἵδρυσι τῆς Γ' Διεθνοῦς καὶ στὴν ἐπικύρωσι τῶν πράξεων τῆς ἐπιτροπῆς τοῦ Τσίμμερβαλδ, ἐξέδωκε δὲ προκήρυξι, ποὺ καθώριζε τὶς γενικὲς γραμμὲς τοῦ προγράμματος τῆς νέας ὀργανώσεως.

Κατὰ τὸ δωδεκάμηνο διάστημα, ποὺ ἐμεσολάβησε μεταξὺ τοῦ πρώτου συνεδρίου τοῦ Μαρτίου 1919 καὶ τοῦ δευτέρου συνεδρίου τοῦ Μαρτίου 1920 ἐγένετο ζωηροτάτη ζύμωσις στὰ διάφορα σοσιαλιστικὰ κόμματα, ἀπὸ τὰ ὁποῖα πολλά, ὑπὸ τὴν ἐπίδρασι τοῦ σφοδροῦ ἐπαναστατικοῦ ρεύματος τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἐγκατέλειψαν τὴν Β' Διεθνῆ ὑπὲρ τῆς Γ' Διεθνοῦς.

Ἀλλὰ ἡ ἀθρόα αὐτὴ προσχώρησις κομμάτων, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχαν καθωρισμένη κομμουνιστικὴ κατεύθυνσι καὶ τὰ ὁποῖα περιελάμβανον ἰσχυρὲς μεταρρυθμιστικὲς μειονοψηφίες ἐδημιούργει γιὰ τὴ νέα διεθνῆ τὸν κίνδυνο νὰ ἐξελιχθῇ σὲ κάτι ἀνάλογο πρὸς τὴν προπολεμικὴ Β' Διεθνῆ, σὲ γραμματοκιβώτιο δηλαδὴ παραπόνων, ὅπως χαρακτηριστικῶς τὴν ὠνόμασαν.

Γιαυτὸ ἀριβῶς κατὰ τὸ 2ο συνέδριο τοῦ 1920 ἐψηφίσθησαν οἱ 21 ὅροι, οἱ ὁποῖοι προεκάλεσαν τὸ χωρισμὸ τῶν κομμουνιστῶν κατὰ χώρας.

Κατὰ τοὺς ὅρους αὐτούς, οἱ σκοποὶ τῆς Γ' Διεθνοῦς καθωρίσθησαν ὡς ἑξῆς :

«Ἡ νέα Διεθνὴς ἕνωσις τῶν ἐργατῶν, ἱδρύεται μὲ τὴν πρόθεσι νὰ ὀργανώσῃ » τὴν κοινὴ δρᾶσι τῶν ἐργατῶν τῶν διαφόρων χωρῶν, οἱ ὁποῖοι τείνουν πρὸς » τὸν κοινὸ σκοπὸ τῆς ἀνατροπῆς τοῦ καπιταλισμοῦ, τῆς ἀστικῆς δηλαδὴ τάξεως, » τῆς ἐγκαθιδρύσεως τῆς δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου καὶ τῆς Διεθνοῦς Σοβιε» τικῆς Δημοκρατίας, τῆς πλήρους καταργήσεως τῶν κοινωνικῶν τάξεων καὶ τῆς » πραγματοποιήσεως **τοῦ σοσιαλισμοῦ ὡς πρώτου βήματος πρὸς τὴν κομ» μουνιστικὴ κοινωνία».**

'Επὶ τῇ βάσει τῶν ὅρων αὐτῶν ἐγένετο καὶ ἡ προσχώρησις εἰς τὴν Γ' Διεθνῆ τοῦ 'Ελληνικοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος (τοῦ Κ.Κ.Ε.).

Κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν Β' Διεθνῆ, τὴν Γ' Διεθνῆ χαρακτηρίζει αὐστηρὰ πειθαρχία καὶ συγκεντρωτισμός.

Κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ἱδρύσεώς της, ἡ νέα αὐτὴ ὀργάνωσις διεδραμάτιζε πρωτεύοντα ρόλο στὸ παγκόσμιο σοσιαλιστικὸ κίνημα, καὶ ἀπέκτα διαρκῶς μεγαλυτέρα ἐπιρροή, ἀλλὰ ἡ ἀποτυχία τῶν κομμουνιστικῶν κινημάτων τῆς Γερμανίας, τῆς Οὐγγαρίας καὶ τῆς Βουλγαρίας καὶ ἡ κατάπτωσις τοῦ ἐπαναστατικοῦ πνεύματος, ποὺ προεκλήθη ἀπὸ αὐτό, ἐξησθένησαν τὴν Γ' Διεθνὴ πρὸς ὄφελος τῆς Β' Διεθνοῦς, ποὺ ἐπανιδρύθη.

Κατὰ τὴν 15ετία ὅμως 1926—1941 καὶ πάλιν ἡ Γ' Διεθνὴς ἀνέπτυξε μιὰ ἐξαιρετικὴ δραστηριότητα, λόγῳ τῆς ἀντιδράσεως, ἡ ὁποία παρουσιάσθη εἰς ὅλα σχεδὸν τὰ ἀστικὰ ἐθνικὰ Κράτη κατὰ τοῦ κομμουνισμοῦ.

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ κρίνουμε σκόπιμο νὰ δώσουμε μιὰ περίληψι τῆς συγκροτήσεως τοῦ μπολσεβικικοῦ κόμματος τῆς Ρωσσίας, τὸ ὁποῖο κατώρθωσε νὰ καταλύσῃ τὸ ἀστικὸ Ρωσσικὸ Κράτος καὶ νὰ δημιουργήσῃ τὴν δικτατορία ὄχι τοῦ προλεταριάτου, ἀλλὰ τοῦ Λένιν, ἐν συνεχείᾳ τοῦ Στάλιν καὶ σήμερα τῶν διαδόχων του Μαλένκωφ καὶ λοιπῶν.

Τὴν πολιτικὴ καὶ κοινωνικὴ κίνησι, ἡ ὁποία ἀπὸ ἑνὸς αἰῶνος καὶ πλέον εἶχε ἀναπτυχθῇ στὴ Ρωσσία, πρέπει νὰ τὴν χωρίσουμε σὲ τρεῖς κατηγορίες.

Στὴ φιλελεύθερη, στὴ σοσιαλιστικὴ καὶ στὴν **προλεταριακὴ** (τῶν χωρικῶν κυρίως).

Οἱ φιλελεύθεροι ἐμφανίζονται ἀπὸ τὸ 18ον αἰῶνα μὲ τὴν Αἰκατερίνη τὴ Β' καὶ τὶς φιλοσοφικές της φιλίες.

Σχηματίζουν μυστικὲς ἑνώσεις, ποὺ ἀπετελοῦντο ἀπὸ ἀνωτάτους ὑπαλλήλους καὶ ἀξιωματικοὺς καὶ καταλήγουν ἐπὶ 'Αλεξάνδρου τοῦ Α' στὴν ἀτυχῆ ἐπανάστασι τοῦ 1825.

Στὴ δευτέρα κατηγορία ἀνήκουν οἱ ὀπαδοὶ τοῦ **σοσιαλισμοῦ,** οἱ ὁποῖοι ἀπεσχίσθησαν περὶ τὸ 1880 ἀπὸ τοὺς φιλελευθέρους καὶ ἐστρατολογήθησαν ἀποκλειστικῶς σχεδὸν ἀπὸ τὶς τάξεις τῶν Ρώσσων διανοουμένων, ποὺ ἔμεναν μακρυὰ ἀπὸ τὸ λαό, τὸν ὁποῖον ἐννοοῦσαν νὰ διδάξουν μόνον καὶ ὄχι νὰ τὸν παρασύρουν εἰς ἀγῶνας καὶ ἐπὶ τοῦ ὁποίου λαοῦ ἤσκησαν ἠθικὴ μόνον ἐπίδρασι.

Εἰς τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ σοσιαλισμοῦ αὐτοῦ δύναται νὰ καταταχθῇ καὶ ὁ Τολστόϊ.

'Ο Μπακοῦνιν κατόπιν ἔδωσε νέα κατεύθυνσι εἰς τὸν ἀγῶνα τοῦ σοσιαλισμοῦ αὐτοῦ, τὸν ὁποῖο παρουσίασε ἐπαναστατικό.

Τὸν ἔστρεψε πρὸς τὶς κατώτερες τάξεις, πρὸς τὸν ἀμόρφωτο Ρωσσικὸ λαό. 'Αλλὰ ὁ λαὸς δυσπιστοῦσε καὶ συχνὰ μόνος του συνελάμβανε, τοὺς ἐπικινδύνους αὐτοὺς προπαγανδιστάς.

Ἔτσι σιγὰ-σιγὰ καὶ μὲ τὴν ἐπίδρασι τῶν ἐπαναστατικῶν ἰδεῶν ἡ **τρομοκρατία,** καταντᾷ τὸ κυρίαρχο δόγμα τοῦ **ἐπαναστατικοῦ πλέον σοσιαλισμοῦ.** 'Ο Μπακοῦνιν γίνεται ἔτσι ὁ ἱδρυτὴς τοῦ **ἀναρχικοῦ σοσιαλισμοῦ.**

Τὰ τέλη τοῦ 1886 ἀνεφάνη ὁ 'Αλέξανδρος Οὐλιανώφ, μεγαλύτερος ἀδελφὸς τοῦ Λενίν, ὁ ὁποῖος ἀπεκεφαλίσθη τὸ ἑπόμενο ἔτος, γιατὶ μετέσχε σὲ μιὰ ἀπόπειρα δολοφονίας τοῦ Τσάρου.

'Ο Οὐλιανὼφ εἶχεν ἐκδόσει τότε μιὰ προκήρυξι καθ' ὅλα ἀνταξία τῶν μεθόδων τὶς ὁποῖες μετεχειρίσθη, κατόπιν ὁ ἀδελφός του.

«Τὸ μόνον μέσον ἀγῶνος, ἔγραφε, εἶναι ἡ συστηματικὴ τρομοκρατία...

» Ἡ τρομοκρατία αὐτὴ δὲν θ' ἀποτελῇ ἐκδίκησι, αὐθαίρετο δικαιοκρισία ἢ ἀσυνεί-
» δητη διαμαρτυρία τῆς ἀπελπισίας, οὔτε ἀκόμη τὸ εὐθὺ μέσον τῆς ἐκριζώσεως
» τοῦ ὑπάρχοντος οἰκονομικοῦ συστήματος.

» Θὰ εἶναι ἀγὼν προσωρινός, εὐσυνείδητος καὶ μελετημένος τῶν ἐπαναστα-
»τῶν κατὰ τῶν ὀπαδῶν τοῦ δεσποτισμοῦ, οἱ ὁποῖοι χάνουν ὁλονὲν τὸ ἔδαφος κάτω
» ἀπὸ τὰ πόδια των».

Τὸ 1895 προβάλλει ἐπὶ τῆς σκηνῆς τῆς σοσιαλεπαναστατικῆς δράσεως ὁ Βλαδίμηρος Οὐλιανώφ, ὁ **Λένιν** δηλαδή, ὁ ὁποῖος μὲ τὴν συνεργασία τοῦ φίλου του Μαρτὼφ ἵδρυσε τὴν **«ἕνωσι τοῦ ἀγῶνος γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσι τῆς ἐργατικῆς τάξεως»**.

Ἕνα ἄλλο παρακλάδι τοῦ ἐπαναστατικοῦ σοσιαλισμοῦ ὑπῆρξε τότε τὸ **σοσιαλδημοκρατικὸ ἐργατικὸ κόμμα,** τὸ ὁποῖον εἶχε συντηρητικὲς οἰκονομικὲς ἀρχὲς καὶ στὸ ὁποῖο μετεῖχον ὁ Λένιν καὶ ὁ Μαρτώφ, ποὺ τότε εἶχον ἐξορισθῆ στὴ Σιβηρία.

Τὸ 1903 ἔγινε στὰς Βρυξέλλας καὶ κατόπιν στὸ Λονδῖνο συνέδριο τοῦ κόμματος αὐτοῦ γιὰ νὰ λυθοῦν διαφωνίες ὡρισμένες, ποὺ ἀνεπτύχθησαν κυρίως μεταξὺ τοῦ Λένιν καὶ τοῦ Μαρτώφ.

Ἡ διαφωνίες αὐτὲς συνεκεντρώθησαν περὶ τὰ ἑξῆς σημεῖα :

1) **Ἀπὸ ὀργανωτικῆς ἀπόψεως** ὁ Λένιν ὑπεστήριζε ὅτι στὸ κόμμα πρέπει ν' ἀνήκουν, μόνον ὅσοι ἀκολουθοῦν αὐστηρῶς τὶς ἀρχές του καὶ ἐνεργοῦν τυφλῶς κατὰ τὶς διαταγὲς τῶν ἰθυνόντων, ἐνῷ ὁ Μαρτὼφ ἐδέχετο συμμετοχὴ στὸ κόμμα καὶ τῶν ἁπλῶς συμπαθούντων.

Ἐπίσης ὁ Λένιν ἐζήτει αὐστηρῶς συγκεντρωτικὴν ὀργάνωσι τοῦ κόμματος, ἐνῷ ὁ Μαρτὼφ ἐδέχετο ὁμοσπονδιακὴ ὀργάνωσι.

Ὁ Λένιν ἤθελε αὐστηρὸ καὶ ὑπεύθυνο ἔλεγχο τοῦ δημοσιογραφικοῦ ὀργάνου τοῦ κόμματος (τῆς σπίθας=ἴσκρα), ἐνῷ ὁ Μαρτὼφ ἐδέχετο νὰ δημοσιεύωνται στὸ ὄργανο αὐτὸ οἱ ἀντιλήψεις ὅλων τῶν ἀποχρώσεων τοῦ κόμματος.

2) **Ἀπὸ ἀπόψεως τῆς τακτικῆς καὶ τῶν ἀρχῶν τοῦ κόμματος** οἱ μὲν περὶ τὸν Μαρτὼφ ὑπεστήριζον τὴν σκοπιμότητα τῆς συνεργασίας μὲ τοὺς δημοκρατικοὺς καὶ φιλελευθέρους ἀστούς, ἐνῷ οἱ περὶ τὸν Λένιν ἀπέκρουον κατηγορηματικῶς κάθε συνεργασία μὲ τοὺς ἀστούς, φρονοῦντες ὅτι ἡ ἐργατικὴ τάξις ὤφειλε ν' ἀγωνισθῇ ἀποκλειστικῶς μόνη της καὶ γιὰ τὸν ἑαυτόν της πρὸς κατάκτησιν τῆς ἐξουσίας, ἐνδιεφέρετο δὲ πρὸ παντὸς γιὰ τὴν ἐπιτυχία τῆς προλεταριακῆς ἐπαναστάσεως.

3) Τέλος οἱ μὲν ἤθελον τὴν κατάργησι τῆς θανατικῆς ποινῆς, οἱ δὲ περὶ τὸν Λένιν τὴν διατήρησιν αὐτῆς.

Ἡ πλειονοψηφία τότε ἐτάχθη μὲ τὸ μέρος τοῦ Λένιν καὶ ἔτσι ἐπῆλθε ἡ διάσπασις τοῦ κόμματος σὲ δυὸ κόμματα, στοὺς **μπολσεβίκους** ποὺ σημαίνει Ρωσσικὰ πλειοψηφοῦντες, καὶ στοὺς **μενσεβίκους** ποὺ σημαίνει **μειοψηφοῦντες.**

Οἱ ὑπὸ τὸν Λένιν μπολσεβῖκοι παρέμειναν ἀκλόνητοι στὶς θεωρίες τοῦ Μαρξισμοῦ, τὶς ὁποῖες μάλιστα ὁ Λένιν, προσήρμοζε πρὸς τὰ δεδομένα τῆς Ρωσσικῆς ψυχοσυνθέσεως καὶ κατώρθωσαν νὰ καταλάβουν τὴν ἐξουσία τὸ 1917 καὶ νὰ ἐξελιχθοῦν στὸ σημερινὸ κομμουνιστικὸ κόμμα.

Προηγουμένως ἀνέφερα σχετικῶς καὶ περὶ τῆς Γερμανικῆς ὁμάδος τοῦ Σπαρτάκου.

Ἡ ὁμὰς αὐτὴ ἦτο μία κομμουνιστικὴ ἕνωσις Γερμανῶν ἀριστερᾶς κατευθύνσεως, τὴν ὁποία ἵδρυσε ὁ Κ. Λίβκνεχτ μὲ τὸ ψευδώνυμο **Σπάρτακος.**

Ἡ ὁμὰς αὐτὴ ἀργότερα τὸ 1918 συνεχωνεύθη μὲ τὸ κομμουνιστικὸ Γερμα-

νικὸ κόμμα, ἀλλὰ ἀπὸ τὸ 1928 παρουσιάσθη καὶ πάλι ἡ ὁμὰς **Νέα Σπάρτακος** ὡς κομμουνιστικὴ ὀργάνωσις δεξιῶν κατευθύνσεων.

Παρομοία ὁμὰς ὑπάρχει καὶ στὴν Ἑλλάδα καὶ ἐκδίδει μάλιστα παράνομο ἔντυπο μὲ τὸν τίτλο **«Σπάρτακος»**.

Μέχρις τῆς διαλύσεώς της ἡ Γ' Διεθνὴς τῆς Μόσχας εἶχε ἁπλώσει ἰσχυρότατο δίκτυο σὲ ὅλα τὰ Κράτη καὶ προσπαθοῦσε νὰ προκαλέσῃ ἐπαναστάσεις, τὶς ὁποῖες ὀργάνωνε καὶ παρακολουθοῦσε μὲ σατανικὲς πραγματικὰ μεθόδους.

Θὰ παραθέσω μερικὰς παραγράφους ἀπὸ τὸ ἐπίσημο καταστατικὸ τῆς Γ' Διεθνοῦς, τὸ ὁποῖο ἐψηφίσθη τὴν 28ην Αὐγούστου 1928 στὴ Μόσχα διὰ νὰ ἀντιληφθοῦμε τὸ μέγεθος καὶ τὴν ὀργανωτικὴ δύναμι τοῦ ἐχθροῦ αὐτοῦ.

Παραγρ. 1η. Ἡ κομμουνιστικὴ Διεθνὴς εἶναι ἕνωσις τῶν κομμουνιστικῶν κομμάτων τῶν διαφόρων χωρῶν, εἶναι τὸ ἑνιαῖο παγκόσμιο κομμουνιστικὸ κόμμα.

Ὡς ἀρχηγὸς καὶ ὀργανωτὴς τοῦ παγκοσμίου ἐπαναστατικοῦ κινήματος τοῦ προλεταριάτου, φορεὺς τῶν ἀρχῶν καὶ τῶν σκοπῶν τοῦ κομμουνισμοῦ, ἡ Γ' κομμουνιστικὴ Διεθνής, ἀγωνίζεται γιὰ τὴν κατάκτησι τῆς πλειοψηφίας τῆς ἐργατικῆς τάξεως καὶ τῶν στρωμάτων τῆς φτωχολογιᾶς, γιὰ τὴν ἐγκαθίδρυσι τῆς παγκοσμίας δικτατορίας τοῦ προλεταριάτου, γιὰ τὴν δημιουργία τῆς παγκοσμίας ἑνώσεως τῶν σοσιαλιστικῶν Σοβιετικῶν Δημοκρατιῶν, γιὰ τὴν τελεία ἐξαφάνισι τῶν κοινωνικῶν τάξεων καὶ γιὰ τὴν πραγματοποίησι τοῦ σοσιαλισμοῦ, **τῆς πρώτης αὐτῆς βαθμίδος τῆς κομμουνιστικῆς κοινωνίας**.

Παράγρ. 2α. Τὰ διάφορα κόμματα, τὰ ὁποῖα ἀνήκουν στὴν κομμουνιστικὴ Διεθνῆ ὀνομάζονται: **«Κομμουνιστικὸν Κόμμα τῆς Α' χώρας, τμῆμα τῆς κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς»**.

Σὲ κάθε χώρα μπορεῖ νὰ ὑπάρχῃ μόνον ἕνα κομμουνιστικὸ κόμμα, ποὺ εἶναι τμῆμα τῆς κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς καὶ ἀνήκει σ' αὐτήν.

Παράγρ. 3η. Μέλος τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος καὶ τῆς κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς μπορεῖ νὰ εἶναι ὁ καθένας, ποὺ ἀναγνωρίζει τὸ πρόγραμμα καὶ τὸ καταστατικὸ τοῦ ἀντιστοίχου κομμουνιστικοῦ κόμματος καὶ τῆς κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς.

Παράγρ. 13η. Οἱ ἀποφάσεις τῆς Ε.Ε. τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς εἶναι ὑποχρεωτικὲς γιὰ ὅλα τὰ τμήματα τῆς κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς καὶ πρέπει νὰ ἐφαρμόζωνται ἀμέσως.

Ἀπὸ αὐτὲς τὶς διατάξεις τοῦ καταστατικοῦ τῆς Διεθνοῦς ἀντιλαμβάνεσθε περὶ τίνος πρόκειται.

Ἐν συνεχείᾳ παραθέτω τὴν πρώτη παράγραφο τοῦ καταστατικοῦ τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος τῆς Ἑλλάδος ὅπως εἶχε πρὸ τῆς ἀναδιοργανώσεως τῆς Γ' Διεθνοῦς. Λέγει τὰ ἑξῆς:

«Τὸ Κομμουνιστικὸ κόμμα τῆς Ἑλλάδας, τμῆμα τῆς κομμουνιστικῆς Διε» θνοῦς εἶναι τὸ ὀργανωμένο πρωτοπόρο τμῆμα τῆς ἐργατικῆς τάξης τῆς Ἑλ» λάδας.

« Βασικό του πρόγραμμα ἔχει νὰ συσπειρώσῃ τὴν ἐργατικὴ τάξι στὸ παλλαϊκὸ » μέτωπο πάλης... γιὰ τὴ νίκη τῆς λαϊκῆς ἐπανάστασης καὶ γιὰ τὴν ἐγκαθίδρυσι » στὴν Ἑλλάδα τῆς ἐργατοαγροτικῆς Σοβιετικῆς ἐξουσίας.

«Τελικὸς σκοπὸς τοῦ Κ.Κ.Ε. τοῦ κόμματος δηλαδὴ τῆς δικτατορίας τοῦ προ» λεταριάτου, εἶναι ὁ μετασχηματισμὸς τῆς χώρας κάτω ἀπὸ τὴν καθοδήγησι τῆς » ἐργατικῆς τάξεως μαζὶ μὲ τὴν ἐργαζομένη ἀγροτιά, σὲ χώρα τοῦ σοσιαλισμοῦ, » ἡ ἐκμηδένισι ὅλων τῶν ἐκμεταλλευτικῶν τάξεων, καὶ ἡ δημιουργία ἀταξικῆς » κομμουνιστικῆς κοινωνίας.

« Τὸ Κ.Κ.Ε. διεξάγει τὸν ἀγῶνα σὲ στενωτάτη συμμαχία μὲ τοὺς ἐργάτες » καὶ ἐργαζομένους ὅλου τοῦ κόσμου, ὡς τμῆμα τοῦ ἑνιαίου Παγκοσμίου κόμματος » τοῦ ἐπαναστατικοῦ προλεταριάτου τῆς κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς».

Ἀλλ' ἂς δοῦμε, πῶς κατώρθωσε ὁ κομμουνισμὸς νὰ εἰσχωρήσῃ καὶ στὴν Ἑλλάδα, στὴ χώρα δηλαδή, ὅπου ἀπὸ χαρακτῆρος οἱ κάτοικοι εἶναι συντηρητικοὶ καὶ μὲ μεγάλη δυσπιστία ἀκοῦν τὰ κηρύγματα τῶν ξένων ;

Ἂς ἐξετάσουμε δηλαδὴ ἐν περιλήψει τὴν ἱστορία τοῦ κομμουνιστικοῦ κόμματος τῆς Ἑλλάδος.

Κατὰ τὸ ἔτος 1908 ἄρχισε νὰ γίνεται μιὰ προπαγάνδα τῆς νεωτεριστικῆς τότε ἰδέας τοῦ σοσιαλισμοῦ.

Ἕνας νεοφώτιστος σοσιαλιστὴς τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ὁ Πλάτων Δρακούλης, ὁ ὁποῖος μόλις εἶχε γυρίσει ἀπὸ τὰ διάφορα σοσιαλιστικὰ κέντρα τῆς Εὐρώπης καὶ τῆς Ἀμερικῆς ἵδρυσε στὸ Βόλο τὸν «Σοσιαλιστικὸ Ὅμιλο Βόλου», στὸν ὁποῖον εἶχαν γραφῆ περὶ τοὺς 20 ἐπιστήμονες, ἐργάτες, τυπογράφοι καὶ καπνεργάτες.

Ἀμέσως κατόπιν ἄρχισε νὰ κάμῃ προπαγάνδα ἐντατικὴ περιοδεύων στὶς διάφορες πόλεις τῆς Ἑλλάδος.

Ἔτσι κατώρθωσε νὰ ἱδρύσῃ σοσιαλιστικοὺς Ὁμίλους στὰς Πάτρας, Καλάμας, Πειραιᾶ, Ἀθήνας, Σῦρον καὶ Κέρκυραν, τοὺς ὁποίους κατόπιν συνέδεσε μὲ τὴν Σοσιαλιστικὴ φεντερασιὸν (Ὁμοσπονδίαν) τῆς Θεσσαλονίκης.

Ἡ «**σοσιαλιστικὴ φεντερασιὸν**» τῆς Θεσσαλονίκης, ἡ ὁποία ἦταν Παράρτημα τῆς περιφήμου τότε Β' Σοσιαλιστικῆς Διεθνοῦς κατὰ τὰ πρῶτα ἔτη κατηύθυνε πνευματικὰ μόνον τοὺς Ἑλληνικοὺς σοσιαλιστικοὺς ὁμίλους δεδομένου ὅτι ὀργανωτικὰ δὲν εἶχον κανένα ἀπολύτως σύνδεσμο.

Ἐνδιαφέρει ὅμως ἡ σοσιαλιστικὴ φεντερασιὸν τῆς Θεσσαλονίκης ἀπὸ μιᾶς ἄλλης πλευρᾶς ἐθνικῆς καὶ πολιτικῆς.

Καὶ αὐτὴ εἶναι ὅτι τότε, ἐξέδωκε ἕνα μανιφέστο καὶ ἀπηύθυνε μιὰ διαμαρτυρία ἐναντίον τοῦ Βαλκανικοῦ πολέμου καὶ τῆς ἐξόδου τῆς Ἑλλάδος στὸν πόλεμο ἐναντίον τῆς Τουρκίας.

Ἐστράφησαν δηλαδὴ οἱ σοσιαλισταὶ ἐναντίον τῶν ἐθνικῶν καὶ ἀπελευθερωτικῶν διεκδικήσεων τοῦ Ἑλληνισμοῦ, εὐθὺς ἀπὸ τὰ πρῶτα βήματα τῆς ἐμφανίσεώς των, ἴσως γιὰ νὰ διακηρύξουν ἀμέσως ἐπίσημα καὶ μὲ πράξεις ὅτι, ἄρθρον πίστεως τῆς νέας κοσμοθεωρίας εἶναι καὶ θὰ εἶναι πάντοτε ἡ ἀντεθνικὴ δρᾶσις.

Τότε ἐξέδιδον στὴ Θεσσαλονίκη καὶ μιὰ ἐφημερίδα σὲ Ἑβραϊκὴ γλῶσσα μὲ τὸν τίτλο **«ὁ ἐπαναστατημένος νέος»** καὶ στὰς Ἀθήνας τὸν **«Ἐργατικὸν Ἀγῶνα»**, ὄργανο κατόπιν τοῦ σοσιαλιστικοῦ ἐργατικοῦ κόμματος.

Γενικῶς ὅμως, κρίνοντες τὴ δρᾶσι τῶν σοσιαλιστικῶν Ὁμίλων καὶ τῶν σοσιαλιστικῶν νεολαιῶν τῆς Ἑλλάδος μέχρι τοῦ 1917 ὁπόταν ἐξερράγη ἡ Μπολσεβικικὴ ἐπανάστασις μποροῦμε νὰ τὴν χαρακτηρίσουμε **φιλολογικὴ καὶ θεωρητική.**

Ἡ κίνησίς των δὲν παρουσίασε οὔτε ὀργανωτικὴ συγκρότησι, οὔτε καὶ πρόγραμμα μὲ πολιτικὰ ἢ κοινωνικὰ αἰτήματα σαφῆ καὶ μελετημένα.

Μετὰ τὴν κομμουνιστικὴ ἐπανάστασι τῆς Ρωσσίας τοῦ 1917, ἔγινε ἡ πρώτη ὀργανωτικὴ προσπάθεια στὴν Ἑλλάδα ἐκ μέρους τῶν σοσιαλιστικῶν ὀργανώσεων, μὲ τὴ σύγκλησι στὸν Πειραιᾶ τὴν 17 Νοεμβρίου 1918 τοῦ Α' ἱδρυτικοῦ συνεδρίου των.

Ἐκεῖ ἱδρύθη καὶ ἐπίσημα πλέον τὸ Σοσιαλιστικὸ Ἐργατικὸ Κόμμα, ποὺ βραδύτερα ἐβαπτίσθη σὲ κομμουνιστικὸ μὲ ἀρχηγοὺς τὸν Γεωργιάδη, τὸ Σίδερη κ.λ.π.

Στὶς 5 Μαΐου 1919 μιὰ συνδιάσκεψις τοῦ κόμματος αὐτοῦ ἔλαβε τὴν ἀπόφασι

νὰ συνδεθῇ μὲ τὰ ἐπαναστατικὰ σοσιαλιστικὰ κόμματα τῆς Βαλκανικῆς, ἐνῷ μέχρι τότε οἱ περισσότεροι ἡγέται τοῦ κόμματος ἐρωτοτροποῦσαν μὲ τὴν Β΄ Διεθνῆ.

Στὶς 5 Φεβρουαρίου 1920 ἔγινε στὰς Ἀθήνας τὸ Β΄ Συνέδριο τοῦ Κόμματος κατὰ τὸ ὁποῖο ἀποφασίζεται ἡ μετονομασία του σὲ **Σοσιαλιστικὸ Ἐργατικὸ κόμμα τῆς Ἑλλάδος** (κομμουνιστικό).

Τὸ κόμμα προσχωρεῖ στὴν Γ΄ Διεθνῆ τῆς Μόσχας ἔκτοτε δὲ ὡς ἐπίσημο Παράρτημα αὐτῆς ἐκτελεῖ τὶς ἐντολές, ὁδηγίες καὶ ἀποφάσεις της τυφλά.

Πρέπει γιὰ τὴν ἱστορία νὰ σημειωθῇ ὅτι, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ἐκείνη ἡ ἐφημερὶς **«Ριζοσπάστης»** ποὺ ἀνῆκε στὸν σοσιαλιστὴ Πετσόπουλο ἔγινε τὸ ἐπίσημο ὄργανο τοῦ κόμματος.

Ὡς πρῶτος ἀντιπρόσωπος στὴν κομμουνιστικὴ Διεθνῆ, τῆς Μόσχας, ἀπεστάλη **ὁ Δημοσθένης Λιγδόπουλος,** ἰδεολόγος ἀγωνιστής, ὁ ὁποῖος ὅταν ἐπέστρεφε, ἐδολοφονήθη ἀπὸ τοὺς ἐνεργοῦντας τὴν μεταφορὰν του Καυκασίους ναυτικούς.

Ἀργότερα, διάφοροι συντηρητικοὶ θέλησαν νὰ μὴ προσχωρήσῃ τὸ Ἑλληνικὸ Κομμουνιστιὸ Κόμμα τελείως στὴ Μόσχα, ἀλλὰ ἀπέτυχαν καὶ ἐξεδιώχθησαν ἀπὸ τὸ Κόμμα ὡς λικβιναρισταὶ (διαλυτικοί), ὁπότε κατὰ τὸ ἔκτακτο συνέδριο τοῦ κόμματος τὸν Νοέμβριο τοῦ 1924 μετωνομάσθη τὸ κόμμα αὐτὸ σὲ **«κομμουνιστικὸ κόμμα Ἑλλάδος, τμῆμα τῆς κομμουνιστικῆς διεθνοῦς»**, σύμφωνα μὲ τὸ καταστατικὸ τῆς Κομμουνιστικῆς Διεθνοῦς, τὸ ὁποῖο ἀπεδέχθησαν.

Αὐτὴ εἶναι ἐν περιλήψει ἡ Ἱστορία τοῦ κομ. κόμματος τῆς Ἑλλάδος, τὸ ὁποῖο ἐκμεταλλευόμενον τὶς πολιτικὲς διαιρέσεις, κατώρθωσε νὰ δημιουργήσῃ μιὰ κατάστασι ἐπαναστατική, ἡ ὁποία προεκάλεσε τὴν ἀντίδρασι τοῦ 1936. Μετὰ ὅμως τὸν πόλεμο τῆς Ἑλλάδος καὶ τὴν κατοχὴ τοῦ 1941 καὶ πάλι τὸ κομ. κόμμα πῆρε τὴν πρωτοβουλία μὲ τὴν ὀργάνωσι τῆς ἐξωκομματικῆς ὀργανώσεως Ε.Α.Μ. τύπου Λαϊκοῦ μετώπου.

Ἡ Γ΄ Διεθνὴς ὀργάνωσις τῶν κομμουνιστῶν αὐτοδιελύθη κατὰ τὴν 22-5-1943 μὲ τὴν αἰτιολογία ὅτι τὰ κομ. κόμματα τῶν διαφόρων χωρῶν ἐχειραφετήθησαν καὶ δὲν παρίσταται ἀνάγκη νὰ καθοδηγοῦνται πλέον.

δ΄).—Δ΄ Διεθνὴς ὀργάνωσις ἐργατῶν (Τροτσκισμός).

Ἡ Δ΄ Διεθνὴς ἱδρύθη ἀπὸ τὸν Τρότσκυ τὸ 1934 στὸ Παρίσι δὲν ἔχει ὅμως ἀκόμη ὁριστικὴ ἕδρα μὲ μόνιμο συμβούλιο.

Ἡ Διεθνὴς αὐτὴ συνεκέντρωσε τοὺς πολιτικοὺς ἐχθροὺς τοῦ Στάλιν, τὸν ὁποῖον κατηγόρουν οὗτοι ὅτι ἐπρόδωσε τὶς ἀρχὲς τοῦ Μάρξ, ὑποστηρίζουν δὲ ὅτι αὐτοὶ μόνον εἶναι οἱ ὀρθόδοξοι Μαρξισταί, οἱ γνήσιοι Διεθνισταὶ καὶ ἐπαναστάτες, οἱ ὁποῖοι δὲν δέχονται κανένα συμβιβασμὸ στοὺς ἀγῶνες των γιὰ τὴν ἐφαρμογὴ τοῦ κομμουνιστικοῦ προγράμματος.

Ἡ ἔχθρα, μεταξὺ τῶν ὀπαδῶν τῆς Γ΄ Διεθνοῦς καὶ τῆς Δ΄ Διεθνοῦς εἶναι ἀφάνταστος, γιὰ τὸ κομμουνιστικὸ δὲ κόμμα τῆς Ρωσσίας οἱ φοβερώτεροι ἐχθροὶ εἶναι οἱ Τροτσκισταὶ (ὀπαδοὶ τῆς Δ΄ Διεθνοῦς).

Ἐδῶ στὴν Ἑλλάδα ἔχουμε καὶ μιὰ ξεχωριστὴ κομμουνιστικὴ ὀργάνωσι ποὺ λέγεται **Ἀρχειομαρξιστικὴ ὁμὰς** καὶ ἡ ὁποία εἶναι γνωστὴ γιὰ τὴν ἐπαναστατικότητά της, ἔχει δὲ τὶς ἴδιες σχεδὸν ἀρχὲς μὲ τὴν Δ΄ Διεθνῆ.

Ὅλες αὐτὲς οἱ ὀργανώσεις, δηλαδὴ ἡ Α΄, Β΄, Γ΄, καὶ Δ΄ Διεθνὴς εἶναι **ὀργανωμένα πολιτικὰ κόμματα** καὶ ὡς **πολιτικὰ κόμματα** διεξάγουν ἀγῶνες.

Ἐκτὸς ὅμως ἀπὸ αὐτές, ὑπάρχουν καὶ ἄλλες ἐργατικὲς ὀργανώσεις ποὺ λέγονται Διεθνεῖς γιὰ τὶς ὁποίες ὅμως θὰ ἀσχοληθοῦμε στὸ ἑπόμενο ἄρθρο.

Η ΘΑΝΑΤΙΚΗ ΠΟΙΝΗ
ΜΕΣΑ ΕΚΤΕΛΕΣΕΩΣ ΤΑΥΤΗΣ

Ὑπὸ **κ. ΓΡΗΓ. ΚΑΤΣΑ** Καθηγητοῦ Ἰατροδικαστικῆς

1.—Γενικὰ περὶ τῆς θανατικῆς ποινῆς.
2.—Τὰ μέσα ἐκτελέσεως τῆς θανατικῆς ποινῆς. Ἱστορικὴ ἀνασκόπησις.
3.—Σύγχρονα μέσα ἐκτελέσεως θανατικῆς ποινῆς:
Α'. Θάνατος δι' ἀσφυξίας.—Β'. Θάνατος διὰ μηχανικῶν μέσων.—Γ'. Θάνατος δι' ἠλεκτροπληξίας.—Δ'. Θάνατος διὰ δηλητηριάσεως.
4.—Τὸ προσφορώτερον πρὸς εὐθανασίαν μέσον ἐκτελέσεως τῆς ποινῆς.

1. Ὁ Ποινικὸς Νόμος τῶν διαφόρων λαῶν, κατὰ τοὺς διαφόρους αἰῶνας ἐπέβαλλε ποινὰς κατὰ τῶν ἁμαρτανόντων ἐναντι τῆς Κοινωνίας. Αἱ ποιναὶ αὗται ἦσαν διάφοροι, δι' ἐγκλήματα δὲ θεωρούμενα βαρέα ἐπεβάλλετο ἡ θανατικὴ ποινή. Ὁ Νόμος τοῦ βασιλέως τῶν Βαβυλωνίων Χαμουραμπὶ (2.000 π.Χ.), ὁ Νόμος τοῦ Μωϋσέως, ὁ Νόμος τοῦ Δράκοντος ἐν Ἀθήναις καὶ ἄλλων χωρῶν ἐπέβαλλον τὴν θανατικὴν ποινὴν δι' ἐγκλήματα, τὰ ὁποῖα νῦν δὲν θὰ ἐτιμωροῦντο διὰ τοιαύτης ποινῆς.

Παρερχομένων τῶν αἰώνων ἡ θανατικὴ ποινὴ ἐπεβάλλετο διὰ πράγματι εἰδεχθῆ ἐγκλήματα, πολιτικῆς ὅμως φύσεως, διότι διὰ στρατιωτικὰ ἐγκλήματα εὐχερέστερον, καὶ νῦν εἰσέτι, ἐπιβάλλεται ἡ θανατικὴ ποινή.

Παρ' ὅλην ὅμως, τὴν νῦν σπανιωτέραν ἐπιβολὴν τῆς θανατικῆς ποινῆς, πολλαὶ ἀντιρρήσεις ἐκφράζονται ἐναντίον ταύτης. Φιλόσοφοι, λογοτέχναι, κοινωνιολόγοι, ἐγκληματολόγοι, θεολόγοι καὶ ἄλλοι διαγωνίζονται εἰς ἐπιχειρηματολογίαν καταπολεμήσεως τῆς διατηρήσεως τῆς θανατικῆς ποινῆς. Ἡμεῖς ἐν τῷ παρόντι ἄρθρῳ δὲν θέλομεν ἀσχοληθῆ μὲ τὰς ὑπὲρ ἢ κατὰ τῆς διατηρήσεως τῆς θανατικῆς ποινῆς ἐκφραζομένας γνώμας, ἀλλὰ μόνον διὰ τὰ μέσα ἐκτελέσεως ταύτης.

2. Ταῦτα ἤλλαξαν κατὰ τοὺς δαφόρους αἰῶνας, ἄλλοτε μὲν ὄντα σκληρότατα, ἄλλοτε δὲ ὁπωσδήποτε ἠπιώτερα, παρέχοντα βαθμόν τινα εὐθανασίας. Περιοριζόμεθα εἰς τὴν ἀναφορὰν ὀλίγων ἐκ τῶν ἐν τῇ ἀρχαιότητι ἐν χρήσει μέσων θανατώσεως.

Οὕτω παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἀθηναίοις ἐφηρμόζοντο ὡς μέσα θανατικῆς ποινῆς ὁ **ἀποτυμπανισμὸς** καὶ ἡ **διὰ κωνείου δηλητηρίασις.** Εἰς παλαιοτάτην ἐποχήν, ὅτε ἴσως οἱ κάτοικοι ἔμενον εἰς τὴν Ἀκρόπολιν ἐφηρμόζετο ἡ ἀπὸ τοῦ ὕψους ταύτης κατάρριψις τοῦ καταδικασθέντος εἰς θάνατον, εἰς τοὺς ὑστέρους ὅμως χρόνους ἡ ποινὴ ἐξετελεῖτο διὰ τοῦ τυμπάνου (ἢ τυπάνου) ἢ διὰ δηλητηριάσεως διὰ κωνείου.

Ὁποῖόν τι ἦτο τὸ τύμπανον ἢ τύπανον δὲν καθορίζεται· κατὰ πολλοὺς ἦτο ρόπαλον, δηλ. θλῶν ὄργανον καὶ ἐπομένως ὁ ἀποτυμπανισμὸς ἦτο ἐν τῇ πραγματικότητι δαρμός. Ἐν τῇ Πολιτείᾳ Ἀθηναίων τῇ Ἀριστοτέλους ἀναφέρεται ἡ κατὰ τὴν τελευταίαν στιγμὴν ἀπὸ τοῦ ἀποτυμπανισμοῦ διάσωσις τοῦ Λυσιμάχου, διὸ οὗτος προσέλαβε τὴν ἐπωνυμίαν: ὁ ἀπὸ τυμπάνου, ὁ διασωθεὶς δηλαδή, ὡς μὴ ὑποστὰς τὴν ἐπιφορὰν τοῦ τυμπάνου.

Κατ' ἄλλους ὁ ἀποτυμπανισμὸς συνίστατο εἰς εἶδός τι σταυρώσεως.

Ἡ διὰ κωνείου ὅμως δηλητηρίασις εἶναι ἡ πλέον γνωστή, λόγῳ τοῦ ὅτι γνωρίζομεν ὅτι διὰ κωνείου ἐθανατώθησαν ὁ Σωκράτης, ὁ Φωκίων καὶ ἄλλοι ἔνδοξοι

ἄνδρες. Τὰ μέσα τῆς θανατικῆς ποινῆς θὰ σχολιάσωμεν κατωτέρω, δέον ὅμως ἀπὸ τοῦ νῦν νὰ ὑπομνήσωμεν ὅτι ἡ χρησιμοποίησις τοῦ κωνείου πρὸς θανάτωσιν ἐδείκνυεν ἡμέρωσιν τῶν ἠθῶν καθ' ὅσον τὸ κώνειον ἐπέφερε τὸν μετ' εὐθανασίας θάνατον, ἐὰν κρίνωμεν ἐκ τῆς περιγραφῆς τῆς δηλητηριάσεως τοῦ Σωκράτους, τὴν ὁποίαν δίδει ὁ Πλάτων εἰς τὸν **Φαίδωνα.**

Δὲν γνωρίζω, ἐγὼ τοὐλάχιστον ἂν συμφώνως πρὸς διατάξεις τοῦ Νόμου ἐφηρμόζετο ὁτὲ μὲν ὁ ἀποτυμπανισμός, ὁτὲ δὲ τὸ κώνειον ἢ ἡ ἐκλογὴ ἐναπέκειτο εἰς τὴν ὄρεξιν τοῦ δημίου ἢ εἰς ἀπόφασιν τῶν 11. Εἰς τὴν Ρώμην καὶ εἰς διάφορα Κράτη κατὰ τὸν Μεσαίωνα ἐφηρμόζοντο πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς θανατικῆς ποινῆς μέσα πράγματι βασανιστικά, φέροντα καὶ ἤδη ρῖγος εἰς τοὺς ἀναγινώσκοντας τὰ τῶν τοιούτων μέσων θανατώσεως. Ἀναφέρομεν τὴν σταύρωσιν, τὴν ἔγκλεισιν ἐν στενῷ χώρῳ, τὴν κατάχωσιν, τὴν ἔγκλεισιν τοῦ καταδικασθέντος ἐντὸς σάκκου περιέχοντος ζῶα δυνάμενα νὰ δαγκάσουν διὰ τῶν ὀδόντων ἢ νὰ ξεσχίσουν τὰς σάρκας διὰ τῶν ὀνύχων, ὡς γαλῆν, ποντικούς κ.λ.π., τοῦτο δὲ ἵνα ὁ θάνατος ἐπέλθῃ μαρτυρικῶς. Ἄλλοτε ὁ ἐγκλεισθεὶς ἐντὸς σάκκου ἐρρίπτετο εἰς τὴν θάλασσαν ἢ εἰς ποταμόν. Φοβερὸς ἦτο ὁ διὰ τροχοῦ θάνατος, συχνὸς δὲ—κατὰ τὸν Μεσαίωνα—ὁ ἐπὶ τῆς πυρᾶς θάνατος, τὸ προσφιλὲς μέσον τῆς Ἱερᾶς Ἐξετάσεως. Ἐφηρμόζοντο καὶ ἄλλα μέσα, κατὰ κανόνα βασανιστικά. Ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασις, ἐκ λόγων φιλοσοφικῶν (Ρουσσώ, κ.λ.π.) κατεδίκασε τοὺς βασανιστικοὺς τρόπους θανατώσεως καὶ ἀναζητοῦσα νέον μέσον φιλανθρωπικώτερον ἐψήφισε τὴν εἰσαγωγὴν τῆς λαιμητόμου, εἰσέτι ἐφαρμοζομένης ἐν Γαλλίᾳ διὰ τὰ πολιτικὰ ἐγκλήματα.

3. Ἀφίνοντες τοὺς ἐν τῇ ἱστορίᾳ ἀναφερομένους τρόπους τῆς θανατικῆς ποινῆς θὰ ἀσχοληθῶμεν μὲ τὰ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη ἐφαρμοζόμενα μέσα. Θὰ ἀναφέρωμεν αὐτὰ κατὰ τὴν σειρὰν τῶν βιαίων θανάτων, ὡς οὗτοι ἐκτίθενται ἐν τῇ Ἰατροδικαστικῇ μου, κατόπιν δὲ θέλομεν σχολιάσει ὁποῖον μέσον εἶναι τὸ προτιμότερον πρὸς ἀντικατάστασιν τοῦ παρ' ἡμῖν ἰσχύοντος, τοῦ διὰ πυροβολισμοῦ.

Α'. Θάνατοι δι' ἀσφυξίας

α) **Ἀπαγχονισμός.** Ἀρχαιόθεν ἐφηρμόζετο οὗτος ὡς ποινή. Ὁ Ὅμηρος ἐν τῇ Ὀδυσσείᾳ ἀναφέρει ὅτι ὁ Ὀδυσσεὺς ἀπηγχόνισε τὰς ἀπίστους θεραπαινίδας, αἵτινες καὶ τὸν οἶκον του ἠτίμασαν καὶ διὰ τῆς ἀπρεποῦς διαγωγῆς των ἐβασάνισαν τὴν Πηνελόπην καὶ τὸν Τηλέμαχον.

Ὡς νόμιμος ποινὴ ὁ ἀπαγχονισμὸς ἐφαρμόζεται νῦν ἐν Ἀγγλίᾳ, Αἰγύπτῳ, Τουρκίᾳ.

Δι' ἀπαγχονισμοῦ δὲ ἐθανατώθησαν οἱ κριθέντες ὡς ἐγκληματίαι πολέμου Γερμανοὶ ἡγέται ὡς οἱ Ρίμπεντροπ, Κάϊτελ, κ.λ.π. Τὸν ἀπαγχονισμὸν δὲ ἐφήρμοσαν εὐρέως οἱ Γερμανοὶ εἰς τὰς ὑπ' αὐτῶν καταληφθείσας χώρας ὡς καὶ ἐν Ἑλλάδι.

β) **Στραγγαλισμός.** Διὰ τούτου ἐξετελεῖτο ἡ θανατικὴ ποινὴ ἐν Ἱσπανίᾳ. Δὲν γνωρίζομεν ἐὰν εἰσέτι ἐφαρμόζεται ἐκεῖ ὁ στραγγαλισμός. Πρὸς ἐνέργειαν τούτου ὁ λαιμὸς τοῦ καταδίκου περιεβάλλετο διὰ κρίκου μεταλλίνου, συσφιγγομένου ὑπὸ τοῦ δημίου μέχρις ἀποπνίξεως τοῦ καταδίκου.

Τὸ μέσον τοῦτο ἦτο κατ' ἐξοχὴν βασανιστικὸν καὶ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς δέον νὰ κριθῇ ὡς ἀπορριπτέον.

γ) **Πνιγμὸς—Πνιγμονὴ—Ἔγκλεισις ἐν στενῷ χώρῳ.** Δὲν ἐφαρμόζονται κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους ὡς νομίμως ὑπὸ πολιτισμένου Κράτους ἀνεγνωρισμένα μέσα θανατώσεως. Εἰς ἔξω νόμου ὅμως ἐφαρμογὴν ἔχομεν παραδείγματα. Οὕτω ὁ πνιγμὸς ἐφηρμόσθη εὐρέως κατὰ τὴν Γαλλικὴν Ἐπανάστασιν, οὐχὶ ὅμως ὡς νομίμως ἐγκεκριμένον μέσον, ἀλλὰ τοιοῦτον τῆς σαδιστικῆς ἐπινοήσεως τῶν κατὰ τόπους διοικητῶν. Διαβόητος τοιοῦτος ὑπῆρξεν ὁ ἐν Νάντῃ δράσας Καρ-

ριέ. Οὗτος διέτασσε τὴν πλήρωσιν λέμβων διὰ τῶν ὑπ' αὐτοῦ αὐθαιρέτως καταδικασθέντων εἰς θάνατον. Εἰς τὸ μέσον δὲ τοῦ Λείγηρος ποταμοῦ αἱ λέμβοι ἀνετρέποντο, οἱ κατάδικοι ἔπιπτον εἰς τὸ ὕδωρ καὶ χιλιάδες ἀνθρώπων δι' αὐτοῦ τοῦ τρόπου ἐθανατώθησαν. Κατὰ τὴν ἀκμὴν τῆς δράσεώς του ὁ Καρριὲ διὰ τῶν καταποντιστικῶν πλοιαρίων ἐθανάτωσεν ἐντὸς 20 ἡμερῶν πλείονας τῶν 4.000 ἀνθρώπων.

Σχετικῶς πρὸς τὴν ἔγκλεισιν ἐν στενῷ χώρῳ ἀναφέρομεν τὴν διὰ τούτου τοῦ μέσου θανάτωσιν ὑπὸ τῶν Γερμανῶν χιλιάδων Ἑβραίων καὶ ἄλλων ὁμήρων μεταφερομένων διὰ σιδηροδρομικῶν ὀχημάτων ὑπερπληρωθέντων.

Β'. Θάνατος διὰ μηχανικῶν μέσων

α) **Θλῶντα ὄργανα.** Εἴδομεν ὅτι οἱ Ἀρχαῖοι Ἀθηναῖοι ἐχρησιμοποίουν τὸν ἀποτυμπανισμόν, ὅστις, ὡς εἴπομεν, κατὰ τοὺς πλείστους ἦτο δαρμὸς διὰ ροπάλου. Τὸν ἐκ πραγματικοῦ δαρμοῦ θάνατον ἐδοκίμασαν πολλοὶ Ἕλληνες κατὰ τὴν Γερμανικὴν κατοχήν.

β) **Ὄργανα τέμνοντα καὶ συγχρόνως θλῶντα.** Τοιαῦτα ἐφηρμόσθησαν ὡς νόμιμος ἐκτέλεσις, ἀφ' ἑνὸς μὲν ὁ πέλεκυς, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἡ περίφημος καὶ δι' ἡμᾶς λαιμητόμος.

Ὁ πέλεκυς. Γνωρίζομεν ὅτι ἦτο ἐν χρήσει ἄλλοτε ἐν Ἀγγλίᾳ καὶ διὰ τοιούτου μέσου ἐθανατώθη ἀποκεφαλισθεῖσα ἡ Μαρία Στούαρτ. Ἰσχύει εἰσέτι ἐν Γερμανίᾳ. Πρὸ μηνὸς μάλιστα ἐδημοσιεύθη ὅτι ἀπέθανεν ὁ ἐπὶ ἔτη Γερμανὸς ἐκτελεστὴς διὰ πελέκεως. Οὗτος ἦτο τόσον ἠσκημένος—καὶ ἐκαυχᾶτο δι' αὐτό—ὥστε καὶ ὀρθίου ὄντος τοῦ καταδίκου καὶ ἀμερίμνως περιπατοῦντος ἀπέκοπτε τὸν λαιμόν του διὰ μικροῦ πελέκεως.

Ἡ Λαιμητόμος. Αὕτη ἔχει συγκλονιστικὴν ἱστορίαν. Εἰσήχθη ἐν Γαλλίᾳ κατὰ τὴν μεγάλην ἐπανάστασιν. Ἔδρασε δὲ ἡρωϊκῶς κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς τρομοκρατίας. Μόνον ἐν Παρισίοις, κατὰ τὴν ἀκμὴν τῆς τρομοκρατίας, ἀπεστέλλοντο εἰς τὴν λαιμητόμον περὶ τὰ 200 ἄτομα καθ' ἑκάστην. Χιλιάδες δὲ ἀτόμων ἐλαιμητομήθησαν καθ' ὅλην τὴν Γαλλίαν. Ἡ λαιμητόμος ὠνομάσθη καὶ γκιλλοτίνα (guillotine) ἐκ τοῦ ὀνόματος τοῦ ἰατροῦ Guillotin θεωρουμένου ὡς ἐφευρέτου τοῦ μηχανήματος. Ἡ ἀλήθεια ὅμως εἶναι ὅτι ὁ Guillotin, βουλευτὴς ὤν, συνέστησεν ἀντικατάστασιν τῶν μέχρι τότε ἐν χρήσει βασανιστικῶν μέσων πρὸς θανάτωσιν δι' ἄλλου ὀλιγώτερον βαναστικοῦ καὶ προκαλοῦντος οἱονεὶ εὐθανασίαν. Κατεσκευάσθη δὲ ἡ λαιμητόμος ἐπὶ σχεδίου τοῦ χειρουργοῦ Luis (ὀνομάζεται ἐπίσης καρμανιόλα).

Δὲν εἶναι δυνατὸν ἐνταῦθα νὰ ἐκθέσωμεν τὴν κατασκευὴν τοῦ μηχανήματος, οὔτε καὶ τὸν τρόπον ἐνεργείας. Ἡ ἀποκοπὴ ὅμως τοῦ λαιμοῦ τοῦ καταδίκου εἶναι ἄμεσος. Ὑπῆρξαν ὅμως—παρ' ἡμῖν τοὐλάχιστον—περιπτώσεις καθ' ἃς μιὰ καταφορὰ τῆς μαχαίρας δὲν ὑπῆρξεν ἱκανὴ νὰ ἀποκόψῃ τὸν λαιμὸν καὶ ἐπανελήφθη ἡ καταφορὰ δὶς ἢ καὶ τρὶς κατόπιν.

Ἡ λαιμητόμος εἰσήχθη καὶ ἐν Ἑλλάδι ἀπὸ τῶν πρώτων ἐτῶν τῆς βασιλείας τοῦ Ὄθωνος. Ἠγοράσθη ἐν Γαλλίᾳ καὶ Γάλλος δήμιος προσῆλθεν ὅπως διδάξῃ τὴν χρῆσιν τοῦ μηχανήματος εἰς τοὺς ἡμετέρους. Τὸ πρότυπον τῆς Ἑλληνικῆς λαιμητόμου διαφυλάσσεται ἐν τῷ Ἐργαστηρίῳ τῆς Ἰατροδικαστικῆς τοῦ Πανεπιστημίου. Ἐλειτούργησε παρ' ἡμῖν ἐπὶ 60 ἔτη καὶ πλέον. Δὲν ἠδυνήθημεν νὰ πληροφορηθῶμεν ὁπόσοι ἐλαιμητομήθησαν ἐν Ἑλλάδι. Πάντως ἀνέρχονται εἰς ἀρκετὰς ἑκατοντάδας. Ἡ λαιμητόμος μετὰ τῶν κιβωτίων εἰς ἃ ἐνεκλείετο μετεφέρετο εἰς τὴν πόλιν, ἔνθα ἐπετελέσθη τὸ ἔγκλημα, διὰ τὸ ὁποῖον κατεδικάσθη εἰς θάνατον ὁ ἔνοχος. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ μεταφορὰ ἦτο δαπανηρά, κυριώτερον ὅμως διότι ἡ ἐκτέλεσις κατήντα θέαμα ἐλάχιστα ἐποικοδομητικὸν ἠθικῆς, κατηργήθη ἡ ἀνὰ τὰς Ἐπαρχίας περιφορὰ καὶ αἱ ἐκτελέσεις ἐγίνοντο εἰς τὸ Παλαμῆδι τοῦ Ναυπλίου. Ἡ τελευταία λειτουργία τῆς λαιμητόμου ἐγένετο κατὰ τὸ 1911, ἐκτελεσθέντων 22 καταδίκων. Ἡ ἐν ἀχρη-

στία τεθεῖσα λαιμητόμος ἐδωρήθη ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης κατὰ τὸ 1934, ἐνεργείᾳ τοῦ Καθηγητοῦ Ι. Γεωργιάδου, εἰς τὸ Ἰατροδικαστικὸν Ἐργαστήριον, ἔνθα καὶ διαφυλάσσεται.

Παρατηρήσεις, κλινικαὶ οὕτως εἰπεῖν, ἐπὶ τῶν λαιμητομηθέντων ἔχουν δημοσιευθῆ πολλαὶ ὑπὸ Γάλλων ἰατρῶν τῶν φυλακῶν, κατὰ νόμον παριστα μένων κατὰ τὰς ἐκτελέσεις.

γ) **Πυροβόλα ὅπλα.** Παρ' ἡμῖν νῦν ἅπασαι αἱ θανατικαὶ ἐκτελέσεις ἐνεργοῦνται διὰ τυφεκισμοῦ. Πρότερον οἱ μὲν πολιτικοὶ κατάδικοι ἐξετελοῦντο διὰ τῆς λαιμητόμου, διὰ τυφεκισμοῦ δὲ μόνον οἱ στρατιωτικοί. Ὁ πρὸς ἐκτέλεσιν τοποθετεῖται πρὸ τοῦ ἐκτελεστικοῦ ἀποσπάσματος ἀποτελουμένου ἐκ χωροφυλάκων ἢ στρατιωτῶν.

Μετὰ τὴν πτῶσιν τοῦ καταδίκου ἐκ τῶν τραυμάτων δίδεται ἡ χαριστικὴ καλουμένη βολὴ διὰ πυροβολισμοῦ κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ φονευθέντος, πρὸς ἀπόλυτον βεβαίωσιν τοῦ θανάτου.

Ἐν Ρωσίᾳ φαίνεται ὅτι ὁ καταδικασθεὶς δέχεται παρ' ἑνὸς βολὴν κατὰ τοῦ ἰνίου. Τὸν τρόπον τοῦτον ἐφήρμοσαν καὶ παρ' ἡμῖν οἱ ἐλασῖται κατὰ τὸ 1945—46. Τὰ πλεῖστα ὄντως πτώματα ἄτινα ἐξητάσαμεν εἰς τὸ Περιστέρι καὶ ἀλλαχοῦ διὰ τοιούτου—κατὰ τὸ ἰνίον—πυροβολισμοῦ εἶχον θανατωθῆ.

Γ'. Θάνατος δι' ἠλεκτροπληξίας

Ἐφαρμόζεται εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας τῆς Ἀμερικῆς. Ὁ κατάδικος προσδένεται ἐπὶ τῆς ἠλεκτρικῆς καρέκλας καὶ διαβιβάζεται δι' αὐτοῦ ρεῦμα ἠλεκτρικὸν μεγάλης ἐντάσεως. Εἶναι περίεργον ὅτι ἐνῷ τελευταίως γίνεται λόγος ἐν Ἀγγλίᾳ ὅπως ἀντικατασταθῆ ὁ ἀπαγχονισμὸς διὰ τῆς ἠλεκτροπληξίας, ἐν ταῖς Ἡνωμέναις Πολιτείαις ἤρχισαν ἀποστρεφόμενοι τὴν ἠλεκτροπληξίαν καὶ εἷς τινα Κράτη (State) ἐφαρμόζουν νῦν τὴν διὰ δηλητηρίου ἐκτέλεσιν, ὅπως ἀνεγράφη εἰς τὰς ἐφημερίδας.

Δ'. Θάνατος διὰ δηλητηριάσεως

Εὑρεῖα ὑπάρχει ἡ χρησιμοποίησις δηλητηρίων πρὸς ἐγκληματικοὺς σκοπούς. Πρὸς ἐκτέλεσιν ὅμως θανατικῆς ποινῆς νομίμως διαταχθείσης λαμπρὸν παράδειγμα ἔχομεν τὴν διὰ κωνείου δηλητηρίασιν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἀθηναίοις. Εἴπομεν δὲ ἀνωτέρω ὅτι ἡ διὰ κωνείου δηλητηρίασις παρεῖχε δόσιν τινὰ εὐθανασίας.

Κατὰ τοὺς νεωτέρους χρόνους συνεζητήθη ὅπως ἡ θανατικὴ ποινὴ ἐκτελῆται διὰ δηλητηριάσεως, συμφώνως πρὸς ὑπὸ τοῦ Νόμου τεθησομένας διατάξεις. Εἴπομεν δὲ ἀνωτέρω ὅτι εἰς τὰς Ἡνωμένας Πολιτείας ἤρχισε κίνησις πρὸς ἀντικατάστασιν τῆς ἠλεκτροπληξίας διὰ δηλητηριάσεως. Τὴν πρὸς δηλητήριον προτίμησιν προέλαβον οἱ Γερμανοί, λέγεται δὲ ὅτι χιλιάδες ἀνθρώπων ἐθανατώθησαν διὰ δηλητηρίου. Ἐνεκλείετο ἀριθμὸς τούτων ἐντὸς εἰδικῶν θαλάμων, εἰς οὓς διὰ καταλλήλου ἐγκαταστάσεως διωχετεύετο δηλητηριώδες τι ἀέριον, ἱκανὸν νὰ ἐπιφέρῃ αὐθωρεὶ τὸν θάνατον. Ὁποῖον ὑπῆρξε τὸ χρησιμοποιηθὲν ἀέριον δὲν εἶναι ἐπακριβῶς γνωστόν. Τινὲς δέχονται ὅτι ἦτο τὸ φωταέριον διὰ τοῦ ἐν αὐτῷ ἐνεχομένου μονοξειδίου τοῦ ἄνθρακος (CO). Ἄλλοι νομίζουν, ὅτι διωχετεύετο ὑδροκυάνιον (HCN). Ἀμφότερα τὰ ἀέρια ταῦτα εἶναι μεγίστης δηλητηριώδους δυνάμεως καὶ ὀλίγισται εἰσπνοαὶ τούτων ὑπὸ μικροτάτην εἰσέτι ποσότητα εὑρισκομένων ἐν τῷ ἀτμοσφαιρικῷ ἀέρι ἐξαρκοῦν πρὸς πρόκλησιν ταχυτάτου θανάτου, οἱονεὶ αἰφνιδίου. Καὶ ἄλλα ὅμως δηλητήρια εἶναι ἱκανὰ νὰ ἐπιφέρουν ταχὺν θάνατον, ἀλλ' ἐν νομίμῳ ἐκτελέσει θανατικῆς ποινῆς ἡ προτίμησις διὰ στραφῆ κυρίως πρὸς τὰ ἀναφερθέντα, δηλαδὴ τὸ μονοξείδιον τοῦ ἄνθρακος ἢ τὸ ὑδροκυάνιον.

4. Σχολιάσαντες τὰ νῦν ἐν νομίμῳ ἐφαρμογῇ μέσα πρὸς ἐκτέλεσιν θανατικῆς ποινῆς ἂς ἐξετάσωμεν ποῖον εἶναι τὸ μᾶλλον πρόσφορον πρὸς εὐθανασίαν, ἵνα ἐν τῷ μέλλοντι τοῦτο ἀντικαταστήσῃ καὶ παρ' ἡμῖν τὴν διὰ πυροβολισμοῦ ἐκτέλεσιν.

Ἐπὶ τούτου δέον νὰ δηλώσωμεν ὅτι ἡ ἐκλογὴ προσφορωτέρου μέσου πρὸς ἐκτέλεσιν ἐνδιαφέρει ὀλιγώτερον ἴσως τὸν κατάδικον καὶ περισσότερον τοὺς κατὰ νόμον ὑποχρεωμένους νὰ παρίστανται κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν (δικαστικοί, ἰατροί, κ.λ.π.). Εἰς τὸ πολὺ κοινὸν ἔχει ἀπαγορευθῇ ἡ κατὰ τὰς ἐκτελέσεις παρουσία συμφώνως πρὸς τὸ ἄρθρον 50 τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος. Τοῦτο ἔχει οὕτω: «Ἡ θανατικὴ ποινὴ ἐκτελεῖται ἐπὶ παρουσίᾳ μόνον τῶν ἐπιτετραμμένων τὴν ἐκτέλεσιν Ἀρχῶν».

Καὶ ὡς πρὸς μὲν τὸν κατάδικον φρονοῦμεν ὅτι τὸ μαρτύριόν του ἔγκειται οὐχὶ εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ μέσον δι' οὗ θὰ ἐκτελεσθῇ, ἀλλ' εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ γεγονὸς τῆς ἐκτελέσεως. Ἀρχίζει τὸ μαρτύριόν του ἀφ' ἧς εἰδοποιηθῇ ὅτι ἤγγικεν ἡ ὥρα τῆς ἐκτελέσεώς του. Διὰ τοῦτο δὲ πολλοὶ ἐν λιποθυμίᾳ ἢ ψυχικῇ ἀναισθησίᾳ τοποθετοῦνται ὑπὸ τῶν δημίων ὅπως τὸ ἑκάστοτε μέσον ἐκτελέσεως ἀπαιτεῖ. Ὑπάρχουν ὅμως καὶ σκληραὶ ψυχαὶ οὐδένα τάραχον ψυχῆς αἰσθανόμενοι καὶ δι' αὐτοὺς—ἀλλὰ καὶ τοὺς παρευρισκομένους—τὸ σχετικῶς παρέχον εὐθανασίαν μέσον θὰ ἦτο τὸ προτιμότερον.

Ἐν τῇ σκέψει δὲ μεταβολῆς τοῦ τρόπου ἐκτελέσεως δέον νὰ ληφθῇ ὑπ' ὄψιν καὶ ἡ ἐντύπωσις τὴν ὁποίαν ἐκ τῆς ἐκτελέσεως ἀποκομίζουν καὶ οἱ κατὰ νόμον ὑποχρεωμένοι νὰ παρακολουθήσουν τὴν ἐκτέλεσιν εἰς οὓς ἴσως θὰ ἔπρεπε νὰ προσθέσωμεν τοὺς πανταχοῦ παρόντας δημοσιογράφους. Ἐξετάσωμεν ἤδη τὰ πρὸς ἐκλογὴν μέσα:

Ὁ διὰ στραγγαλισμοῦ θάνατος εἶναι φρικώδης, δικαίως δὲ δὲν ἐφηρμόσθη πλὴν τῆς Ἱσπανίας ἀλλαχοῦ· ἴσως δὲ καὶ ἐκεῖ νῦν νὰ ἔχῃ καταργηθῇ.

Ὁ δι' ἀπαγχονισμοῦ θάνατος ἐὰν ἐκτελεῖται, ὡς ἐν Ἀγγλίᾳ, ἐπὶ εἰδικοῦ ἱκριώματος, οὕτινος τὸ ἔδαφος διανοίγεται αἰφνιδίως καὶ τὸ σῶμα τοῦ φέροντος τὸν βρόχον καταδίκου πίπτει εἰς βάθος 2—3 μέτρων, προκαλεῖ ἀμέσως τὸν θάνατον. Ἐὰν ὅμως ὁ ἀπαγχονισμὸς ἐκτελῆται διὰ προχείρου ἀναρτήσεως τοῦ σώματος ὡς ἐνήργησε παρ' ἡμῖν ὁ Πάγκαλος κατὰ τὸ 1926 καὶ οἱ Γερμανοὶ κατὰ τὴν κατοχήν, τότε δὲν ἀποκλείεται ὁ θάνατος νὰ ἐπῆλθε βασανιστικὸς διὰ τὸν κατάδικον. Γνωρίζομεν ὅτι ὁ ἀπαγχονισθεὶς κατὰ τὴν πρώτην περίοδον, διαρκείας ἑνὸς λεπτοῦ περίπου, διατηρεῖ πάσας τὰς αἰσθήσεις καὶ δύναται νὰ ἐννοήσῃ τις τὸ ψυχικὸν μαρτύριον τοῦ καταδίκου. Ἀλλὰ καὶ οἱ κατὰ τὴν δευτέραν περίοδον ἐπερχόμενοι σπασμοὶ δὲν θὰ παρεῖχον θέαμα εὐχάριστον εἰς τοὺς κατὰ νόμον ὑποχρεουμένους νὰ παρακολουθήσουν τὴν ἐκτέλεσιν.

Δὲν συζητοῦμεν οὐδαμῶς περὶ τῆς διὰ πελέκεως ἢ λαιμητόου ἐκτελέσεως. Ἡ λαιμητόμος κατηργήθη παρ' ἡμῖν καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπανέλθῃ εἰς χρῆσιν. Δὲν θὰ ἦτο δὲ μέσον ἐκλεκτὸν οὐχὶ διὰ τὸν κατάδικον, ἀλλὰ διὰ τοὺς κατὰ νόμον ὑποχρεουμένους νὰ παρακολουθήσουν τὴν ἐκτέλεσιν. Ἡ ἔκχυσις τόσου αἵματος θὰ συνεκλόνιζε τοὺς περισσοτέρους, ἐμὲ τοὐλάχιστον, καίτοι συνειθισμένον εἰς τὴν θέαν αἵματος, ἐκ τῶν χιλιάδων νεκροτομῶν τὰς ὁποίας ἐνήργησα ἢ παρηκολούθησα.

Ὁ διὰ τυφεκισμοῦ θάνατος ἔχει πολὺ τὸ θεατρικόν. Ἡ εἰς ἀναπεπταμένον ὁπωσδήποτε πεδίον ἐκτέλεσις, ὁ ἐκ τῶν ὁμοβρονταίων κλονισμός, ἡ ἐκτέλεσις ὑπὸ στρατιωτῶν ἢ χωροφυλάκων, δι' οὓς τὸ ἔργον δημίου δὲν εἶναι εὐχάριστον καὶ ἄλλα τινά, ἀποτελοῦν στοιχεῖα ἀπορρίπτοντα τὴν προτίμησιν τοῦ τουφεκισμοῦ.

Ἡ ἠλεκτροπληξία εἶναι καθ' ἡμᾶς καλὸς τρόπος ἐκτελέσεως τῆς θανατικῆς ποινῆς. Τὸ γεγονὸς ὅτι ἐσχάτως παρουσιάσθησαν, ὡς εἴπομεν, ἀντιδράσεις καὶ εἴς τινας Πολιτείας ἀντικατεστάθη ἡ ἠλεκτροπληξία διὰ τῆς δι' ἀερίων θανατώσεως

δὲν σημαίνει ὅτι δὲν εἶναι προσφυὴς τρόπος θανατώσεως. Ὁ κόρος ἐξ ἐνεργείας τινὸς εἶναι γνωστός, συνηθέστερος ἴσως παρὰ τοῖς Ἀμερικανοῖς, οἵτινες διαρκῶς ἐπιζητοῦσί τι τὸ νεώτερον τοῦ μέχρι τοῦδε ἐφαρμοζομένου.

Παραμένει ὅθεν ἡ συζήτησις περὶ προτιμήσεως ἢ μὴ τῆς διὰ δηλητηριάσεως ἐκτελέσεως. Τὸ τυχὸν προτιμηθησόμενον δηλητήριον θὰ δύναται νὰ δοθῇ ἀπὸ τοῦ στόματος, ἢ διὰ τῆς εἰσπνοῆς ἢ δι' ἐνέσεώς τινος.

Ἡ ἀπὸ τοῦ στόματος χορήγησις δὲν θὰ ἦτο δυνατὴ πάντοτε, λόγῳ ἀντιστάσεως τοῦ καταδίκου. Ὁ Σωκράτης καὶ ὁ Φωκίων ἔλαβον τὸ κώνειον ἄνευ οὐδεμιᾶς ἀντιστάσεως, διερωτώμεθα ὅμως τὶ θὰ συμβῇ ἂν ὁ κατάδικος ἀρνηθῇ νὰ λάβῃ ἑκουσίως τὸ δηλητήριον. Θὰ ὑπεχρεοῦτο πρὸς τοῦτο διὰ τῆς βίας καὶ πάλη δραματικὴ θὰ συνήπτετο μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τῶν δημίων του. Βεβαίως θὰ εἶναι δυνατὸν νὰ τεθῇ τὸ δηλητήριον ἐντὸς τροφῶν, καὶ νὰ ἀποκρυβῇ, ἀλλὰ τοῦτο δὲν θὰ ἦτο δυνατόν, ἐφ' ὅσον κατὰ νόμον ἡ ἐκτέλεσις ἀπαιτεῖ τὴν δημοσίᾳ, οὕτως εἰπεῖν, ἐνέργειαν καὶ δὲν θὰ ἦτο δυνατὸν νὰ κληθῇ ὁ κατάδικος εἰς γεῦμα, εἰς ὃ κρυφίως θὰ εἶχεν ἐντεθῇ ἐντὸς τῆς τροφῆς δηλητήριον. Ἡ παρουσία τῶν Δικαστῶν καὶ τῆς λοιπῆς κατὰ Νόμον κουστωδίας θὰ εἰδοποίει τὸν κατάδικον περὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ γεύματος καὶ θὰ ἦτο ἐνδεχομένη ἡ ἀντίστασις καὶ... τὸ πέταγμα τῶν πινακίων κατὰ τοῦ προσώπου τῶν Δικαστῶν.

Ἡ διὰ δηλητηριωδῶν ἀερίων ἐκτέλεσις εἶναι εὐκταία, ἀπαιτεῖ ὅμως ἐγκαταστάσεις εἰδικὰς ἐν θαλάμῳ τῆς φυλακῆς, οὕτως ὥστε εὐχερῶς νὰ διαχέεται ἐν αὐτῷ τὸ ἄέριον καὶ οὐδαμῶς νὰ κινδυνεύουν οἱ ὑποχρεωμένοι νὰ παρίστανται κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν.

Παραμένει ὁ τρόπος τῆς εἰσαγωγῆς τοῦ δηλητηρίου δι' ἐνέσεώς τινος, ἐνδοφλεβίου, κατὰ προτίμησιν. Φάρμακα πολλὰ θὰ ἦσαν πρόσφορα πρὸς θανάτωσιν (Μορφίνη—Κοκαΐνη—Σκοπολαμίνη κ.λ.π.) εἰς μεγάλας δόσεις.

Δέον νὰ προσθέσωμεν ὅτι ἐὰν ἡ προτίμησις τῆς Πολιτείας ἐστρέφετο πρὸς τὴν δι' ἐνέσεων εἰσαγωγὴν δηλητηρίου, ἡ πρᾶξις ἐπ' οὐδενὶ λόγῳ θὰ ἔπρεπε νὰ ἀνατεθῇ εἰς ἰατρόν, τὸν τῆς φυλακῆς ἢ ἄλλον. Ἂς ἐκλεγῇ οἱονδήποτε ἄλλο πρόσωπον πλὴν τοῦ ἰατροῦ. Ἀποστολὴ τοῦ ἰατροῦ εἶναι ἡ ἐνέργεια ἐνέσεων πρὸς διάσωσιν ἢ ἀνακούφισιν ἀρρώστου, οὐχὶ δὲ ἡ ἐνέργεια ἐνέσεων πρὸς θανάτωσίν τινος, ἔστω καὶ τοῦ εἰδεχθεστέρου κακούργου. Τοιαύτη ἐνέργεια θὰ ἐστιγμάτιζε τὴν ἱερότητα τῆς Ἰατρικῆς καὶ εἴμεθα βέβαιοι ὅτι οἱ ἰατροὶ τῆς Ἑλλάδος θὰ ἐξανίσταντο κατὰ τοιαύτης ὑποχρεώσεως.

Θεσπιζομένης τῆς δι' ἐνέσεως δηλητηριωδῶν φαρμάκων ἐκτελέσεως ἡ Πολιτεία θὰ ἠδύνατο νὰ ὁρίσῃ, ὡς διὰ τὴν λαιμητόμον, τὸν δήμιον, ἕτερον πρόσωπον, πάντως οὐχὶ ἰατρόν.

Συμπέρασμα. Ἐν περιπτώσει τυχὸν μεταβολῆς τοῦ τρόπου τῆς κατὰ νόμον θανατώσεως καὶ παρ' ἡμῖν ἡ προτίμησις ἡμῶν φέρεται εἴτε πρὸς τὴν ἠλεκτροπληξίαν, εἴτε πρὸς τὴν χρησιμοποίησιν φαρμάκου τινὸς δι' οἱασδήποτε ὁδοῦ εἰσαγομένου, ἐν περιπτώσει δὲ εἰσαγωγῆς τοῦ φαρμάκου δι' ἐνέσεως, αὕτη δὲν πρέπει νὰ ἐνεργῆται ὑπὸ ἰατροῦ.

ΓΡ. ΚΑΤΣΑΣ
Καθηγητὴς Ἰατροδικαστικῆς

Η ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑ ΤΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ

Ὑπὸ τοῦ κ. **ΝΙΚ. ΚΙΝΝΑ**
τ. Ἀρχηγοῦ Ἀστυν. Πόλεων

1.— Παραδείγματα κακῆς συμπεριφορᾶς ἀστυνομικοῦ.
2.—Ἡ εὐγενὴς συμπεριφορὰ τῶν ἀστυνομικῶν ὡς θεμελιώδης ὑποχρέωσίς των.
3.—Ἡ νόμιμος βία πρὸς ἐπιβολὴν τοῦ νόμου.
4.— Πῶς δέον νὰ ἐπιβάλλεται ὁ ἀστυνομικός. Περίπτωσις Ἄγγλου ἀστυνομικοῦ.

1. Πλειστάκις ὁ τύπος ἠσχολήθη μὲ τὴν συμπεριφορὰν ἀστυνομικῶν ὀργάνων καὶ τελευταίως ἔγκριτος δημοσιογράφος δὶς ἀπησχολήθη εἰς τὰς στήλας ἐφημερίδος μὲ τὸ θέμα τοῦτο. Τὴν πρώτην φορὰν ἔγραψε : «Δὲν νομίζω ὅτι ματαιοπονῶ » ἀσχολούμενος κάθε τόσον μὲ θέματα κοινωνικῆς συμπεριφορᾶς. Τὸ «κύριος!» » λοιπόν, εἰς τὴν κλητικὴν ποὺ μεταχειρίζονται πολλοί, ὄχι ἀγράμματοι μόνον, εἶναι » ἀπρεπέστατον, ἀκόμη δὲ ἀπρεπέστερον, χυδαιότατον, ἐκεῖνο τὸ «ψίτ». Τὸ χειρό- » τερον δὲ εἶναι ὅτι ἤκουσα νὰ τὰ χρησιμοποιῇ καὶ ἕνας ἀστυφύλαξ ἐξ ἐκείνων » ποὺ ρυθμίζουν τὴν κυκλοφορίαν». Τὴν δευτέραν φορὰν ἔγραψε : «Τὸ νὰ θέλῃ » κανεὶς νὰ γυαλίζῃ παπούτσια εἰς τοὺς δρόμους χωρὶς νὰ ἔχῃ τὸ σχετικὸν..... » δίπλωμα, εἶναι βεβαίως μία ἀστυνομικὴ παράβασις, ὀφειλομένη ὄχι τόσον εἰς » τὴν φιλοδοξίαν ἑνὸς ἀνθρώπου νὰ γίνῃ λοῦστρος, ὅσον εἰς τὴν φιλοδοξίαν νὰ » ἐξοικονομήσῃ τὸ ψωμάκι του. Πάντως ἡ ἀστυνομικὴ παράβασις δὲν εἶναι ἀπὸ » ἐκείνας ποὺ συνεπάγονται ξυλοδαρμόν. Καὶ πολὺς κόσμος προχθὲς ἐλυπήθη ἕνα » ἀτυχῆ λοῦστρον, εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ὁδοῦ Ἁγίου Κωνσταντίνου τῆς Ὁμονοίας, » ὅταν εἶδεν ἕνα ἀστυφύλακα νὰ τὸν κατακεφαλίζῃ καὶ νὰ τοῦ σπάζῃ τὰ μπουκάλια » μὲ τὰ βερνίκια εἰς τὸν δρόμον. Ὁ ἀτυχὴς λουστράκος ἔβλεπε σὰν νὰ ἦτο αἷμα » του τὸ βερνίκι, τὸ χυμένον εἰς τὸν δρόμον».

Ἀπὸ τ' ἀνωτέρω κατάδηλον γίνεται ποία σημασία ἀποδίδεται εἰς τὴν καλὴν συμπεριφορὰν τοῦ ἀστυνομικοῦ. Δὲν νομίζω δὲ ὅτι θὰ ἦτο ἄσκοπον ν' ἀπασχολήσω τὰς στήλας τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» ἐπὶ τοῦ θέματος τῆς συμπεριφορᾶς τῶν ἀστυνομικῶν.

Τὸ ὅτι ἡ συμπεριφορὰ τῶν Κρατικῶν ὀργάνων καὶ ἰδίᾳ τῶν ἀστυνομικῶν ὀργάνων πρὸς τοὺς πολίτας πρέπει νὰ εἶναι εὐγενής, ἀποτελεῖ μίαν ἀπὸ τὰς κυριωτέρας ὑποχρεώσεις των.

2. Τί εἶναι ἡ συμπεριφορά ; Ὁ τρόπος κατὰ τὸν ὁποῖον διάγει πᾶς τις ἐν τῇ Κοινωνίᾳ, οὕτως ὥστε νὰ ἐμφανίζεται εὐάρεστος ἔργῳ ἢ λόγῳ πρὸς τοὺς ἄλλους.

Πᾶν ἄτομον σεβόμενον ἑαυτὸ συμπεριφέρεται καλῶς.

Ἡ πρὸς τοὺς πολίτας εὐγενὴς συμπεριφορὰ τῶν ἀστυνομικῶν πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς κληρονομικὴ ὑποχρέωσις τῶν νεωτέρων ἀστυνομικῶν κληροδοτηθεῖσα αὐτοῖς, ἀπὸ τοὺς παλαιοτέρους, οἵτινες ὑπῆρξαν τὰ ὑποδείγματα καὶ δὴ εἰς τοιοῦτον βαθμὸν ὥστε νὰ προκαλέσουν τὴν ἐκτίμησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Κοινοῦ πρὸς τὸν ἀπὸ 30ετίας καὶ πλέον δημιουργηθέντα νέον ἀστυνομικὸν θεσμόν.

Παρουσιάζονται περιπτώσεις, συχνὰ ἀτυχῶς, καθ' ἃς ἀστυνομικὰ ὄργανα συμπεριφέρονται κακῶς κατὰ τὴν ὑπηρεσιακὴν ἐπαφὴν αὐτῶν πρὸς τοὺς πολίτας. Ἐκ τούτου σχηματίζονται ἐντυπώσεις δυσμενεῖς ὄχι μόνον διὰ τὸν ἀγενῶς συμπεριφερθέντα ἀστυνομικόν, ἀλλ' ἀκόμη καὶ δι' ὁλόκληρον τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα.

Ἡ Κοινωνία παρακολουθεῖ μετὰ προσοχῆς τὴν συμπεριφορὰν τῶν ἀστυνομικῶν καὶ κρίνει τὴν ἀνατροφήν των. Ἡ Κοινωνία δὲν περιορίζει συνήθως τὰς κρίσεις της εἰς ὡρισμένα ὑπεύθυνα ὄργανα, ἀλλὰ γενικώτερον ἐπεκτείνει ταύτας. Οὕτω ἡ μὴ προσήκουσα συμπεριφορὰ ἠθικῶς ζημιοῖ ὄχι μόνον τὸ Ἀστυνομικὸν Σῶμα, ἀλλὰ καὶ αὐτὸ τὸ Κράτος, τοῦ ὁποίου ἐκπρόσωπος εἶναι ἑκάστοτε ὁ ἀστυνομικός.

Ἐν οὐδεμιᾷ περιπτώσει δύναται νὰ ὑπάρξῃ δικαιολογία κακῆς συμπεριφορᾶς ἀστυνομικοῦ, ὅταν μάλιστα φθάνει καὶ μέχρι βιαιοπραγίας κατὰ τοῦ πολίτου. Ἡ χειροδικία, ἡ ὕβρις καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ εἰρωνεία δὲν εἶναι ἐπιτετραμμέναι καὶ ἂν ἀκόμη ὁ ἀστυνομικὸς εὑρεθῇ πρὸ προκλητικότητος τοῦ πολίτου κατὰ τὴν ἐκτέλεσιν τῶν καθηκόντων του.

3. Πιθανὸν ἐνίοτε νὰ μὴ δύναται ν' ἀποφύγῃ τὴν νόμιμον βίαν ὁ ἀστυνομικὸς ἀλλ' εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἂς τὴν χρησιμοποιήσῃ ὄχι πέραν τοῦ ἐπιτρεπομένου καὶ ἀναγκαίου ὁρίου.

Ὁ πολίτης συχνὰ χάνει τὴν ψυχραιμίαν του, ἡ ψυχραιμία ὅμως τοῦ ἀστυνομικοῦ εἶναι ἀναγκαία, ἀπαγορευομένης πάσης ὀργίλης διαθέσεώς του. Δὲν θεωρεῖται ἔλλειψις δυνάμεως διὰ τὸν ἀστυνομικὸν ἡ χρησιμοποίησις τῆς πειθοῦς, ἥτις ὠφελεῖ, ἐνῷ ἡ ἔρις προκαλεῖ τὴν ἔριν. Ἐξ ἄλλου ἡ ἀβρότης ἔναντι ἀκόμη καὶ τοῦ κακοῦ πολίτου φέρει καλὰ ἀποτελέσματα. Ἡ δύναμις τοῦ ἀστυνομικοῦ δὲν πρέπει νὰ ἐκδηλοῦται διὰ βιαίου τρόπου, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐπιβολῆς τῶν νομίμων κυρώσεων, διὰ παράβασιν τῶν διατάξεων τὰς ὁποίας καλεῖται ἑκάστοτε ὁ ἀστυνομικὸς νὰ ἐφαρμόσῃ.

Ἡ ἐξυπηρέτησις τῆς δημοσίας τάξεως ἔχει τὴν σημασίαν τῆς ἐξυπηρετήσεως τῶν πολιτῶν καὶ ἡ ὑπηρεσία τοῦ ἀστυνομικοῦ πρέπει νὰ ἐκδηλώνεται ἐμπράκτως ὡς προσφερομένη μὲ καλωσύνην. Καὶ αὐτὸς ὁ συλλαμβανόμενος ὡς ἔνοχος ἀδικήματος ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ζητῇ τὴν ἀπεριόριστον προστασίαν τοῦ συλλαβόντος ἀστυνομικοῦ. Ὁ συλλαμβανόμενος ὡς παραβάτης τοῦ Νόμου περιελθὼν διὰ τῆς συλλήψεώς του εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἀστυνομικοῦ ἐναποθέτει εἰς αὐτὸν τὴν προσωπικήν του ἐλευθερίαν μέχρις ὅτου ἀποφανθῇ ἡ Δικαιοσύνη συμφώνως πρὸς τοὺς Νόμους. Ἐπομένως πᾶσα κατ' αὐτοῦ βιαιοπραγία ἀποτελεῖ ἔλλειψιν σεβασμοῦ πρὸς τὴν ὑποκειμενικότητα τοῦ ἀτόμου καὶ ἐκφυγὴν τοῦ ἀστυνομικοῦ ἀπὸ τοῦ περιτειχίσματος τῶν Νόμων, τῶν ὁποίων φρουρὸς ἐτάχθη ὁ ἀστυνομικὸς καὶ δὲν πρέπει νὰ ἀποβαίνῃ παραβάτης αὐτῶν.

4. Ποῖον εἶναι ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θὰ ἐπιβάλῃ τὸν ἀστυνομικόν; Μήπως εἶναι τὸ ἀνάστημά του; Ὄχι! Εἶναι ἡ συναίσθησις ὅτι εἶναι ἐκπρόσωπος τοῦ Νόμου, εἶναι ἡ εὐγενικὴ ἐν γέσει στάσις τοῦ ἀστυνομικοῦ. Τὸ ἄτομόν του ὁ ἀστυνομικὸς τὸ παραμερίζει καὶ προβάλλει τὴν ἔννοιαν τοῦ Κράτους. Τότε παρουσιάζεται μὲν αὐστηρὸς ἀλλ' ὄχι τραχύς, σέβεται δὲ τὸν πολίτην.

Ἐδιάβασα ἕνα χρονογράφημα Ἕλληνος δημοσιογράφου σχετικῶς μὲ τὸν σεβασμὸν τοῦ Ἄγγλου ἀστυνομικοῦ πρὸς τὸν πολίτην καὶ εἰς περίπτωσιν μάλιστα καθ' ἣν ὁ πολίτης ἔχει ταλαιπωρήσει τὸν ἀστυνομικόν. Εἶναι ἡ περίπτωσις καθ' ἣν ἕνας μεθυσμένος εὑρίσκεται ἔναντι τοῦ Ἄγγλου ἀστυνομικοῦ. Ἀξίζει νὰ μεταφέρω ἐδῶ ἀπόσπασμα τοῦ χρονογραφήματος. Γράφει: «Ἂς δοῦμε πῶς φέρ-» νεται ἕνας ἐγγλέζος ἀστυφύλακας στὸν μεθυσμένο. Βγῆκε ἔξαφνα ὁ Ἐγγλέζος » ἀπ' τὸ μπὰρ ἢ ἀπὸ τὸ «μπάμπ»—τὴν ἐγγλέζικη ταβέρνα—ὅπου κατὰ πατροπαρά-» δοτη συνήθεια τὰ κοπανοῦσε μονάχος του. ξεροσφύρι. Τρικλίζει. Τὸν βλέπει ὁ » πόλισμαν. Ἂν τρικλίζει λίγο, τὸν ἀφίνει νὰ πάῃ στὴν δουλειά του. Ἂν τρικλίζει » πολύ, τὸν παίρνει ἀπὸ πίσω. Μπροστὰ ὁ μεθυσμένος, πίσω ὁ ἀστυφύλακας. Καὶ » προχωροῦν. Κανονικὰ ὁ ἕνας, τρικλίζοντας ὁ ἄλλος. Νὰ τὸν πιάσῃ ὁ ἀστυφύλακας » δὲν μπορεῖ παρὰ μονάχα ὅταν πέσῃ. Καὶ τὸν περιμένει. Λάου-λάου. Λάου-λάου. » Ἄ, ἔπεσε, ἄ, θὰ πέσῃ! Ἔπεσε; Τὸν βούτηξε. Δὲν ἔπεσε; Ὑπομονή.

» Τὸ ξέρουν αὐτὸ τόσο καλὰ οἱ μπεκρῆδες ὥστε οἱ ψυχραιμότεροι γλεντοῦν » τὸν ἀστυφύλακα. Εἶδα ἕνα βράδυ στὴν γέφυρα τοῦ Βατερλὼ μιὰ νόστιμη σκηνή. » Τύφλα ἦταν ὁ μεθυσμένος. Ἤθελε ὅμως καὶ νὰ παίξῃ. Βλέποντας ἀπὸ πίσω του » τὸν ἀστυφύλακα ἔκανε κάθε τόσο πῶς γκρεμίζεται. Μόλις ὅμως ἑτοιμαζόταν » νὰ τὸν βουτήξῃ ὁ συνοδός του, ἀνασηκωνότανε ἀπότομα.

»Ὁ ἀστυφύλακας ἀποτραβιώταν ἤρεμος. Σὲ λίγο πάλι γκρεμιζόταν. Καὶ πάλι » ἅπλωνε τὸ χέρι ὁ πόλισμαν.

» Καὶ ἀνασηκωνόταν. Σὲ λίγο δόστου τὸ ἴδιο καὶ πάλι καὶ ξανὰ—μαζεύτηκαν » περαστικοὶ καὶ παρακολουθοῦσαν τὴν σκηνὴ ξεσπῶντας σὲ γέλια κάθε φορὰ ποὺ » ὁ μεθυσμένος ἔκανε πὼς πέφτει. Ἀτάραχος, ὡς τόσο, ὁ ἀστυφύλακας ἔκανε τὴν » δουλειά του, δίχως νὰ θίγεται, δίχως νὰ γελᾶ ὥσπου ὁ μεθυσμένος ἔχασε τὴν ἰσορ- » ροπία του καὶ ἔπεσε.

» Τότε ἔσκυψε ἥσυχα, τὸν ἔπιασε καὶ γύρισε στὸν κόσμο, γιὰ νὰ πάρῃ τὴν » ρεβάνς.

» Κι' ὁ κόσμος χειροκτότησε μὲ κέφι, ὅπως θὰ χειροκροτοῦσε τὸ τέλος ἑνὸς » ὡραίου μάτς. Τὸ χειροκρότημα μάλιστα, ἦταν ζωηρότερο γιατὶ ἡ νίκη ἔστεψε τὸν » ἀστυφύλακα ποὺ εἶναι τὸ πιὸ δημοφιλὲς πρόσωπο στὸ Λονδῖνον. Ἴχνος κακίας » γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ τὸν ταλαιπώρησε οὐδέν».

Εἰς οἱανδήποτε ὑπηρεσίαν καὶ ἂν εὑρίσκεται ὁ ἀστυνομικός, ἡ ἐκτέλεσίς της πρέπει νὰ συντελῆται μὲ πᾶσαν ἡρεμίαν. Ἐὰν ἐκλείψῃ ἡ ἤρεμος σκέψις, ἥτις εἶναι ἀπαραίτητον στοιχεῖον διὰ τὴν καλὴν ἐκτέλεσιν τῆς ἀστυνομικῆς ὑπηρεσίας, θὰ ὑπάρξῃ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα κακὴ ἔκβασις τῶν ἀστυνομικῶν ἐνεργειῶν.

Ὁ εὐγενὴς τρόπος τῆς ἐκτελέσεως τῆς ὑπηρεσίας ὑπὸ τοῦ ἀστυνομικοῦ κατὰ τὸν ἔλεγχον ἀστυνομικῶν παραβάσεων θὰ εὐχεράνῃ τὸ ἔργον τούτου. Ἡ στάσις τοῦ πολίτου θ' ἀποβῇ ἐνίοτε ἐχθρικὴ καὶ πιθανὸν ἐν ἁπλοῦν ζήτημα νὰ ἐξελιχθῇ λόγῳ κακῆς συμπεριφορᾶς τοῦ ἀστυνομικοῦ εἰς σοβαρὸν ἀδίκημα μὲ τὰ ἐπακόλουθά του.

Ποσάκις μία ἁπλῆ ἀστυνομικὴ παράβασις, ἓν ἁπλοῦν πταῖσμα δὲν θὰ ἠδύνατο νὰ περιορισθῇ εἰς τοῦτο διὰ τοῦ εὐγενοῦς ἐλέγχου τοῦ ἀστυνομικοῦ, ἐνῷ λόγῳ τραχέος τρόπου ἐξελίσσεται εἰς ἀδίκημα μὲ βαρύτερον ποινικὸν χαρακτηρισμόν.

Ὁ Ἕλλην δύναται νὰ λεχθῇ ὅτι ἔχει δυσήνιον χαρακτῆρα, πλὴν ὅμως δύναται νὰ ὑποστηριχθῇ ὅτι ἔχει καὶ ἕνα μεγάλο προτέρημα ὅτι εἶναι φιλότιμος. Ἂν θιγῇ ἡ εὐθικτος χορδὴ τῆς φιλοτιμίας του δύναται ὁ ἀστυνομικὸς νὰ σημειώσῃ ἐπιτυχίαν ἀπόλυτον, χρησιμοποιῶν τὴν ἁβρότητα ἀντὶ τῆς βίας, ἥτις εἰς πολλὰς περιστάσεις θὰ δημιουργήσῃ τὴν ἀποτυχίαν.

Εἶναι γνωστὸς ὁ μῦθος τοῦ Ἡλίου καὶ τοῦ Ἀνέμου, οἵτινες ἔθεσαν στοίχημα εἰς ἀγώνισμα τῆς ἁβρότητος καὶ τῆς βίας :

«Κάποιος βάδιζε εἰς ἐξοχικὸν μέρος, ὁ ἄνεμος ἠθέλησε νὰ τοῦ ἁρπάξῃ τὴν » μπέρτα. Φυσοῦσε μὲ θόρυβον καὶ βιαίως προσπαθῶν νὰ χαλαρώσῃ τὴν μπέρτα ἀπὸ » τὸ σῶμα του περιπατητοῦ. Ἀντὶ ὅμως ἡ μπέρτα νὰ χαλαρωθῇ, μὲ τὴν ὁρμητικό- » τητα τοῦ φυσήματος προσεκολλᾶτο στερεώτερον στὸ σῶμα τοῦ βαδίζοντος καὶ » τόσο περισσότερον ὅσον δυνατώτερα ἦσαν τὰ φυσήματα. Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ » ἐμφανίζεται ὁ Ἥλιος. Διὰ τῶν ἀκτίνων ἐθώπευσε τὸν περιπατητὴν κατ' ἀρχάς, » ὕστερα τὸν ἐθέρμανε εἰς τέτοιον βαθμὸν ὥστε νὰ ἀναγκασθῇ ὁ βαδίζων νὰ ἀφαιρέσῃ » τὴν μπέρτα διὰ νὰ μετριάσῃ τὴν θερμότητα»· ἔτσι αἱ θωπεῖαι τοῦ Ἡλίου ἔφερον τὸ ἀποτέλεσμα.

Ἀλλὰ καὶ χάριν ἀστειϊσμοῦ ἀκόμη ἡ κακὴ συμπεριφορὰ ἐκδηλουμένη ὑπὸ τοῦ ἀστυνομικοῦ, γίνεται πλειστάκις πρόξενος δυσμενῶν σχολίων καὶ δημιουργίας ἀκόμη μίσους κατ' αὐτοῦ.

Ἀναφέρομεν καὶ ἕνα παράδειγμα ἀπὸ τὴν Ἀστυνομικὴν παράδοσιν : Κάποτε

πολίτης διὰ πταισματικὴν παράβασιν ἐτιμωρήθη μὲ 24ωρον κράτησιν καὶ ἐνεκλείσθη εἰς τὸ ἀστυνομικὸν κρατητήριον. Ἀπολυθεὶς ἐπῆγεν εἰς τὸ καφενεῖον τῆς συνοικίας του. Ἐκεῖ κατὰ σύμπτωσιν ἦτο καὶ ὁ ἀστυνόμος τῆς περιφερείας. Ὁ πολίτης διηγεῖται εἰς τοὺς γνωστούς του τὸ πάθημά του σπουδαιολογῶν, μέχρι τοιούτου σημείου ὥστε νὰ προκληθῇ ἡ περιέργεια τοῦ ἀστυνόμου.

Ὁ ἀστυνόμος μὴ ἀναγνωρισθεὶς ὑπὸ τοῦ πολίτου τὸν ἠρώτησε, μήπως ἐκακοποιήθη εἰς τὸ τμῆμα.

Ὄχι, εἶναι ἕνας ἀστυνόμος ποὺ ἔχει ἀπαγορεύσει τὸ ξύλο. Ἔστειλε μάλιστα ἕνα ἀρχιφύλακα τὸ πρωῒ νὰ μ' ἐρωτήσῃ πῶς τὰ πέρασα καὶ ἂν ἤθελα τίποτε. Εἶσαι, λοιπὸν ἱκανοποιημένος; τῷ λέγει ὁ ἀστυνόμος.

Ὁ πολίτης ἐδίστασε πρὸς στιγμήν, ἀλλὰ συνέχισε. Μάλιστα ἱκανοποιημένος ἀλλὰ μοῦ συνέβη κάτι καὶ ἀναστέναξε.

Εἶναι τόσο σπουδαῖο; Τὸν ἐρωτᾷ ὁ ἀστυνόμος.

Καὶ ὁ πολίτης. Ὅταν ἀνεχώρουν ἀπὸ τὸ τμῆμα ἀπολυθείς, ἕνας ἀστυφύλαξ μοῦ εἶπε: «πήγαινε καὶ πρόσεχε, κακομοίρη, νὰ μὴ ξανακάνῃς παράβασι γιατὶ θὰ » σοῦ κόψω τὴ μύτη».

Ἀντιληπτὸν γίνεται ἐκ τούτου ποίαν ἐντύπωσιν ἔκαμε εἰς τὸν πολίτην ἡ ἀπειλὴ τοῦ ἀστυφύλακος, ἡ ὁποία χάριν ἀστεϊσμοῦ εἶχε λεχθῆ.

Καὶ εἰς τὰς ξένας ἀστυνομίας τὸ ζήτημα τῆς συμπεριφορᾶς τῶν ἀστυνομικῶν ἔχει τύχει ἰδιαζούσης προσοχῆς. Οὕτω εἰς Νέαν Ὑόρκην τῆς Ἀμερικῆς ἡ Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσις ἔχει καθιερώσει μίαν σειρὰν μαθημάτων διὰ τοὺς ἀστυνομικούς, οἵτινες διδάσκονται πῶς πρέπει νὰ συμπεριφέρωνται πρὸς τὸ Κοινὸν γενικῶς καὶ εἰδικώτερον πρὸς τὰ μέλη τῶν διαφόρων ὁμάδων ποὺ ἀντιπροσωπεύουν μειονότητας **«μὲ συμπάθεταν καὶ κατανόησιν».**

Τ' ἀνωτέρω ἐλέχθησαν καὶ ἐπ' εὐκαιρίᾳ διορισμοῦ νέων ἀστυφυλάκων ἀπὸ τὸν ἀστυνομικὸν διευθυντὴν κ. Οὐΐλλιαμ Ο'Μπράϊαν. Ἔχει ἐκτυπωθῆ μάλιστα καὶ **«Ἐγχειρίδιον ἀστυνομικῆς συμπεριφορᾶς».** Νά!, ἓν ἐγχειρίδιον ποὺ θὰ ἦτο χρήσιμον καὶ διὰ τοὺς Ἕλληνας ἀστυνομικούς.

Γενικῶς εἶναι παρατηρημένον ὅτι ἡ κακὴ συμπεριφορά μας δὲν γίνεται ἀντιληπτὴ παρ' ἡμῶν τῶν ἰδίων.

Ὁ σπουδαῖος θεολόγος ἀμερικανὸς Ἔμερσον ἔλεγε περὶ τῆς συμπεριφορᾶς τὰ ἑξῆς:

«Οἱ νουνεχεῖς μελετοῦν ὅλον τὸν ἰδιαίτερόν σας βίον εἰς τὸ βλέμμα σας, τὸ » βῆμα καὶ τὴν συμπεριφοράν σας».

Καὶ ὁ Γκαῖτε ἔλεγε: «Ἡ συμπεριφορὰ ἑκάστου εἶναι ὁ καθρέπτης του, ὅπου » φαίνεται ἡ εἰκών του».

Ἂς φροντίσῃ λοιπὸν ἕκαστος ἀστυνομικός, ὁ καθρέπτης του αὐτὸς νὰ εἶναι τέτοιος, ὥστε νὰ φαίνεται ἡ καλλιτέρα εἰκών του.

Ν. ΚΙΝΝΑΣ

τ. Ἀρχηγὸς Ἀστυνομίας Πόλεων

Η ΓΕΝΙΚΗ ΠΡΟΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΧΙΜΑΙΡΑ Ἢ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΟΤΗΣ;

Ὑπὸ κ. **ΜΑΡΙΑΣ ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ**

Α'.—Εἰδικὴ πρόληψις τοῦ ἐγκλήματος.—Γενικὴ πρόληψις τοῦ ἐγκλήματος.—Ἔννοια τούτων καὶ ἀξία.

Β'.—Ἐξέτασις ὁμοιογενῶν ἐγκληματολογικῶν ὁμάδων πρὸς συναγωγὴν συμπερασμάτων ἐπὶ τοῦ ζητήματος τῆς γενικῆς προλήψεως.—1)—Ἀστυνομικαὶ παραβάσεις. 2)—Οἰκονομικὰ ἀδικήματα. 3)—Ἀδικήματα κατὰ τῆς περιουσίας. 4)—Ἐγκλήματα κατὰ τῶν ἠθῶν. 5)—Ἀνθρωποκτονία.—6) Πολιτικὰ ἀδικήματα (προδοσία, στάσις κλπ.).

Γ'.—Σχέσις μεταξὺ γενικῆς καὶ εἰδικῆς προλήψεως.—Συμπέρασμα.

Α'.—Εἰς τὸ Ἀμερικανικὸν περιοδικὸν «The Journal of Criminal Law and Criminology» ἐκδιδόμενον ὑπὸ τῆς Νομικῆς Σχολῆς τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Chicago, καὶ εἰς τὸ τεῦχος τοῦ Ἰουλίου—Αὐγούστου 1952, ὁ καθηγητὴς τοῦ Ποινικοῦ Δικαίου καὶ τῆς Ποινικῆς Δικονομίας τοῦ Πανεπιστημίου τοῦ Oslo, Johs Andenaes, δημοσιεύει ἐνδιαφέρον ἄρθρον ὑπὸ τὸν τίτλον «Γενικὴ πρόληψις : χίμαιρα ἢ πραγματικότης» ;

Ἐν ἀρχῇ ὁ συγγραφεὺς ἀναφέρεται εἰς τὴν ἀπὸ τοῦ τέλους τοῦ παρελθόντος αἰῶνος, τάσιν τῆς ποινικῆς ἐπιστήμης πρὸς εὐρυτέραν ἐπίτευξιν τῆς εἰδικῆς προλήψεως διὰ τῆς θέσεως ἐνώπιον τοῦ δικαστοῦ ὁλονὲν καὶ μεγαλυτέρας ποικιλίας ποινῶν καὶ μέτρων, δυναμένων νὰ προσαρμοσθῶσιν εἰς πᾶσαν εἰδικὴν περίπτωσιν ἐγκληματίου. Ἀποτέλεσμα τῆς τάσεως ταύτης ὑπῆρξεν ἡ ἐφαρμογὴ ἰδίων μεθόδων μεταχειρίσεως εἰδικῶν κατηγοριῶν ἐγκληματιῶν, ὡς τῶν ἀνηλίκων, ἀνωμάλων, καθ' ἕξιν, ἀλητῶν καὶ ἀλκοολικῶν ἐγκληματιῶν. Ἡ σπουδαιότης τῆς **εἰδικῆς προλήψεως** ἐξαίρεται ὑπὸ τῶν σωφρονιστῶν καὶ τῶν ἰατρῶν, οἵτινες, ἐνδιαφερόμενοι κυρίως διὰ τὸν ἐγκληματίαν ὡς ἄτομον, ἀποβλέπουν εἰς τὴν εἰδικὴν πρόληψιν, θεωροῦντες τὴν γενικὴν τοιαύτην ὡς λίαν ἀφῃρημένην ἔννοιαν. Ἀντιθέτως, ἕτεροι ἐπιστήμονες καὶ δὴ οἱ ποινικολόγοι ἀποβλέπουν κυρίως εἰς τὴν ἐπίτευξιν τῆς γενικῆς προλήψεως.

«Γενικὴ πρόληψις» κατὰ τὸν συγγραφέα, **εἶναι ἡ δύναμις τοῦ ποινικοῦ νόμου νὰ ἐπιβληθῇ ἐπὶ τῶν πολιτῶν καὶ νὰ καταστήσῃ τούτους νομοταγεῖς.** Ἐὰν ἡ γενικὴ πρόληψις ἠδύνατο νὰ εἶναι 100% ἀποτελεσματικὴ οὐδὲν ἀδίκημα θὰ ἐλάμβανε χώραν. Ἡ γενικὴ πρόληψις δύναται νὰ βασίζεται κυρίως ἐπὶ τῆς ἀπειλῆς τῆς ποινῆς καὶ τῆς ἀνασταλτικῆς ταύτης δυνάμεως, δι' ἧς ὁ πειρασμὸς τῆς διαπράξεως τοῦ ἐγκλήματος ἀναχαιτίζεται πρὸ τοῦ κινδύνου τῆς ἀποκαλύψεως καὶ τῆς τιμωρίας. Τοῦτο εἶχε κατὰ νοῦν ὁ Feuerbach ὅταν ὑπεστήριζε τὴν θεωρίαν του περὶ τῆς ἐννοίας τῆς ποινῆς ὡς ψυχολογικῆς πιέσεως, στρεφομένης κατὰ τοῦ πολίτου. Σήμερον ἀποδίδεται μεγάλη ἔμφασις καὶ εἰς τὴν ἠθικοπλαστικὴν δύναμιν τοῦ ποινικοῦ νόμου καὶ οὐχὶ μόνον εἰς τὴν ψυχολογικὴν πίεσιν τούτου.

Δύναται νὰ λεχθῇ ὅθεν, συνεχίζει ὁ συγγραφεύς, ὅτι ἡ ποινὴ ἐνέχει τρία στοιχεῖα ἐπιτεύξεως τῆς γενικῆς προλήψεως : τὸν ἐκφοβισμόν, ἤτοι τὴν ἀνασταλτικὴν δύναμιν τῆς ἀπειλῆς τῆς ποινῆς, τὴν δημιουργίαν καὶ ἐνίσχυσιν τῶν ἠθικῶν κατὰ τοῦ ἐγκλήματος φραγμῶν, καὶ τὸν ἐθισμὸν τῶν πολιτῶν εἰς νομοταγῆ διαβίωσιν.

Ὁ συγγραφεὺς δίδει ἐν συνεχείᾳ, τὸν ὁρισμὸν **τῆς εἰδικῆς προλήψεως, ἤτις,** κατ' αὐτόν, **εἶναι ἡ εὐεργετικὴ ἐπίδρασις τῆς ποινῆς ἐπὶ τοῦ καταδικαζομένου.** Ἀποτέλεσμα ταύτης θὰ εἶναι ἡ ἠθικὴ τούτου ἀναμόρφωσις

καὶ ἡ δημιουργία κοινωνικῆς προσωπικότητος, αἵτινες θὰ ἀποτρέψουν τοῦτον ἀπὸ τὴν διάπραξιν νέου ἀδικήματος. Εἰς τὰς πλείστας τῶν περιπτώσεων ἡ εἰδικὴ πρόληψις ἐνέχει καὶ τὸ στοιχεῖον τοῦ ἐκφοβισμοῦ, στρεφομένου κατὰ τοῦ ἐγκληματίου, πρὸς ἀναχαίτισιν τούτου ἀπὸ ἐνδεχομένην διάπραξιν νέου ἀδικήματος. Ὁ ἐκφοβισμὸς οὗτος δὲν ἀποτελεῖ στοιχεῖον τῆς εἰδικῆς προλήψεως εἰς τὰς βαρείας μόνον περιπτώσεις ἐγκληματιῶν, οἵτινες διὰ τῆς ποινῆς (θανατικῆς ἢ ἰσοβίου καθείρξεως), καθίστανται παντελῶς ἀκίνδυνοι νὰ διαπράξουν νέον ἀδίκημα.

Ἡ διστακτικότης τινῶν ἔναντι τῆς σπουδαιότητος τῆς γενικῆς προλήψεως, ὀφείλεται κυρίως εἰς τὴν ἀδυναμίαν τῆς διαπιστώσεως τῶν ἀποτελεσμάτων ταύτης. Δὲν γνωρίζομεν τὴν πραγματικὴν ἔκτασιν τῆς ἐγκληματικότητος. Δὲν γνωρίζομεν κυρίως πόσα ἀδικήματα θὰ διεπράττοντο ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν ἡ ἀπειλὴ τῆς ποινῆς. Τὰ ἀποτελέσματα ἐξ ἄλλου τῆς εἰδικῆς προλήψεως δὲν δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ἀπολύτως ἀκριβῆ. Οἱ ἀριθμοὶ τῶν ὑποτροπῶν μᾶς δεικνύουν πόσοι τέως κατάδικοι συνελήφθησαν διὰ τέλεσιν νέου ἀδικήματος, δὲν ἀποδεικνύουν ὅμως πόσοι ἐξ αὐτῶν θὰ διέπραττον τοιαῦτα ἐὰν εἶχον ἐξησφαλισμένην τὴν ἀτιμωρησίαν. Δὲν δυνάμεθα ὅθεν, συμπεραίνει ὁ συγγραφεύς, νὰ θεωρήσωμεν χρησίμους τὰς στατιστικὰς τῶν ὑποτροπῶν διὰ τὸν καθορισμὸν τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς εἰδικῆς προλήψεως, ὡς ἐπίσης δὲν δυνάμεθα νὰ στηριχθῶμεν ἐπὶ τῶν περὶ γενικῆς ἐγκληματικότητος στατιστικῶν διὰ τὸν καθορισμὸν τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς γενικῆς προλήψεως. Εἰς ἀνφοτέρας τὰς περιπτώσεις ἡ ἐξαγωγὴ συμπερασμάτων βασίζεται κυρίως ἐπὶ τῆς ψυχολογίας, τῆς πρακτικῆς πείρας καὶ τῆς λογικῆς.

Σοβαρὸς λόγος ἕνεκα τοῦ ὁποίου αἱ περὶ γενικῆς προλήψεως συζητήσεις ἀπέβησαν πολλάκις ἄκαρποι καὶ ὑφίσταται τόσον ὀξεῖα ἐπίκρισις εἶναι, κατὰ τὴν γνώμην τοῦ συγγραφέως, ἡ γενίκευσις τῶν συζητήσεων τούτων. Ἐνῷ λέγει ἐξετάζουν τὸ θέμα τῆς γενικῆς προλήψεως ἐν τῇ εὑρείᾳ τούτου ἐννοίᾳ, ἀντλοῦσι στοιχεῖα ἐκ τῆς προσωπικῆς των πείρας καὶ ἐξ ὡρισμένων μόνον πλευρῶν τοῦ προβλήματος. Ἐκ περιωρισμένου ἤτοι ὑλικοῦ, καταβάλλουν προσπάθειαν νὰ ἐρευνήσουν θεωρίαν, καλύπτουσαν μεγαλύτερον πεδίον ἀπὸ τοῦ διὰ τοῦ διατιθεμένου ὑλικοῦ καλυπτομένου. Εἶναι σφαλερὰ ἡ τοιαύτη ἀντιμετώπισις τοῦ προβλήματος.

Β'.—Καθίσταται ἀδύνατος ἡ ἐνέργεια τῆς ἐγκληματολογικῆς μελέτης διὰ τῆς συγχρόνου ἐξετάσεως τῶν κλεπτῶν μετὰ τῶν φονέων, τῶν ληστῶν μετὰ τῶν τοκογλύφων. Καταλήγει ἑπομένως ὁ κ. Andenaes εἰς τὴν ἄποψιν, ὅτι δέον ὅπως κατὰ τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ θέματος τούτου, ἐξετασθῶσι κεχωρισμένως ὁμοιογενεῖς ἐγκληματολογικαὶ ὁμάδες, πρὸς συναγωγὴν καλυτέρων συμπερασμάτων, ἤτοι :

1) Ὡς πρώτην ὁμάδα ὁ συγγραφεὺς ἀναφέρει **τὰς ἀστυνομικὰς παραβάσεις,** αἵτινες παρὰ τὸν ἀσήμαντον ρόλον τὸν ὁποῖον παίζουν εἰς τὸ ὅλον πρόβλημα τῆς ἐγκληματικότητος, ἐνέχουσι πρακτικὴν σημασίαν καὶ παρέχουσι ἐνδιαφέροντα παραδείγματα πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ ζητήματος τῆς γενικῆς προλήψεως. Ἡ ἀστυνομικὴ παράβασις δὲν ἀντίκειται, κατὰ κανόνα, εἰς τὴν ἠθικὴν ἢ τὸ κοινὸν αἴσθημα, ἀποτελεῖ ὅμως ἐκδήλωσιν ἀντιβαίνουσαν πρὸς ταχθείσας ὑπὸ τῆς Πολιτείας ὑποχρεώσεις. Ἡ τήρησις ὅθεν τούτων παρὰ τῶν πολιτῶν, ὀφείλεται εἰς τὴν ἀπειλὴν τῆς προβλεπομένης ποινῆς καὶ οὐχὶ εἰς ἐνδογενῆ τινα ἠθικὸν παράγοντα. Εἶναι ὅθεν καταφανὲς ὅτι ἡ ἀπειλὴ τῆς ποινῆς ἀσκεῖ εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας γενικὴν πρόληψιν. Ὁ συγγραφεὺς ἀναφέρει ἐνδεικτικῶς δύο χαρακτηριστικὰ παραδείγματα : α) ἡ ἀστυνομικὴ διάταξις «περὶ συσκοτίσεως» κατὰ τὴν πολεμικὴν περίοδον. Εἶναι γεγονὸς ὅτι καὶ εἰς τὰς κατεχομένας χώρας, ὅπου ὁ ἐκδώσας τὰς περὶ συσκοτίσεως διατάξεις ἦτο ἐχθρὸς τῶν πολιτῶν, οἵτινες διὰ λόγους ἀντιστάσεως θὰ εἶχον τὴν διάθεσιν νὰ παραβῶσι τὰς διατάξεις ταύτας, ἡ ἀπειλὴ τῆς ποινῆς ἀπετέλεσε μοναδικὸν στοιχεῖον τῆς γενικῆς προλήψεως. β') Ἀντιθέτως πρὸς τὴν προηγουμένην περίπτωσιν, ἀναφέρεται τὸ ἑξῆς παράδειγμα ληφθὲν ἀπὸ τὸ ἄρθρον τοῦ Δανοῦ Εἰσαγγελέως Jorgen Trolle, δημοσιευθὲν εἰς

τὴν ἑβδομαδιαίαν νομικὴν ἐπιθεώρησιν Ugeskrift for Retsvaesen, ἔτους 1947, «Ἀμέσως μετὰ τὴν λῆξιν τοῦ πολέμου, ἡ Σουηδία, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν Δανίαν, εὑρίσκετο εἰς ἀρίστην, ἀπὸ ἀπόψεως ἐπαρκείας ἀγαθῶν κατάστασιν. Οὐδεὶς περιορισμὸς ὑφίστατο μεταβάσεως Δανῶν εἰς Σουηδίαν. Ὑπῆρχον μόνον ἀπαγορευτικαὶ διατάξεις, ἄνευ ὅμως ἀπειλῆς ποινῆς τινος, ὡς πρὸς τὴν ἐξαγωγὴν συναλλάγματος ἐκ Δανίας. Θὰ ἦτο ὅθεν φυσικὸν νὰ εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ ταξιδεύουν εἰς Σουηδίαν καὶ νὰ προμηθεύωνται ἐκεῖθεν ἀγαθά, μόνον ὅσοι ἐπετύγχανον τὴν ἀγορὰν μικρᾶς ποσότητος Σουηδικοῦ νομίσματος ἀπὸ τὴν Ἐθνικὴν Τράπεζαν τῆς Δανίας, ἢ ὅσοι εἶχον στενοὺς συγγενεῖς εἰς Σουηδίαν. Παρετηρήθη ὅμως ἐν τούτοις ἀθρόα, κατὰ χιλιάδας πολλάκις, μετακίνησις Δανῶν πρὸς Σουηδίαν καὶ ἐπιστροφὴ τούτων αὐθημερὸν μετὰ τῶν προμηθειῶν των. Οἱ ταξιδιῶται ἦσαν τόσον πολυάριθμοι, ὥστε αἱ ἀστυνομικαὶ καὶ τελωνειακαὶ ἀρχαὶ εὑρέθησαν ἐν ἀδυναμίᾳ νὰ ἀσκήσουν ἔλεγχον τοῦ πόθεν οἱ ἀνωτέρω εὗρον σουηδικὸν νόμισμα, περιορισθέντες τελικῶς μόνον εἰς τὴν ἐνέργειαν ἐλέγχου διὰ καπνὸν ἢ ἄλλα εἴδη αὐστηρῶς δασμολογούμενα». Εἰς τὸ ἀνωτέρω ἄρθρον του ὁ κ. Trolle παρατηρεῖ χαρακτηριστικῶς ὅτι «παρ' ὅλον ὅτι οἱ πλεῖστοι τῶν ταξειδιωτῶν πρὸς τὴν Σουηδίαν κατεῖχον διαβατήριον ἐκδοθὲν παρὰ τοῦ Ὑπουργείου Δικαιοσύνης, καὶ ἐταξίδευον ἐπὶ πλοίου ἀνήκοντος εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Μεταφορῶν, ἦτο δὲ καταφανὲς ὅτι ἦσαν παραβάται διατάξεων ἐκδοθεισῶν παρὰ τοῦ Ὑπουργείου Ἐμπορίου, ἐν τούτοις αἱ τελωνειακαὶ ἀρχαὶ ἀνήκουσαι εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν καὶ αἱ ἀστυνομικαὶ τοιαῦται ἀνήκουσαι εἰς τὸ Ὑπουργεῖον Δικαιοσύνης, οὐδὲν ἠδύναντο νὰ πράξουν ἐναντίον των». Ἀμφότερα τὰ παραδείγματα, ἔστω καὶ ἀντίθετα μεταξύ των, ἀποδεικνύουν πλήρως τὴν δυνατότητα ἐπιτεύξεως γενικῆς προλήψεως ὁσάκις ὁ νομοθέτης προβλέπῃ τοιαῦτα μέτρα ἐπιβολῆς τῶν νόμων, ὥστε νὰ ἐξασφαλίζεται ἡ ὑπὸ τῶν πολιτῶν τήρησίς των.

2) Ὡς δευτέραν ὁμάδα ἐγκλημάτων, ὁ συγγραφεὺς ἀναφέρει τὰ ὑπ' αὐτοῦ χαρακτηριζόμενα **«οἰκονομικὰ ἀδικήματα»,** εἰς τὰ ὁποῖα δὲν συμπεριλαμβάνει τὰ στρεφόμενα κατὰ τῆς περιουσίας (κλοπή, ὑπεξαίρεσις ἀπάτη, κατοχὴ κλοπιμαίων), ἀλλὰ τὰ καθαρῶς οἰκονομικὰ τοιαῦτα, ἤτοι παραβάσεις, κατὰ τῶν περὶ διατιμήσεων, περὶ δελτίου διανομῶν, συναλλάγματος διατάξεων, φοροδιαφυγῶν κλπ.

Αἱ ὑποχρεώσεις καὶ οἱ περιορισμοὶ οἰκονομικῆς φύσεως ἐπιβαλλόμενοι κατὰ τῶν πολιτῶν, παραβιάζονται ὑπ' αὐτῶν, χάριν τῶν ἀτομικῶν ἢ ἐπαγγελματικῶν των συμφερόντων, ὁσάκις κυρίως αἱ συνέπειαι τῶν παραβάσεων δὲν εἶναι ἄξιαι λόγου. Πρὸς τὸν σκοπὸν ὅπως ἐπιτευχθῇ ὁ μεγαλύτερος δυνατὸς σεβασμὸς τῶν πολιτῶν πρὸς τὰς οἰκονομικὰς των ἐναντι τοῦ Κράτους ὑποχρεώσεις, ἀπαιτεῖται ὅπως, κατὰ τὴν ψήφισιν οἰκονομικῆς φύσεως νομοθετικῶν μέτρων, ἐξετάζηται πρωτίστως ἡ ὕπαρξις τῆς δυνατότητος τῆς ἀναγκαστικῆς ἐπιβολῆς τούτων, ἵνα μὴ ἡ Πολιτεία εὑρίσκηται πρὸ ἀδυναμίας νὰ παρεμποδίσῃ τὴν ὑπὸ τῶν πολιτῶν παραβίασιν τῶν νόμων της. Δέον δηλ. ὁ νομοθέτης νὰ ἀποβλέψῃ εἰς τὴν γενικὴν πρόληψιν, ἵνα ἐξαφανίσῃ, ἢ τοὐλάχιστον περιορίσῃ, τὰς τοιαύτας παραβάσεις.

3) Ἡ ἐξέτασις τῶν **ἀδικημάτων κατὰ τῆς περιουσίας** εἶναι πολυπλοκωτέρα. Ἡ ὕπαρξις ἠθικῶν καὶ κοινωνικῶν φραγμῶν κατὰ τῆς διαπράξεως τοιούτων ἀδικημάτων, ἐξασφαλίζει, ὡς γνωστόν, τὸν σεβασμὸν τοῦ ποινικοῦ νόμου ὑπὸ τῶν πολιτῶν. Τίθενται διάφορα ἐρωτήματα ἐπὶ τοῦ σημείου τούτου ἔχοντα ἀνάγκην μελέτης καὶ λύσεως : οἱ ἠθικοὶ καὶ κοινωνικοὶ οὗτοι φραγμοὶ εἶναι οἱ μόνοι ἱκανοὶ νὰ παρεμποδίσωσι τὴν διάπραξιν κλοπῶν, ἀπατῶν κ.λ.π.; οἱ φραγμοὶ οὗτοι θὰ ἔχωσι τὴν αὐτὴν δύναμιν ἐὰν ἐκλείψῃ ἡ ἀπειλὴ τῆς ποινῆς ; ἡ μεθοδικὴ χρησιμοποίησις τῆς ποινῆς ἢ ἑτέρων μέτρων ἀντιδράσεως κατὰ τῶν ἐγκλημάτων τούτων δὲν ἀποτελεῖ τὸν κυριώτερον παράγοντα ἐξεγέρσεως τοῦ δημοσίου ταμποῦ ἔναντι τῶν ἐγκλημάτων ; Πρὸς λύσιν τῶν ζητημάτων τούτων θὰ ληφθῇ κυρίως ὑπ' ὄψιν ἡ μερὶς ἐκείνη τῶν πολιτῶν τῶν εὑρισκομένων εἰς τὸ μεταίχμιον μεταξὺ ἠθι-

κῆς καὶ ἀνηθικότητος. Τοῦτο δὲ εἶναι περισσότερον ἀντιληπτὸν εἰς τὰς μεγάλας πόλεις ὅπου ἡ κοινωνικὴ ἀντίδρασις κατὰ τοῦ ἐγκλήματος δὲν εἶναι ἰσχυρά, καθ' ὅσον τὸ ἠθικὸν ἐπίπεδον τῶν μαζῶν εἶναι μᾶλλον χαμηλόν, οἱ δὲ ἠθικοὶ φραγμοὶ δὲν εἶναι μόνοι εἰς θέσιν νὰ ἀσκήσουν γενικὴν πρόληψιν. Ὁ συγγραφεὺς ἐκθέτει ἐνταῦθα τὴν κάτωθι χαρακτηριστικὴν περίπτωσιν, εἰλημμένην ἐκ τοῦ βιβλίου τοῦ Εἰσαγγελέως Jorgen Trolle Syv Maaneder uden Politi (Ἑπτὰ μῆνες ἄνευ ἀστυνομίας). Τὸ 1944 ἐν Δανίᾳ, οἱ Γερμανοὶ κατέλυσαν τὰς ἀστυνομικὰς ἀρχὰς ἀντικαταστήσαντες ταύτας ὑπὸ σώματος ἀποτελουμένου ἐξ ὁπλων ἐθνοφρουρῶν, δυναμένων νὰ ἐπεμβαίνουν μόνον εἰς τὰ ἐπ' αὐτοφώρῳ τελούμενα ἀδικήματα. Ἀναφέρεται δὲ συγκεκριμένως, ὅτι ἐνῷ εἰς τὴν Κοπεγχάγην καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ ἔτους 1939, δέκα μόνον περιπτώσεις ληστειῶν ἀνεφέρθησαν, κατὰ δὲ τὸ 1943, λόγῳ τῶν πολεμικῶν συνθηκῶν, δέκα κατὰ μῆνα, μετὰ τὸ κατὰ τῆς ἀστυνομίας πραξικόπημα τῶν Γερμανῶν ὁ ἀριθμὸς τῶν ληστειῶν ἀνῆλθεν εἰς ἑκατὸν κατὰ μῆνα, μὲ ὁλονὲν αὐξανομένην κλίμακα, αἱ δὲ κλοπαὶ ηὐξήθησαν εἰς τὸ δεκαπλάσιον. Εἶναι εὐνόητον παρατηρεῖ ὁ Andenaes, ποία κατάστασις δύναται νὰ δημιουργηθῇ εἰς μίαν κοινωνίαν ἐὰν ἐκλείψῃ παντελῶς ἡ ἀπειλὴ τῆς ποινῆς, ὅταν λάβῃ τις ὑπ' ὄψιν τὰ ἐν Δανίᾳ ἀποτελέσματα κατὰ τὴν ἐπὶ βραχεῖ μόνον χρονικὸν διάστημα κατάλυσιν τῆς ἀστυνομίας. Καταλήγει δέ, ὅτι κατὰ τὴν γνώμην του, ἡ σύγχρονος πολύπλοκος βιομηχανοποιημένη κοινωνία, θὰ ἠδύνατο δυσχερῶς νὰ ἐξακολουθήσῃ ὑφισταμένη, ἄνευ ἀστυνομίας καὶ ποινικῶν δικαστηρίων. Ὅταν δημιουργηθῇ εἰς μίαν κοινωνίαν ἡ ἐντύπωσις ὅτι ἡ κλοπὴ εἶναι ἀσφαλὲς καὶ εὔκολον προσοδοφόρον μέσον, θὰ ὑπάρξουν πλεῖστοι ἀφελεῖς οἵτινες θὰ ὑποπέσουν εἰς τὸν πειρασμόν. Ὅταν ἀντιθέτως, ὑφίσταται ζωηρὰ ἡ συναίσθησις τοῦ κινδύνου τῆς ἀποκαλύψεως καὶ τῆς τιμωρίας, θὰ εἶναι ἐλάχιστοι, οἱ τολμηροί, οἱ ἀνώμαλοι κ.λ.π. οἵτινες θὰ ἀφεθοῦν νὰ περιπλακοῦν εἰς μίαν τοιαύτην περιπέτειαν. Εἶναι ὅθεν καταφανὴς ἡ σπουδαιότης τῆς γενικῆς προλήψεως τοῦ ἐγκλήματος διὰ τὴν ἑδραίωσιν χρηστῆς κοινωνίας.

4) Ἡ ὁμὰς τῶν **ἐγκλημάτων κατὰ τῶν ἠθῶν** εἶναι τελείως διάφορος. Τὰ ἐγκλήματα ταῦτα (ὁμοφυλοφιλία, ἐπίδειξις γεννητικῶν μορίων, αἱμομιξία, βιασμὸς κ.λ.π.) προϋποθέτουσι, κατὰ τὸ πλεῖστον, ἀνώμαλον προσωπικότητα τοῦ δράστου. Αἱ πράξεις ἐξ ἄλλου αὗται καταδικάζονται ἀνεπιφυλάκτως ὑπὸ τῆς κοινωνίας. Τὰ ἐγκλήματα ὅθεν ταῦτα ἀνήκουσιν εἰς τὸν τομέα ἐκεῖνον τῆς ἐγκληματικότητος, δι' ὃν δυνάμεθα νὰ εἴμεθα ἐπιφυλακτικοὶ ὡς πρὸς τὰ ἀποτελέσματα τῆς γενικῆς προλήψεως. Σημειοῦται ἐνδεικτικῶς ἐνταῦθα ὅτι εἰς Κοπεγχάγην κατὰ τὸ διάστημα τῆς καταλύσεως τῶν ἀστυνομικῶν ἀρχῶν δὲν ἐσημειώθη αὔξησις ἀξία λόγου τῶν κατὰ τῶν ἠθῶν ἐγκλημάτων.

5) Κατὰ τοὺς ἐγκληματολόγους καὶ τοὺς συγγραφεῖς μυστηριωδῶν διηγημάτων, ἡ **ἀνθρωποκτονία** θεωρεῖται ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν ἔγκλημα. Εἰς τὰς Σκανδιναυϊκὰς ἐν τούτοις χώρας, ἡ ἀνθρωποκτονία παίζει ἀσήμαντον ρόλον εἰς τὸ ὅλον πρόβλημα τῆς ἐγκληματικότητος. Εἰς τὴν Νορβηγίαν, συγκεκριμένως ἀπὸ τοῦ 1931 μέχρι τοῦ 1940, μόνον 43 ἄτομα κατεδικάσθησαν διὰ βαρεῖαν ἀνθρωποκτονίαν, ἤτοι 4—5 κατ' ἔτος, περίπου τὸ ἓν δέκατον τοῖς ἑκατὸν τῶν καταδικῶν. Ὁ συγγραφεὺς δὲν ἐξετάζει λεπτομερῶς τὸ θέμα τοῦτο, λόγῳ τῆς εὐρύτητός του καὶ τοῦ περιωρισμένου χώρου ἑνὸς ἄρθρου. Παραθέτει μόνον ἐνταῦθα τὰ ὑπὸ τοῦ Stephen ληφθέντα τὸ 1863 : «Ἄτομά τινα προφανῶς ἀπέχουν τῆς διαπράξεως τοῦ ἐγκλήματος τῆς ἀνθρωποκτονίας, φοβούμενα τὴν ἀγχόνην. Ἑκατοντάδες χιλιάδες ἀπέχουν τούτου, αἰσθανόμενα φρίκην πρὸς αὐτό. Αἰσθάνονται δὲ φρίκην κυρίως διότι γνωρίζουν ὅτι οἱ φονεῖς ἐκτελοῦνται δι' ἀγχόνης ὑπὸ τὰς ἐπιδοκιμασίας τῶν λογικῶν ἀνθρώπων».

6) Δυσχέρειαι ἀνακύπτουν κατὰ τὴν ἐξέτασιν τέλος τῆς ὁμάδος τῶν χαρακτηριζομένων **ὡς πολιτικῶν ἀδικημάτων, ἤτοι τῆς ἀνταρσίας, προδοσίας καὶ λοιπῶν παρεμφερῶν.** Ταῦτα συνήθως προϋποθέτουν καὶ βασίζεται εἰς τὴν πίστιν τοῦ ἀτόμου περὶ τοῦ δικαίου τῆς ἰδεολογίας δι' ἣν ἀγωνίζονται ἢ εἰς

τὴν πεποίθησιν περὶ τῆς νίκης τῆς ὁμάδος ἢ τῆς χώρας εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν ὁποίων ἀνήκει. Δὲν εἶναι ἐπομένως δυατὴ ἡ λῆψις μέτρων γενικῆς προλήψεως, ὅταν μάλιστα παρατηρῆται ὅτι, ἄλλοτε μὲν γενικὴ ἢ μερικὴ ἀμνηστία ἀποδίδει τοὺς τοιούτους ἐγκληματίας εἰς τὴν κοινωνίαν, ἄλλοτε ἀντιθέτως ὑφίστανται οὗτοι τὰς ὑπὸ τοῦ Π. Νόμου προβλεπομένας συνεπείας.

Συνεχίζων ὁ συγγραφεὺς τὴν ἀνάπτυξιν τοῦ θέματός του, ἐξετάζει περαιτέρω τὸν ρόλον ὃν παίζει ἡ φύσις καὶ τὸ μέγεθος τῆς ποινῆς εἰς τὴν γενικὴν πρόληψιν. Τὸ μέγεθος τῆς ποινῆς δύναται νὰ αὐξομειοῦται ἐν ἀρχῇ παρὰ τοῦ νομοθέτου ἐν τῇ θέσει τῆς ποινῆς, ἀκολούθως δὲ παρὰ τοῦ δικαστοῦ ἐν τῇ ἐπιμετρήσει ταύτης. Ὅταν ἐξετάσωμεν τὴν ἀποτελεσματικότητα τῆς ἀπειλῆς τῆς ποινῆς, θὰ διαπιστώσωμεν ὅτι ἡ ἀνασταλτικὴ ταύτης δύναμις δὲν ἐξαρτᾶται μόνον ἀπὸ τὸν κίνδυνον ἁπλῶς τῆς καταδίκης, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὴν φύσιν καὶ τὸ μέγεθος τῆς ἐπιβληθησομένης ποινῆς. Εἰς τινας περιπτώσεις ἐξ ἄλλου, ἡ ὕπαρξις τοῦ ἠθικοῦ παράγοντος ὑπερισχύει τῆς φύσεως ἢ τοῦ μεγέθους τῆς ποινῆς. Ἡ τιμωρία αὐτὴ καθ' ἑαυτὴν προκαλεῖ τὴν ἀποδοκιμασίαν τῆς κοινωνίας. Ἡ μείωσις τῆς κοινωνικῆς θέσεως, ὁ φόβος τοῦ σκανδάλου, τῆς οἰκονομικῆς καταστροφῆς κ.λ.π., παίζουν εἰς ὡρισμένα ἄτομα σπουδαιότερον ρόλον ἀπὸ αὐτὴν καθ' ἑαυτὴν τὴν ἀπειλὴν τῆς ἐπιβολῆς αὐστηρᾶς ποινῆς. Εἰς τὴν κατηγορίαν ταύτην τῶν ἀτόμων, ἡ γενικὴ πρόληψις ἐπιτυγχάνεται κυρίως διὰ τῆς ἀπειλῆς τῆς ἠθικῆς καὶ κοινωνικῆς καταρρεύσεως, προερχομένης ἐκ τῆς ἀποδοκιμασίας τῆς πράξεως ἐκ μέρους τῆς κοινωνίας.

Ὁ βαθμὸς συνήθως τῆς ἀποδοκιμασίας τοῦ ἐγκλήματος ὑπὸ τῆς κοινωνίας ἐκφράζεται διὰ τῆς φύσεως καὶ τοῦ μεγέθους τῆς ποινῆς. Ἡ αὐστηρότης τῆς ποινῆς εἶναι σχετικὴ καθ' ὅσον ἡ ἔναντι τοῦ ἐγκλήματος θέσις τῆς κοινωνίας μεταβάλλεται μὲ τὴν παρέλευσιν τοῦ χρόνου. Ἡ ποινὴ ἥτις προεβλέπετο κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα δι' ἓν πλημμέλημα, σήμερον ἀναφέρεται εἰς κακούργημα, διότι ἡ κοινωνία ἀντιμετωπίζει νῦν μὲ μεγαλυτέραν ἀνοχὴν τὰ διαπραττόμενα ἐγκλήματα.

Γ'.—Περαιτέρω ὁ συγγραφεὺς ἐξετάζει τὴν **σχέσιν μεταξὺ γενικῆς καὶ εἰδικῆς προλήψεως,** ὑποστηρίζει δὲ ὅτι ἡ ποινικὴ νομοθεσία δύναται νὰ κατευθύνεται πρὸς ἀμφοτέρας, ὅπερ καὶ κατὰ τὸ πλεῖστον συμβαίνει. Τὰ ἐπιβαλλόμενα π.χ. κατάλληλα διὰ τὴν ἐπίτευξιν τῆς εἰδικῆς προλήψεως μέτρα, ἐπεκτείνονται καὶ πέραν τῆς ἐνδεδειγμένης διὰ τὸ ἀδίκημα ποινῆς πρὸς κάλυψιν καὶ τοῦ πεδίου τῆς γενικῆς προλήψεως. Τοῦτο παρατηρεῖται εἰς τὰς περιπτώσεις τῆς ἀναγκαστικῆς ἐργασίας τῶν ἀλητῶν καὶ ἀλκοολικῶν ἢ τῆς ἀορίστου ποινῆς τῶν ὑποτρόπων.

Δυνατὸν νὰ ὑπάρξῃ ἀντίρρησίς τις, ἀπὸ τῆς πλευρᾶς τῆς γενικῆς προλήψεως, διὰ τὰς περιπτώσεις ἐκείνας, καθ' ἃς δι' εἰδικούς, ἐξατομικευμένους λόγους, ἐπιβάλλεται ἐπιεικὴς μεταχείρισις τοῦ ἐγκληματίου. Δὲν ὑφίσταται ὅμως καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν ταύτην κίνδυνός τις διὰ τὴν ἐπίτευξιν τῆς γενικῆς προλήψεως, καθ' ὅσον μία τοιαύτη ἐπιεικὴς μεταχείρισις, δὲν τυγχάνει ἐκ τῶν προτέρων ἐξησφαλισμένη, ὥστε νὰ δημιουργῆται ἡ πιθανότης ὅτι ὁ ἐγκληματίας, βασιζόμενος ἐπ' αὐτῆς, θὰ δράσῃ ἀναλόγως.

Ἡ διὰ τῆς ἀπειλῆς τῆς ποινῆς ἢ τῆς ἠθικῆς μειώσεως τοῦ ἀτόμου ἐπιτυγχανομένη γενικὴ πρόληψις, βασίζεται κυρίως ἐπὶ τῆς μέσης ἀντιδράσεως τῆς κοινῆς γνώμης ἐναντίον ὡρισμένων ἐγκλημάτων.

Ἡ πλέον σοβαρὰ ἀντίθεσις μεταξὺ γενικῆς καὶ εἰδικῆς προλήψεως, παρατηρεῖται εἰς τὰς περιπτώσεις καθ' ἃς, ποινὴ ἀπαραίτητος πρὸς ἐπίτευξιν τῆς γενικῆς προλήψεως εἶναι ἄσκοπος ἢ περιττὴ ἀπὸ ἀπόψεως εἰδικῆς προλήψεως. Π.χ. εἰς τὰς περιπτώσεις ψευδορκίας ἢ διγαμίας, δὲν εἶναι ἀναγκαία ἡ ποινὴ πρὸς ἀποτροπὴν τοῦ ἀτόμου ἀπὸ τῆς διαπράξεως νέου ἀδικήματος τοῦ αὐτοῦ εἴδους καθ' ὅσον δὲν θὰ συντρέξωσιν εὐχερῶς, ἐν Νορβηγίᾳ τοὐλάχιστον, αἱ εἰδικαὶ συνθῆκαι, αἵτινες θὰ ἀπαιτηθοῦν πρὸς διάπραξιν τοιούτων ἀδικημάτων. Εἰς ἄλλας πάλιν περιπτώσεις, αἱ συνθῆκαι ὑφ' ἃς τὸ ἄτομον διέπραξε τὸ ἀδίκημα, ἀποδεικνύουν ὅτι ἡ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΕΓΚΛΗΜΑ ΣΤΟ ΙΛΜΠΡΙΤΖ

Ὑπὸ τοῦ **ΠΩΛ ΜΑΚ ΓΚΟΥΑΪΡ**
Μετάφρασις ἀπὸ τ' Ἀγγλικὰ Η. ΣΑΓΙΑ

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον)

—Ναὶ ἀλλὰ τὶ δουλειὰ ἔχει τότε τὸ φορτηγό;

—Ἂν οἱ λαθρέμποροι ἔφταναν στὸ Λονδῖνο μὲ λεωφορεῖο καὶ τὸ ἔβαζαν σ' ἕνα γκαράζ, ὁ καθ' ἕνας θὰ μποροῦσε νὰ τὸ ἰδῇ καὶ τότε τὸ καμουφλάρισμα θὰ πήγαινε χαμένο. Διότι ὁποιοσδήποτε ἀστυνομικὸς ἔπαιρνε χαμπάρι ἕνα λεωφορεῖο τῆς ἑταιρίας «Μπρούν» νὰ μπαίνῃ σὲ ἰδιωτικὸ γκαράζ, ἀμέσως θὰ ὑπονοιαζότανε.

—Καλά, ἀλλὰ γιατὶ νὰ μὴ χρησιμοποιήσουν ἕνα ἁμάξι ταχύτερο γι' αὐτὴ τὴ δουλειὰ ἀπὸ λεωφορεῖο;

—Σύμφωνοι. Μὴ ξεχνᾶτε ὅμως κ. Ἐπιθεωρητὰ ὅτι σὲ περίπτωσι ποὺ ἡ Ἀστυνομία ἔκλεινε ὅλας τὰς διόδους κι' ἔκανε γενικὸ μπλόκο, τὸ λεωφορεῖο θἄχε περισσότερες πιθανότητες νὰ περάσῃ ἐλεύθερα.

—Ἴσως ὑπὸ τὴν προϋπόθεσι ὅμως ὅτι τὸ λεωφορεῖο θὰ ἦταν πραγματικό.

—Ἡ ὑπόνοια τοῦ λαθρεμπορίου, δὲν πρέπει ν' ἀποκλεισθῇ κ. Ἐπιθεωρητά. Ὅπως εἴπαμε καὶ πρίν, τώρα τελευταῖα πολλὰ ἐμπορεύματα περνοῦν λαθραῖα.

—Ἐκεῖνο ποὺ προέχει κατ' ἀρχὴν εἶναι νὰ συλλάβωμε αὐτὸν τὸν Κόλγκαν. Ἔχε λοιπὸν τὸν νοῦ σου. Ἐγὼ θὰ φάω μὲ τὸν ἐπιθεωρητὴ Οὐΐττλερ καὶ θὰ τὰ ξαναποῦμε.

. . . . . .

Ὁ Οὐΐττλερ ζήτησε τὸν λογαριασμό, πλήρωσε καὶ μετὰ οἱ δυὸ φίλοι σηκώθηκαν ἀπὸ τὸ ἑστιατόριο καὶ βγῆκαν στὸ δρόμο.

—Περπατᾶμε λιγάκι; εἶπε ὁ Κάμμινγκς.

Ὁ Οὐΐττλερ ἔνευσε συγκαταβατικά.

—Ἡ ὥρα εἶναι δυόμισυ, συνέχισε ὁ Κάμμινγκς. Καιρὸς νὰ μιλήσουμε ὑπη-

---

ποινὴ δὲν εἶναι ἀναγκαία πρὸς σωφρονισμόν του. Εἰς τοιαύτας περιπτώσεις ἐνδείκνυται ἡ ἐπιβολὴ τοῦ μέτρου τῆς δοκιμασίας (probation) ἄνευ κινδύνου τῆς γενικῆς προλήψεως, κατ' ἐφαρμογὴν τῆς § 52 τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος : «. . . ὁσάκις ἡ ἐκτέλεσις τῆς ποινῆς δὲν εἶναι ἀναγκαία διὰ τὴν παρεμπόδισιν τοῦ ἐγκληματίου πρὸς διάπραξιν νέων ἀδικημάτων».

Ὁ συγγραφεύς, καταλήγων, τονίζει τὴν σπουδαιότητα τῆς μελέτης τοῦ προβλήματος τῆς γενικῆς προλήψεως. Ὅταν ὁ Lombroso, πρὸ 70 ἐτῶν ἔγραψε τὸ περίφημον βιβλίον του «L'Uomo delinquente», ἐβασίσθη ἐπὶ στοιχείων τὰ ὁποῖα συνελέγησαν καὶ ἐταξινομήθησαν εἰς τὰς φυλακὰς τοῦ Κράτους. Ἐξήτασε τότε τὰς φυσικὰς καὶ πνευματικὰς ἰδιότητας, τῶν ἐγκληματιῶν, τὴν οἰκονομικὴν καὶ οἰκογενειακήν των κατάστασιν κ.λ.π., καὶ ἐξήγαγε τὰ συμπεράσματά του. Οὐδεμία ὅμως συστηματικὴ μελέτη ἐγένετο σχετικῶς **πρὸς τὴν ψυχολογίαν τοῦ σεβασμοῦ τῶν νόμων.** Ὡς πρὸς τὸ θέμα τοῦτο εὑρισκόμεθα εἰς τὴν προλομπροζιανὴν ἐποχήν. Τὸ ἔργον δὲ τοῦτο εἶναι ἔτι δυσχερέστερον τοῦ ὑπὸ τοῦ Lombroso ἀναληφθέντος. **Ἀπαιτεῖται ἡ μελέτη οὐχὶ τῆς προσωπικότητος συγκεκριμένων ἀτόμων, τῶν ἐγκληματιῶν, ἀλλὰ ὁλοκλήρου τοῦ λαοῦ, τῆς κοινωνίας. Εἰς τοῦτο θὰ συμβάλουν οἱ κοινωνιολόγοι καὶ ψυχολόγοι. Εἶναι ἔργον ἰδικόν των.** Ὁ συγγραφεὺς ἠθέλησε ἁπλῶς διὰ τοῦ ἄρθρου του νὰ ἐξάρῃ τὴν σπουδαιότητα τοῦ προβλήματος.

Μ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗ

ρεσιακά. Μήπως γνωρίζετε, κατὰ τύχη, κάποιον τύπο ὀνόματι Οὐίλλιαμ Κόλγκαν;

—Βεβαιότατα. Εἶναι ἕνας ἄντρακλας μὲ πολὺ γερὲς γροθιές, ἀλλὰ μὲ πολὺ λίγο μυαλό.

—Τὸν εἴδατε μήπως τώρα τελευταῖα;

—Ναί. Τὸν συναντῶ πολὺ συχνά. Κάθεται κάθε βράδυ μπροστὰ ἀπὸ τὴν εἴσοδο τοῦ Καμπαρέ τῆς Μπελγκράβια. Ξέρετε αὐτὸ ποὺ ἄνοιξε τελευταῖα. Ὁ ἰδιοκτήτης του τὸν χρησιμοποιεῖ γιὰ κάθε εἴδους δουλειά. Ἰδιαίτερα ὅμως γιὰ νταῆ τοῦ μαγαζιοῦ του. Γιὰ κάμποσο διάστημα τὸν εἶχα ἀφήσει ἥσυχο, ἀλλὰ βλέπω πὼς δὲν θὰ διαρκέσῃ αὐτὸ γιά πολύ.

—Πραγματικά, θὰ πρέπει νὰ τοῦ πῶ δυὸ λόγια. Καὶ τώρα πᾶμε;

Ὁ Κάμμινγκς φώναξε ἕνα ταξί.

—Ποῦ μὲ πᾶτε λοιπόν; ρώτησε ὁ Οὐίττλερ.

—Στὸ καμπαρὲ ποὺ λέγαμε.

—Μὰ θἄναι ἀκόμα στὰ κρεββάτια τους.

—Γι' αὐτὸ στενοχωριέσαι; Θά τοὺς ξυπνήσουμε.

—Τὸ καμπαρὲ «Μπελγκράβια» βρίσκεται στὴν ὁδὸ Μιμόζα. Μιὰ καθαρίστρια ξεσκόνιζε τὴν πράσινη φανταχτερὴ πόρτα του, ὅταν παρουσιάστηκαν οἱ δυὸ ἀστυνομικοί.

—Ποιὸν ζητᾶτε; ρώτησε.

—Ὁ κ. Σάουθ-Πέθερτον εἶναι μέσα; εἶπε ὁ Οὐίττλερ. Δόστε του τὴν κάρτα μου καὶ πῆτε του πὼς τὸν θέλω.

—Πολὺ καλὰ κύριε. Ἀλλὰ περᾶστε στὴν αἴθουσα ἀναμονῆς νὰ περιμένετε. Λέγοντας αὐτὰ ἐπροχώρησε μὲ τὸ ἐπισκεπτήριο στὰ χέρια.

—Ὤχ! ἔκανε ὁ Κάμμινγκς καθὼς ἔμπαινε στὸ σαλόνι. Τὶ πολυτέλεια!

Ὁ Σάουθ-Πέθερτον εἶναι ὁ ἰδιοκτήτης κι' αὐτὸς διευθύνει; Ἐν πάσῃ περιπτώσει δὲν τοῦ λείπει φαντασία. Κυττάξτε αὐτὲς τὶς κουρτῖνες καὶ τὰ καθίσματα. Κι' αὐτὸ τὸ γυμνό, ἐκεῖ πέρα.....καὶ ἡ ἀρωματισμένη ἀτμόσφαιρα... καὶ τὰ χαλιά. Σίγουρα ὁ Φίλλινγκερ βλέποντάς τα ὅλα αὐτὰ θὰ ξεσποῦσε σὲ καμμιὰ νευρικὴ κρίσι. Θὰ πρέπει νὰ τὸν φέρουμε ἐδῶ κανένα βράδυ.

—Τότε θὰ πρέπει νὰ βιαστοῦμε. Δὲν βλέπω νἄναι πολλὰ τὰ ψωμιά τους.

Ὁ Κάμμινγκς τὸν κύτταξε μ' ἕνα ἐρωτηματικὸ βλέμμα.

—Κρῖμα γι' αὐτοὺς μιὰ κι' ἐμφανίζουν τόσο ὡραῖο θέαμα! Ὅταν πρωτοάνοιξε ὁ Σάουθ-Πέθερτον τὸ καμπαρὲ τοῦτο, τἄπαμε ἕνα χεράκι. Τοῦ εἶπα πὼς κανένας δὲν ἔχει ἀντίρρησι γιὰ τὸ κέντρο του, ἐφ' ὅσον προσφέρει στὸν κόσμο τὴ δυνατότητα νὰ χορέψῃ εὐχάριστα, νὰ φάῃ καλὰ καὶ νὰ ἰδῇ ὡραῖα νούμερα. Δὲν μπορεῖ ν' ἀπαιτῇ κανεὶς ἀπ' ὅλον τὸν κόσμο νὰ πέφτῃ στὸ κρεββάτι του ἀπὸ τὶς δέκα τὸ βράδυ. Ἀλλὰ τοῦ συνέστησα νἄναι πολὺ προσεκτικός. Φαίνεται ὅμως πὼς δὲν πῆρε τοῖς μετρητοῖς τὰ λόγια μου.

—Σὲ τὶ λοιπὸν δὲν ἔλαβε τὶς συστάσεις σου ὑπ' ὄψει;

—Γιὰ τὰ ναρκωτικά! Τὸ καμπαρὲ ἄνοιξε διάπλατα τὶς πόρτες του σ' ὅσους ἤθελαν νὰ τὰ προμηθευτοῦν. Ἀλλὰ βεβαιωθῆτε πὼς δὲν θ' ἀργήσουμε νὰ τὸν βάλουμε στὸ χέρι.

Ἡ πόρτα ἄνοιξε κι' ἕνας ψηλὸς ἄντρας μὲ πολὺ σοβαροφάνεια ἔκανε τὴν ἐμφάνισί του.

—Μπᾶ, ὁ Οὐίττλερ! Τὶ γίνεστε; Βδομάδες εἶναι ποὺ δὲν σᾶς εἶδα. Θέλω νὰ ἐλπίζω ὅτι γιὰ νὰ μὴ θελήσετε τόσο καιρὸ νὰ μὲ ἐπισκεφθῆτε, θἄστε ἱκανοποιημένος ἀπὸ μένα. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν εἶναι αἰτία, νομίζω, γιὰ νὰ μᾶς ξεχάσετε. Ὁ κύριος ποὺ εἶναι μαζύ σας, εἶναι συνάδελφός σας;

—Ναί. Ὁ κεντρικὸς Ἐπιθεωρητὴς τῆς Σκώτλαντ Γυάρντ, Κάμμινγκς. . . Κάμμινγκς σᾶς παρουσιάζω τὸν κ. Σάουθ-Πέθερτον. Πολὺ μὲ κολακεύει ὅτι μαθαίνω ὅτι σᾶς ἔλειψα, Πέθυ.

—Μᾶ σᾶς διαβεβαιῶ, ἀγαπητέ μου Ἐπιθεωρητά. Ὅσο γιὰ σᾶς κ. Κάμμινγκς πρέπει νὰ σᾶς πῶ ὅτι πάρα πολλὲς φορὲς ἄκουσα τὸ ὄνομά σας. Ἀλλὰ πές τε μου καὶ ποιὸς δὲν γνωρίζει τὴν μεγάλη σας φήμη; Τί λέτε θὰ πιοῦμε κάτι μαζί;

—Ὄχι τώρα, εἶπε ὁ Οὐΐττλερ. Ὁ κεντρικὸς —Ἐπιθεωρητὴς ἐπιθυμεῖ νὰ σᾶς ὑποβάλῃ μερικὲς ἐρωτήσεις κι' εἴμαστε κάπως βιαστικοί.

—Νὰ μοῦ ὑποβάλῃ ἐρωτήσεις! Ἂς ἐλπίζω ὅτι δὲν παραβήκαμε καμμία ἀστυνομικὴ διάταξι. Καταβάλλουμε κάθε προσπάθεια νὰ τηροῦμε κατὰ γράμμα τοὺς νόμους. Ἀλλὰ βλέπετε εἶναι τόσοι πολλοί. Λοιπὸν κ. Κάμμινγκς;

— Ἔχετε στὸ μαγαζί σας ἕναν θυρωρό, ὀνόματι Κόλγκαν;

— Κόλγκαν; Κόλγκαν; Ἄ! μάλιστα, μάλιστα, εἴχαμε κάποιον μὲ τέτοιο ὄνομα. Μὰ ἐδῶ κι' ἀρκετὲς ἑβδομάδες δὲν ἐργάζεται πιὰ σ' ἐμᾶς.

— Τὸν ἀπολύσατε;

— Γιὰ ν' ἀκριβολογῶ. Θὰ πρέπει νὰ σᾶς πῶ, πὼς ἐκεῖνος ἐγκατέλειψε τὴ δουλειά. Ἂν καὶ κάποτε ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ τὸν ἔδιωχνα.

Ὁ Κάμμινγκς δὲν ἔδειξε διόλου τὴν ἀπογοήτευσί του, σὰν ἀστυνομικός ποὺ ἦτο.

—Ἐγκατέλειψε τὴ δουλειά; Ἀσφαλῶς θὰ βρῆκε κάποια ἄλλη. Ξέρετε ποῦ ἐργάζεται τώρα;

— Δὲν ἔχω ἰδέα. Φεύγοντας δὲν μοῦ εἶπε ἀπολύτως τίποτε.

— Τὸν ξαναείδατε ἀπὸ τότε ποῦ ἔφυγε;

Ἡ ἔκφρασις τοῦ κ. Σάουθ-Πέθερτον ἄλλαξε. Ξαφνικὰ τὰ χαρακτηριστικὰ ἔγιναν σκληρώτερα καὶ ἀπήντησε μὲ φωνὴ ξερὴ κι' ἀπότομη.

— Τί τὸν θέλετε, Οὐΐττλερ;

— Τοὔχουμε βγάλει ἕνα εἰσιτήριο γιὰ τὶς φυλακές.

— Νομίζουμε πὼς ὁ Κόλγκαν θὰ μποροῦσε νὰ μᾶς δώσῃ μερικὲς πληροφορίες, εἶπε ὁ Κάμμινγκς.

— Τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ Σάουνθ-Πέθερτον ἔγιναν πιὸ σκληρὰ ἀκόμη.

— Σχετικῶς μὲ τί;

Ὁ Οὐΐττλερ τοῦ γέλασε στὸ πρόσωπο.

— Μὴν ἐνοχλεῖσθε, Πέθυ, δὲν ἔχει σχέσι ἡ ὑπόθεσις μὲ τὸ καμπαρέ σας. Τοὐλάχιστον γιὰ τὴν ὥρα. Λοιπὸν ἀπαντῆστε παρακαλῶ, στὴν ἐρώτησί μου. Εἴδατε τὸν Κόλγκαν ξανὰ ἀπὸ τότε ποὺ ἄφησε τὴ θέση τοῦ θυρωροῦ;

Ὁ Σάουνθ-Πέθερτον ἔξυσε τὴ μύτη του καὶ εἶπε:

—Ἦρθε μιὰ νύχτα ἐδῶ μὲ κάτι φίλους του.

— Μὲ ποιούς;

— Μὰ ἦσαν ἀρκετοί.

—Ἐλᾶτε λοιπόν, πές τε μας γρήγορα, μὲ ποιούς;

—Ἂν σᾶς τοὺς πῶ, δὲν νομίζω πὼς θὰ μοῦ βγῇ σὲ καλό.

— Δὲν ξέρει κανένας. Μὴ λησμονεῖς ὅτι γιὰ νὰ πετύχῃ κάτι κανένας στὴν σημερινὴ ζωή, χρειάζονται ἀνταλλάγματα.

— Δὲν λησμονῶ ὅμως πὼς ὅσα λιγώτερα ἡ γλῶσσα λέει, τόσο τὸ καλλίτερο εἶναι.

—Ὥστε ἔτσι; Λοιπὸν Κάμμινγκς ἡ ὑπόθεσις ἀρχίζει καὶ γίνεται ἀκόμη πιὸ ἐνδιαφέρουσα.

Ὁ Σάουνθ-Πέθερτον τοὺς κύτταξε τὸν ἕνα μετὰ τὸν ἄλλον.

— Καλὰ λοιπόν. Ἦταν μὲ τὴν συμμορία τοῦ Τζίμμυ Καρμπίν.

—Ἐκεῖ πῆγε κι' ἐμένα ὁ νοῦς μου, εἶπε ὁ Οὐΐττλερ, ποὺ δὲν τὸ εἶχε διόλου σκεφθεῖ. Βλέπετε τακτικὰ τὸν Τζίμμυ; φαντάζομαι ὅτι θὰ πρόκειται γιὰ ἐνδιαφέροντα πελάτη. Καὶ μὲ τὶ ἀσχολεῖται τώρα;

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ ἑπόμενον)

ΠΟΙΝΙΚΗ ΔΙΚΟΝΟΜΙΑ

(Διὰ τὸν ἀστυφύλακα)

Ὑπὸ Ἐμμ. Ἀρχοντουλάκη, Ἀστυνόμου Α'.

ΠΕΡΙ ΣΥΛΛΗΨΕΩΣ

§ 23. Γενικὰ περὶ συλλήψεως.

Ι. Σκοπὸς τῆς συλλήψεως. Ἡ σύλληψις τοῦ δράστου σκοπὸν ἔχει νὰ θέσῃ αὐτὸν ὑποχείριον εἰς τὴν δικαιοσύνην, νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ἐκ τοῦ ἐγκλήματος ταραχθεῖσαν κοινὴν συνείδησιν, νὰ προλάβῃ τὰς κατὰ τοῦ δράστου ἀντεκδικήσεις καὶ νὰ ἐμποδίσῃ αὐτὸν ἀπὸ τῆς διαπράξεως καὶ ἄλλων πράξεων, λόγῳ τῆς παραφορᾶς του.

Διὰ τῆς συλλήψεως ἐξασφαλίζεται εἰσέτι ἡ ἄμεσος ἐξέτασις τοῦ δράστου καὶ ἐμποδίζεται οὗτος ἀπὸ τοῦ νὰ δυσχεράνῃ τὸ ἔργον τῆς ἀνακρίσεως δι' ἐπηρεασμοῦ τῶν μαρτύρων, δι' ἀποκρύψεως τῶν ἰχνῶν τῆς κολασίμου πράξεως ἢ ἄλλων σχετικῶν ἐνεργειῶν.

Διὰ τῆς συλλήψεως τέλος ἐξασφαλίζεται ἡ ἐκτέλεσις τῆς πιθανῶς ἐπιβληθησομένης ποινῆς.

ΙΙ. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ σύλληψις ἀποτελεῖ βαρὺ πλῆγμα κατὰ τῆς προσωπικῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀτόμου μὲ ὁλεθρίας συνεπείας διὰ τὴν ἠθικὴν καὶ κοινωνικὴν ὑπόστασίν του, διὰ τοῦτο τὸ Σύνταγμα προστατεύει τὴν προσωπικὴν ἐλευθερίαν διὰ τῶν ἄρθρων του 4 καὶ 5, ἕκαστον τῶν ὁποίων ἔχει ὡς ἀκολούθως :

Ἄρθρον 4. «Ἡ προσωπικὴ ἐλευθερία εἶναι ἀπαραβίαστος· οὐδεὶς καταδιώκεται, συλλαμβάνεται, φυλακίζεται ἢ ἄλλως πως περιορίζεται, εἰμὴ ὁπόταν καὶ ὅπως ὁ νόμος ὁρίζει».

Ἄρθρον 5. «Ἐξαιρουμένου τοῦ ἐπ' αὐτοφώρῳ ἐγκλήματος, οὐδεὶς συλλαμβάνεται, οὐδὲ φυλακίζεται ἄνευ ἠτιολογημένου δικαστικοῦ ἐντάλματος, τὸ ὁποῖον πρέπει νὰ κοινοποιηθῇ κατὰ τὴν στιγμὴν τῆς συλλήψεως ἢ προφυλακίσεως».

ΙΙΙ. Σύλληψις ἕνεκα ἐγκλήματος. Ἡ σύλληψις ἑπομένως ἕνεκα ἐγκλήματος ἐπιτρέπεται, κατὰ τὸ ἄρθρον 5 τοῦ Συντάγματος, εἰς δύο περιπτώσεις :

α) Ὅταν τὸ ἔγκλημα εἶναι αὐτόφωρον καὶ

β) Ὅταν τὸ ἔγκλημα δὲν εἶναι μὲν αὐτόφωρον, ἔχει ὅμως ἐκδοθῇ κατὰ τοῦ δράστου ἠτιολογημένον δικαστικὸν ἔνταλμα.

Ἐὰν δὲν ἔχῃ ἐκδοθῇ ἔνταλμα, δὲν ἐπιτρέπεται ἡ σύλληψις ἐπὶ μὴ αὐτοφώρου ἐγκλήματος.

ΙΥ. Σύλληψις οὐχὶ ἕνεκα ἐγκλήματος, ἀλλὰ δι' ἄλλον τινὰ λόγον. Σύλληψις οὐχὶ ἕνεκα ἐγκλήματος, ἀλλὰ δι' ἄλλον τινὰ λόγον, ὡς λ.χ. διὰ χρέη πρὸς τὸ δημόσιον ἢ πρὸς ἐκτόπισιν ἢ ἕνεκα μέθης ἢ παραφροσύνης κ.λ.π., ἐπιτρέπεται, κατὰ τὸ ἄρθρον 4 τοῦ Συντάγματος, μόνον ὅταν καὶ ὅπως ὁ νόμος ὁρίζει.

Περὶ ὅλων τῶν ἀνωτέρω (ΙΙΙ καὶ ΙΥ) περιπτώσεων γίνεται λόγος κατωτέρω:

§ 24. Σύλληψις καὶ ἐνέργειαι ἐπὶ αὐτοφώρου πταίσματος.

Ι. Ὅταν τὸ πταῖσμα εἶναι αὐτόφωρον, ἐπιτρέπεται ἡ σύλληψις τοῦ πταίστου ὑπὸ παντὸς παρευρεθέντος κατὰ τὴν τέλεσιν ἢ καταφθάσαντος ἀμέσως μετὰ τὴν διάπραξιν τοῦ πταίσματος ἀστυνομικοῦ ὀργάνου ἢ ἀνακριτικοῦ ὑπαλλήλου. Εἰς τοὺς πολίτας δὲν ἐπιτρέπεται ἡ σύλληψις τοῦ διαπράξαντος πταῖσμα.

Ὁ ἀστυνομικός, ἀφ' οὗ σημειώσῃ ἐπὶ τόπου τὰ στοιχεῖα ταυτότητος τοῦ πταίστου εἰς τὸ σημειωματάριόν του ἢ ἀφ' οὗ τοῦ ἀφαιρέσῃ αὐτὸ τοῦτο τὲ δελτίον ταυτότητός του, διὰ τὸ ἐνδεχόμενον τῆς καθ' ὁδὸν ἀποδράσεώς του, ὁδηγεῖ τοῦτον ἀμέσως καὶ κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ αὐτόφωρον Πταισματοδικεῖον, ἐφ' ὅσον ὑπάρχει Πταισματοδικεῖον εἰς τὸν τόπον (πόλιν ἢ χωρίον) ὅπου διεπράχθη τὸ πταῖσμα καὶ ἐφ' ὅσον τὸ Πταισματοδικεῖον λειτουργεῖ ἐκείνην τὴν ὥραν ἢ πρόκειται νὰ λειτουργήσῃ συντόμως.

Εἰς τὸ Πταισματοδικεῖον προσκαλοῦνται προφορικῶς ὑπὸ τοῦ ἀστυνομικοῦ καὶ οἱ τυχὸν παρόντες μάρτυρες, οἱ ὁποῖοι ὑποχρεοῦνται ἀπροφασίστως νὰ μεταβοῦν εἰς αὐτό. Ἂν τυχὸν δὲν προσέλθουν εἰς τὸ Πταισματοδικεῖον τιμωροῦνται παρ' αὐτοῦ ἐπὶ λιπομαρτυρίᾳ. Διὰ τοῦτο ὁ ἀστυνομικὸς πρέπει νὰ λαμβάνῃ ἐπὶ τόπου τὰ στοιχεῖα τῶν μαρτύρων καὶ νὰ μὴ ἀρκῆται μόνον εἰς τὴν προφορικὴν πρόσκλησίν των.

Σημειωτέον ὅτι δὲν εἶναι ἀναγκαία ἡ πρόσκλησις μεγάλου ἀριθμοῦ μαρτύρων. Ὀλίγοι, οἱ μᾶλλον οὐσιώδεις, εἶναι ἀρκετοὶ πρὸς ἀπόδειξιν τοῦ πταίσματος. Ἐν ἐλλείψει μαρτύρων καὶ μόνον τοῦ συλλαβόντος ἀστυνομικοῦ ὀργάνου ἡ μαρτυρία δύναται νὰ θεωρηθῇ κατὰ τὰς περιστάσεις ἐπαρκής.

Οἱ μάρτυρες δὲν εἶναι ἀπαραίτητοι, ὅταν ὁ δράστης δὲν δύναται νὰ ἀμφισβητήσῃ εἰς τὸ δικαστήριον ὅτι διέπραξε τὸ πταῖσμα, ὡς λ.χ. ὅταν στερῆται ἀδείας στασίμου ἢ πλανοδίου πωλητοῦ κ.λ.π.

Ὁ συλληφθεὶς παρουσιάζεται ὑπὸ τοῦ ἀστυνομικοῦ εἰς τὸν Δημόσιον Κατήγορον τοῦ Πταισματοδικείου, ὁ ὁποῖος καὶ φροντίζει διὰ τὴν ἐκδίκασιν τοῦ πταίσματος.

Ὁ ἀστυνομικὸς πρὸ τῆς δίκης λαμβάνει παρὰ τοῦ Δημοσίου Κατηγόρου τὸ κατωτέρω ἔντυπον κατηγορητήριον, τὸ ὁποῖον συμπληρώνει προσεκτικῶς καὶ ἀκολούθως ἐπιστρέφει τοῦτο εἰς τὸν Δημ. Κατήγορον, ἵνα τὸ ὑπογράψῃ καὶ τὸ εἰσαγάγῃ εἰς τὸ Δικαστήριον.

ΙΙ. Κατηγορητήριον

Δικάσιμος τῆς ..... 195...
Κατηγορούμενος.....
Κατηγορεῖται ὅτι τὴν .....195...καὶ περὶ ὥραν.....
κατελήφθη ἐνταῦθα καὶ παρὰ τὴν ὁδὸν.....ἀριθ.....νὰ
.....
ἦτοι κατὰ παράβασιν τῆς ὑπ' ἀριθ.....Ἀστυν. Διατάξεως καὶ τοῦ ἄρθρου .....τοῦ Ποινικοῦ Κώδικος.

Ἐν.....τῇ.....195...

Οἱ Μάρτυρες — Ὁ Δημόσιος Κατήγορος

1)
2)

ΙΙΙ. Ἀναφορὰ περὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῆς δίκης. Μετὰ τὸ πέρας τῆς δίκης, ὁ ἀστυνομικὸς σημειοῖ τὸν ἀριθμὸν τῆς ἀποφάσεως καὶ τὸ εἶδος τῆς ἐπιβληθείσης ποινῆς. Ἐὰν ἐπεβλήθη πρόστιμον ἢ ἐὰν ἡ ἐπιβληθεῖσα κράτησις μετετράπη ὑπὸ τοῦ Δικαστηρίου εἰς πρόστιμον καὶ κατεβλήθη τοῦτο ὑπὸ τοῦ κατα-

δικασθέντος, σημειοῖ καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ διπλοτύπου εἰσπράξεως. Ἐὰν δὲν μετετράπη ἡ κράτησις εἰς πρόστιμον, ὁδηγεῖται ὁ καταδικασθεὶς εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν Τμῆμα πρὸς ἔκτισιν τῆς ποινῆς του. Ἐὰν ὁ κατηγορούμενος ἠθῳώθη σημειοῦται μόνον ὁ ἀριθμὸς τῆς ἀποφάσεως.

Περὶ πάντων τῶν ἀνωτέρω (Ι ἕως ΙΙΙ) γεγονότων, ὁ ἀστυνομικὸς συντάσσει εἰς τὸ ἐπίσημον Σημειωματάριόν του λεπτομερῆ ἀναφοράν, κατὰ τὰ ὑποδείγματα τῆς Πρακτικῆς Διδασκαλίας, εἰς ἣν ἀναφέρει καὶ τὸν χρόνον τῆς ἀπουσίας του ἐκ τῆς σκοπιᾶς του, ἐφ' ὅσον διετέλει ἐν ὑπηρεσίᾳ ὅτε ἐπελήφθη τοῦ πταίσματος.

ΙΥ. Ἐξακρίβωσις ταυτότητος—Ὑποβολὴ μηνύσεως. Ἐὰν τὴν ὥραν, καθ' ἣν κατελήφθη ὁ δράστης νὰ διαπράττῃ τὸ πταῖσμα δὲν λειτουργῇ τὸ Πταισματοδικεῖον, οὔτε καὶ πρόκειται συντόμως νὰ λειτουργήσῃ, διότι εἶναι π.χ. μεσάνυκτα ἢ ἐὰν δὲν ὑπάρχῃ Πταισματοδικεῖον ἐν τῷ τόπῳ τῆς διαπράξεως τοῦ πταίσματος, τότε ὁ ἀστυνομικὸς λαμβάνει ἐπὶ τόπου τὰ στοιχεῖα ταυτότητος τοῦ παραβάτου, μεθ' ὃ ἀφήνει τοῦτον ἐλεύθερον καὶ ὑποβάλλει κατ' αὐτοῦ μήνυσιν διὰ τοῦ Σημειωματαρίου του, εἰς ἣν ἀναφέρει καὶ τὰ στοιχεῖα τῶν μαρτύρων. Ἡ μήνυσις αὕτη, περιέχουσα τὰ ὑπὸ τῆς Πρακτικῆς Διδασκαλίας ὁριζόμενα στοιχεῖα, παραδίδεται εἰς τὸν Ἀξιωματικὸν ὑπηρεσίας, ὅστις συντάσσει τὴν ἔκθεσιν μηνύσεως, ἣν ἀποστέλλει εἰς τὸν Δημόσιον Κατήγορον διὰ τὰ περαιτέρω. Ἐὰν ὅμως ὁ ἀστυνομικὸς δὲν πείθεται ἀπολύτως ἐπὶ τόπου περὶ τῆς ἀκριβείας τῶν στοιχείων τῆς ταυτότητος τοῦ πταίστου καὶ ἰδίως περὶ τῆς διευθύνσεως τῆς κατοικίας ἢ διαμονῆς του (1), ὁδηγεῖ τοῦτον εἰς τὸ οἰκεῖον Ἀστυνομικὸν Τμῆμα, ὅπου ἐξακριβοῦται ἡ ταυτότης του, ἀφήνεται ἐλεύθερος καὶ ὑποβάλλεται κατ' αὐτοῦ μήνυσις κατὰ τὰ ἀνωτέρω.

Υ. Διπλῆ προσαγωγή. Ὅταν ὁ ἀστυνομικὸς συλλάβῃ παραβάτην τινὰ καὶ τὸν ὁδηγήσῃ εἰς τὸ Τμῆμα διότι ἐνόμιζεν ὅτι διέπραξε πλημμέλημα ἢ κακούργημα, ἐνῷ εἰς τὸ Τμῆμα διεπιστώθη ὅτι ἡ πρᾶξίς του εἶναι πταῖσμα δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ὁδηγηθῇ ἀπὸ τὸ Τμῆμα εἰς τὸ Πταισματοδικεῖον, διότι τοῦτο ὀνομάζεται διπλῆ προσαγωγὴ καὶ ἀπαγορεύεται ἀπὸ τὸν Νόμον, ἀλλὰ θὰ ἀφεθῇ ἐλεύθερος καὶ θὰ ὑποβληθῇ ἐναντίον του μήνυσις. Ἀπαγορεύεται δηλαδὴ ἐκεῖνος ποὺ διέπραξε τὸ πταῖσμα νὰ ὁδηγηθῇ πρῶτα εἰς τὸ Τμῆμα καὶ ἔπειτα εἰς τὸ αὐτόφωρον Πταισματοδικεῖον. Ὁ πταίστης πρέπει νὰ ὁδηγῆται εἰς τὸ αὐτόφωρον Πταισματοδικεῖον κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τὸν τόπον τῆς διαπράξεως τοῦ πταίσματος, ἐφ' ὅσον βεβαίως τὸ Πταισματοδικεῖον συνεδριάζῃ ἢ πρόκειται συντόμως νὰ συνεδριάσῃ.

Ἐὰν ὅμως ὁ συλληφθεὶς ἐπὶ αὐτοφώρου πταίσματος ἔχῃ ἐμπορεύματα ἢ ἄλλα πράγματα, δύναται νὰ ὁδηγηθῇ εἰς τὸ Τμῆμα πρὸς ἐξασφάλισιν τῶν ἐμπορευμάτων του καὶ ἀπ' ἐκεῖ νὰ ὁδηγηθῇ εἰς τὸ αὐτόφωρον Πταισματοδιεῖον, διότι ἡ περίπτωσις αὕτη δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὡς διπλῆ προσαγωγή, ἀφ' οὗ γίνεται πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ συλληφθέντος.

Δὲν ὑπάρχει ἐπίσης διπλῆ προσαγωγὴ ὅταν τὸ πταῖσμα διαπραχθῇ ἐντὸς τοῦ Τμήματος, ὡς λ.χ. τὸ πταῖσμα τῆς διαταράξεως τῆς ἡσυχίας, ὁπότε δύναται ὁ πταίστης νὰ ὁδηγηθῇ ἐξ αὐτοῦ εἰς τὸ αὐτόφωρον Πταισματοδικεῖον, διότι τόπος τελέσεως τοῦ πταίσματος εἶναι τὸ Τμῆμα, ἐξ οὗ καὶ ὁδηγεῖται κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ Πταισματοδικεῖον.

---

1) Ἐὰν δὲν ἐξακριβωθοῦν καλῶς τὰ στοιχεῖα ταυτότητος καὶ ἡ διεύθυνσις κατοικίας ἢ διαμονῆς τοῦ πταίστου ἢ τῶν μαρτύρων δὲν θὰ εἶναι δυνατὴ ἡ ἀνεύρεσίς των μεταγενεστέρως, ἵνα ἐπιδοθῇ εἰς αὐτοὺς ἡ κλῆσις πρὸς ἐμφάνισιν εἰς τὸ Δικαστήριον, ὁπότε θὰ ἐλεγχθῇ πειθαρχικῶς ὁ πλημμελῶς λαβὼν τὰ στοιχεῖα ταυτότητος τοῦ πταίστου ἢ τῶν μαρτύρων ἀστυνομικός.

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ ΤΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 37

«Περὶ πειθαρχικῆς δικαιοδοσίας καὶ περὶ τρόπου ὑποβολῆς καὶ ἐξετάσεως αἰτήσεων καὶ παραπόνων ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων»

Α'. Πειθαρχικὴ δικαιοδοσία

Ἄρθρον 1. Ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, οἱ Ἀστυνομικοὶ Διευθυνταὶ καὶ οἱ πρὸς αὐτοὺς ἐξομοιούμενοι ὡς πρὸς τὴν πειθαρχικὴν δικαιοδοσίαν, δικαιοῦνται νὰ ἐπαυξάνωσιν ἕκαστος ἐντὸς τῆς πειθαρχικῆς δικαιοδοσίας του, νὰ μειῶσι ἢ νὰ ἄρωσιν ἐντελῶς οἱανδήποτε ποινὴν ἐπιβληθεῖσαν ὑπό τινος τῶν ὑφισταμένων των.

Β'. Αἰτήσεις—Παράπονα—Τρόπος καὶ προθεσμία ὑποβολῆς αὐτῶν

Ἄρθρον 2. Ι. Οἱοιδήποτε καὶ ἂν εἶναι οἱ λόγοι τῶν παραπόνων ἢ αἰτήσεων, αὗται δὲν δύνανται νὰ ὑποβληθῶσιν, εἰ μὴ διὰ τοῦ προϊσταμένου ὑπὸ τὰς ἀμέσους διαταγὰς τοῦ ὁποίου ὑπηρετεῖ ὁ αἰτούμενος, ἤτοι εἰς τὸν Διοικητὴν τοῦ οἰκείου Σταθμοῦ ἂν πρόκειται περὶ ὑπαλλήλου ὑπηρετοῦντος εἰς Στάθμόν, εἰς τὸν Διοικητὴν τοῦ οἰκείου Τμήματος ἂν πρόκειται περὶ ὑπαλλήλου ὑπηρετοῦντος εἰς Τμῆμα ἢ εἰς τὸν προϊστάμενον εἰδικῆς ὑπηρεσίας ἐὰν πρόκειται περὶ ὑπαλλήλου ὑπηρετοῦντος παρ' αὐτῇ κλπ. οὐχὶ δὲ κατὰ τὸν τύπον «πρὸς τὸ Ὑπουργεῖον Ἐσωτερικῶν ἢ τὸ Ἀρχηγεῖον Ἀστυνομίας ἱεραρχικῶς».

ΙΙ. Ὑποβολὴ αἰτήσεων ἢ παραπόνων μόνον ἀτομικῶς ἐπιτρέπεται. Ἡ ὑποβολὴ αὐτῶν ὁμαδικῶς ἢ ἐξ ὀνόματος ἢ κατ' ἐντολὴν ἢ διὰ τὸ συμφέρον ἄλλων ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων ἀπαγορεύεται. Οἱ παραβάται τιμωροῦνται, τὰ δὲ οὕτως ὑποβληθέντα παράπονα ἢ αἰτήσεις δὲν λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν.

ΙΙΙ. Ἐὰν τὸ παράπονον προέρχηται ἕνεκα ποινῆς ἐπιβληθείσης καὶ ἀνάγεται, εἴτε εἰς τὸ αἰτιολογικόν, εἴτε εἰς τὴν αὐστηρότητα, ἡ ἔγγραφος περὶ αὐτοῦ ἀναφορὰ δέον νὰ ὑποβληθῇ ἐντὸς ἑβδομάδος ἀπὸ τῆς εἰς τὸν ἐνδιαφερόμενον κοινοποιήσεως τῆς ἐπιβληθείσης ποινῆς. Βραδύτερον ὑποβαλλομένη εἶναι ἀπαράδεκτος. Ἡ τυχὸν ὑποβολὴ παραπόνων δὲν ἐμποδίζει τὴν ἔκτισιν τῆς ποινῆς, ἐκτὸς ἐὰν πρόκειται περὶ προσθέτου ὑπηρεσίας ὅτε ἀναστέλλεται αὕτη.

ΙV. Ἐὰν τὸ παράπονον ἀνάγηται εἰς διαταγήν, δι' ἧς ἐπιβάλλεται εἰς τὸν παραπονούμενον ὑποχρέωσις μὴ ὑπὸ τῶν κανονισμῶν ρητῶς προβλεπομένη ἢ ἀφαιροῦνται ἀπ' αὐτὸν δικαιώματα ὑπ' αὐτῶν προβλεπόμενα, ὁ παραπονούμενος ὀφείλει πρῶτον νὰ συμμορφωθῇ πρὸς τὴν διαταγὴν καὶ εἶτα νὰ παραπονεθῇ ἄλλως τὸ παράπονόν του ἀπορρίπτεται ὡς ἀπαράδεκτον, ἀνεξαρτήτως τῆς πειθαρχικῆς ἢ ποινικῆς εὐθύνης διὰ τὴν μὴ ἐκτέλεσιν τῆς διαταγῆς.

V. Ἐὰν τὸ παράπονον προέρχεται ἐκ τῆς μὴ χορηγήσεως τῶν κεκανονισμένων εἰδῶν ἱματισμοῦ, ἐξαρτήσεως κλπ. ὁ παραπονούμενος ὀφείλει πρῶτον νὰ παραλάβῃ τὰ χορηγούμενα αὐτῷ καὶ εἶτα νὰ παραπονεθῇ. Ἐν περιπτώσει μὴ συμμορφώσεώς του ἀνεξαρτήτως τῆς πειθαρχικῆς ἢ ποινικῆς εὐθύνης τὰ παράπονα εἶναι ἀπαράδεκτα.

VI. Οἱ ὑποβάλλοντες αἰτήσεις ἢ παράπονα ὀφείλουσι ν' ἀναφέρωσι τὰ γεγονότα, ἐφ' ὧν βασίζουσι τοὺς ἰσχυρισμούς των, σαφῶς, συνοπτικῶς καὶ μετὰ τοῦ ἀπαιτουμένου σεβασμοῦ, ἀποφεύγοντες οἱανδήποτε κρίσιν, σχόλια ἢ ἔκφρασιν προσβάλλουσαν ὁπωσδήποτε τὴν πειθαρχίαν ἢ ἀξιοπρέπειαν.

Ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει ὁ εἰς ὃν ὑποβάλλεται ἡ αἴτησις ἢ τὸ παράπονον ὀφείλει νὰ τῷ συστήσῃ ὅμως συμμορφωθῇ πρὸς τὰ ἀνωτέρω. Ἐὰν δ' ἀρνηθῇ, ἀναφέρει σχετικῶς εἰς τὴν προϊσταμένην του ἀρχὴν κατὰ τὴν ὑποβολὴν τῆς αἰτήσεως ἢ τοῦ παραπόνου.

Ἡ ἁρμοδία ν' ἀποφασίσῃ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως ἢ τοῦ παραπόνου ἀρχὴ κρίνει καὶ περὶ τῆς ἐκ τοῦ λόγου τούτου πειθαρχικῆς εὐθύνης τοῦ αἰτουμένου ἢ παραπονουμένου.

Γ'. Ὑποχρεώσεις καὶ δικαιώματα ἀρχῆς δεχομένης τὰς αἰτήσεις καὶ παράπονα

Ἄρθρον 3. Ι. Πᾶς ἀνώτερος ὑποχρεοῦται νὰ ἐξετάζῃ μετὰ προσοχῆς καὶ ἐπιμελείας τὰς συμφώνως ταῖς ἀνωτέρω διατάξεσιν ὑποβαλλομένας αὐτῷ αἰτήσεις ἢ παράπονα καί, ἐὰν μὲν ἔχῃ

ἁρμοδιότητα, νὰ θεραπεύσῃ αὐτά, ἄλλως ὀφείλει νὰ τὰ ὑποβάλῃ ἀμελλητὶ ἱεραρχικῶς μετὰ τῆς ἑαυτοῦ γνώμης εἰς τὴν ἁρμοδίαν πρὸς ἀπόφασιν ἀρχὴν καὶ ἂν ἔτι ἡ γνώμη του εἶναι ἀρνητική.

ΙΙ. Ὁ ἀνώτερος ὁ δικαιούμενος ν' ἀποφανθῇ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως ἢ τῶν παραπόνων τοῦ ὑφισταμένου του, ἐὰν πεισθῇ περὶ τοῦ ἀβασίμου αὐτῶν, δέον νὰ προσπαθήσῃ νὰ τὸν πείσῃ περὶ τούτου.

ΙΙΙ. Ἐὰν ἡ ἀβάσιμος αἴτησις ἢ τὸ ἀβάσιμον παράπονον ἀφορᾷ τὸ πρόσωπον εἰς ὃ ὑποβάλλεται τοῦτο ὀφείλει ἄνευ ἀναβολῆς νὰ τὸ ὑποβάλῃ εἰς τὸν προϊστάμενόν του, ἐκθέτων ἐν σαφηνείᾳ τὰ γεγονότα ὡς ἔχουσι.

ΙV. Ἡ ὑπὸ παντὸς ἀνωτέρου ἀποσιώπησις οἱουδήποτε παραπόνου ἢ αἰτήσεως ὑποβληθείσης αὐτῷ κατὰ τὰς ἀνωτέρω διατάξεις ἀποτελεῖ πειθαρχικὸν ἀδίκημα.

Δ'. Ὑπέρβασις τῆς Ἱεραρχίας

Ἄρθρον 4. Ι. Ἡ ὑπέρβασις τῆς ἱεραρχίας ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς ἐνδιαφερομένους ὁσάκις οὗτοι μετὰ παρέλευσιν 10 ἡμερῶν ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῆς ὑποβολῆς τῶν παραπόνων ἢ αἰτήσεων (συμπεριλαμβανομένης) οὐδεμίαν ἔλαβον ἀπάντησιν.

Πρὸς τοῦτο δέον ὁ εἰς ὃν ὑπεβλήθη τὸ παράπονον ἢ ἡ αἴτησις ν' ἀνακοινώσῃ ἐντὸς τῆς ἀνωτέρω προθεσμίας εἰς τὸν ἐνδιαφερόμενον τὴν γενομένην ὑπ' αὐτοῦ ἐνέργειαν, οὗτος δὲ ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ ὑποχρεοῦται ν' ἀναμένῃ τὴν ἔκδοσιν τῆς ἀποφάσεως τῆς ἁρμοδίας ν' ἀποφανθῇ ἀρχῆς.

Ἐὰν ἐντὸς τῆς δεκαημέρου ταύτης προθεσμίας, δὲν δοθῇ ἡ ἀνωτέρω ἀπάντησις ὁ ἐνδιαφερόμενος δικαιοῦται ὑπερβαίνων τὴν ἱεραρχίαν ν' ἀναφερθῇ ἀπ' εὐθείας εἰς τὴν ἀμέσως προϊσταμένην του εἰς ἣν ὑπέβαλε τὴν αἴτησιν ὑπηρεσίαν, τῆς ὑπερβάσεως ταύτης ἐξικνουμένης κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, μέχρι καὶ τοῦ Ἀρχηγοῦ.

ΙΙ. Ἐν ᾗ περιπτώσει ἡ ὁριστικὴ ἐπὶ τῆς αἰτήσεως ἢ τοῦ παραπόνου ἀπόφασις βραδύνει πέραν τοῦ μηνὸς ὁ ἐνδιαφερόμενος δικαιοῦται νὰ ζητήσῃ ἀκρόασιν ἐνώπιον παντὸς προϊσταμένου κατὰ τὸ προηγούμενον ἐδάφιον.

Ε'. Εἰδικαὶ διατάξεις ἀφορῶσαι εἰδικὰς ὑπηρεσίας

Ἄρθρον 5. Ι. Ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀποθήκης Ὑλικοῦ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων, ὁ προϊστάμενος τῆς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας Ἀλλοδαπῶν Ἀστυνομικὸς Διευθυντὴς καὶ ὁ Γενικὸς Ἀγορανομικὸς Ἐπόπτης ὑπόκεινται ὑπὸ τὴν πειθαρχικὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἀρχηγείου, ἐξαιρουμένης τῆς περιπτώσεως τῆς θέσεως αὐτῶν εἰς διαθεσιμότητα, δι' ἣν ἐφαρμόζονται αἱ διατάξεις τοῦ ἄρθρου 47 τοῦ Νόμου 4971 «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Σώματος Ἀστυνομίας Πόλεων».

ΙΙ. Ὁ Διευθυντὴς τῆς Ἀποθήκης Ὑλικοῦ Ἀστυνομίας Πόλεων ἀσκεῖ ἐπὶ τῶν ὑπ' αὐτῶν ὑπαλλήλων τὴν πειθαρχικὴν δικαιοδοσίαν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ κατ' ἐφαρμογὴν τῆς τελευταίας παραγράφου τοῦ ἄρθρου 14 τοῦ Νόμου 4971.

ΙΙΙ. Ὁ Γενικὸς Ἐπόπτης Ἀγορανομίας δύναται νὰ ἐπιβάλῃ εἰς τοὺς ὑπ' αὐτὸν ὑπαλλήλους τὴν ποινὴν ἐπιπλήξεως, συμβουλῆς ἢ παραινέσεως συμφώνως τῇ παραγρ. 9 τοῦ ἄρθρου 42 τοῦ Νόμου 4971.

Ἐὰν ἡ πειθαρχικὴ δικαιοδοσία τῶν: 1) Διευθυντοῦ Ἀποθήκης Ὑλικοῦ Ἀστυνομίας Πόλεων, 2) Γενικοῦ Ἀγορανομικοῦ Ἐπόπτου ὡς δι' ἀμφοτέρους καθορίζεται αὕτη ἀνωτέρω, 3) Διευθυντοῦ Διευθύνσεως Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν καὶ 4) Προϊσταμένου Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας Ἀλλοδαπῶν ὡς αὕτη προβλέπεται διὰ τούτους ὑπὸ τῶν ἄρθρων 42 καὶ 47 τοῦ Νόμου 4971, κρίνεται ἀνεπαρκὴς ἡ ὑπόθεσις θὰ διαβιβάζηται εἰς τὸ Ἀρχηγεῖον διὰ τὴν ἄσκησιν τοῦ προσήκοντος ἐλέγχου καὶ πᾶσαν περαιτέρω ἐνέργειαν.

Ἄρθρον 6. Τὰ παράπονα κατὰ ποινῶν ἐπιβληθεισῶν ὑπὸ: 1) τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Διευθύνσεως Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν, 2) τοῦ Διευθυντοῦ τῆς Ἀποθήκης Ὑλικοῦ Ἀστυνομίας Πόλεων, 3) τοῦ Προϊσταμένου τῆς Κεντρικῆς Ὑπηρεσίας Ἀλλοδαπῶν καὶ 4) τοῦ Γενικοῦ Ἀγορανομικοῦ Ἐπόπτου εἰς ὑπ' αὐτοὺς ὑπηρετοῦντας ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους δέον νὰ ὑποβάλλωνται εἰς τὸ Ἀρχηγεῖον.

Ἐν Ἀθήναις τῇ 1 Μαρτίου 1934

Ὁ Ἀρχηγὸς Κ. ΓΑΡΕΖΟΣ

ΕΠΕΞΗΓΗΜΑΤΙΚΑΙ ΔΙΑΤΑΓΑΙ

Ι. Διαταγὴ 'Αρχηγείου 'Αστυν. Πόλεων ὑπ' ἀριθ. 1661Φ8/11 ἀπὸ 11-2-1938.

Πρὸς τὰς 'Αστυν. Διευθύνσεις

«Περὶ τῶν περιεχόντων ἀντιπειθαρχικὰς κλπ. φράσεις ἀναφορῶν»

Κατὰ τὸ ἄρθρον 2 παρ. VI τοῦ ὑπ' ἀριθ. 37/1934 Κανονισμοῦ τοῦ 'Αστυν. Σώματος, ὁσάκις αἱ αἰτήσεις ἢ τὰ παράπονα τῶν ἀστυνομικῶν περιέχουσι οἱανδήποτε κρίσιν, σχόλια ἢ ἔκφρασιν προσβάλλουσαν ὁπωσδήποτε τὴν πειθαρχίαν ἢ τὴν ἀξιοπρέπειαν, ὁ εἰς ὃν ὑποβάλλεται ἡ αἴτησις καὶ τὸ παράπονον, ὀφείλει νὰ συστήσῃ εἰς τὸν αἰτοῦντα ἢ παραπονούμενον νὰ ἀπαλείψῃ τὰς ὡς ἄνω ἀντιπειθαρχικὰς κλπ. φράσεις ἐκ τῆς ἀναφορᾶς του.

'Επειδὴ κατὰ τὸ παρελθὸν ὑποβαλόντες τοιαύτας ἀναφοράς, ἠμφεισβήτησαν τὸ ὅτι τοῖς ἐγένετο σύστασις τροποποιήσεως αὐτῶν, ἡ ἐξακρίβωσις δὲ τοῦ γεγονότος τούτου κατέστη λίαν δυσχερής, διότι συνήθως δὲν παρίστανται μάρτυρες εἰς τὰς περιπτώσεις ταύτας,

Παραγγέλλομεν

ὅπως αἱ συστάσεις αὗται εἰς τὸ μέλλον γίνονται δι' ἐγγράφου διαταγῆς ὑπογεγραμμένης ὑπὸ τοῦ ἐκδίδοντος αὐτάς, ἐν ᾗ θὰ καθορίζωνται αἱ φράσεις αἵτινες δέον νὰ τροποποιηθῶσιν ἢ ἀπαλειφθῶσιν ὡς ἀντιπειθαρχικαί, ἀνευλαβεῖς κ.λ.π.

"Οταν ὁ αἰτῶν ἢ παραπονούμενος δὲν συμμορφωθῇ μὲ τὰς γενομένας συστάσεις μετὰ τῆς αἰτήσεως ἢ τῶν παραπόνων του θὰ συνυποβάλληται ἀντίγραφον τῆς διαταγῆς, ἥτις τῷ ἀπηυθύνθη, ὡς καὶ ἡ ἀπολογία αὐτοῦ διὰ τὰς περιεχομένας εἰς τὴν ἀναφορὰν τοῦ ὡς ἀνωτέρω φράσεις.

'Ο 'Αρχηγὸς Γ. ΒΑΡΣΟΣ

ΙΙ. Διαταγὴ 'Αρχηγείου 'Αστυν. Πόλεων ὑπ' ἀριθ. 1017Φ126/1 ἀπὸ 26-1-1939.

Πρὸς ἁπάσας τὰς 'Αστυν. Διευθύνσεις

«Περὶ παραπόνων ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων δι' ἐπιβληθείσας ποινάς»

Εἰς ὑποβαλλομένας ἀναφορὰς παραπόνων ἀστυν. ὑπαλλήλων δι' ἐπιβληθείσας αὐτοῖς ποινὰς παρὰ τῶν προϊσταμένων των, παρετηρήσαμεν, ὅτι εἰς τὰς ἀναφορὰς τῶν 'Αστυνομικῶν Διευθύνσεων, αἵτινες ἀναφέρουσι μεταξὺ τῶν ἄλλων πληροφοριῶν ἐπὶ τοῦ παραπτώματος τοῦ παραπονουμένου, ἀναγράφεται ὅτι «τὰ παράπονα κρίνονται ἀβάσιμα».

'Η διαδικασία τῆς ὑποβολῆς τῶν τοιούτων παραπόνων τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων καὶ τῆς ἐπὶ τούτων ἐπιβαλλομένης ἐνεργείας ἐκ μέρους τῶν 'Αστυν. Δ/νσεων ἔχει σαφῶς καθορισθῇ εἰς τὸν οἰκεῖον ὑπ' ἀριθ. 37 Κανονισμὸν τοῦ Σώματος εἰς ὃν λεπτομερῶς ἀναγράφεται τί δέον ἐπὶ τῶν παραπόνων νὰ ἐνεργῶσι αἱ Προϊστάμεναι τῶν ὑπαλλήλων τούτων ὑπηρεσίαι.

Κατόπιν τούτου, παρακαλοῦμεν, ὅπως διατάξητε καὶ συμμορφῶνται ἐπακριβῶς πρὸς τὸν ὑπ' ἀριθ. 37 Κανονισμόν, εἰς δὲ τὰς ἀναφορὰς ὑμῶν ταύτας θὰ ἀναγράφηται καὶ θὰ χορηγῆται πᾶσα ἀναγκαία πληροφορία καὶ λεπτομέρεια διὰ τὴν ἐπιβληθεῖσαν ποινήν, διὰ τὰς αἰτιάσεις ἢ τὰς τυχὸν προτεινομένας δικαιολογίας τῶν τιμωρηθέντων, ἡ δὲ Προϊσταμένη ὑμῶν 'Αρχὴ θὰ κρίνῃ αὐτή, ἐὰν τὰ παράπονα κρίνωνται βάσιμα ἢ οὔ, χωρὶς ἡ 'Αρχή, καθ' ἧς στρέφονται τὰ παράπονα νὰ ἐκφέρῃ γνώμην περὶ τῆς βασιμότητος ἢ μὴ τούτων.

'Ο 'Αρχηγὸς Γ. ΒΑΡΣΟΣ

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 38

«Περὶ ποινῶν καὶ ποινολογίων»

Α'. Περὶ τῶν ἐγγραπτέων εἰς τὰ μητρῶα ποινῶν

"Αρθρον 1. Ι. 'Εκ τῶν ἐπιβαλλομένων εἰς τοὺς ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους ποινῶν καταχωρίζονται εἰς τὰ βιβλία τοῦ Μητρώου μόνον αἱ ποιναὶ ἀργίας καὶ ἀπολύσεως.

ΙΙ. Ἡ θέσις εἰς διαθεσιμότητα ἕνεκα πειθαρχικῆς ἢ ποινικῆς διώξεως ὡς καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ταύτης δέον νὰ καταχωρίζωνται πάντοτε ἐν τοῖς βιβλιαρίοις μητρώου. Ὁμοίως δὲ καὶ ἡ χρονικὴ διάρκεια ταύτης ἥτις κατὰ νόμον δὲν θὰ ὑπολογισθῇ διὰ προαγωγὴν κλπ.

ΙΙΙ. Πᾶσα ποινὴ ἐπιβληθεῖσα ὑπὸ ποινικοῦ Δικαστηρίου καταχωρίζεται πάντοτε ἐν τοῖς βιβλιαρίοις μητρώου μετὰ πάσης ἀναγκαίας λεπτομερείας (ἀριθμοὶ κλπ.).

ΙV. Ἐν τοῖς αὐτοῖς βιβλιαρίοις καταχωρίζεται ἐπίσης ἡ ἕνεκεν οἱουδήποτε λόγου μὴ ἐγγραφὴ ἢ ἡ διαγραφὴ ἐκ τῶν πινάκων τῶν ὑποψηφίων διὰ προαγωγικὰς ἐξετάσεις καὶ ἡ στασιμότης ὡς καὶ ἡ μὴ ἐγγραφὴ ἢ ἡ διαγραφὴ ἐκ τῶν πινάκων τῶν ἐπιτυχόντων κατὰ τὰς προαγωγικὰς ἐξετάσεις.

Β΄. Περὶ τρόπου τηρήσεως ποινολογίων

Ἄρθρον 2. Ι. Τὸ Ἀρχηγεῖον Ἀστυνομίας Πόλεων τηρεῖ ποινολόγια τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων ἁπάντων τῶν βαθμῶν.

ΙΙ. Ἑκάστη Ἀστυνομικὴ Διεύθυνσις τηρεῖ ποινολόγια ἁπάντων τῶν εἰς τὴν δύναμίν της ὑπηρετούντων ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων ἁπάντων τῶν βαθμῶν.

ΙΙΙ. Ἕκαστον Ἀστυνομικὸν Τμῆμα τηρεῖ ὁμοίως ποινολόγια τῶν ὑπ' αὐτὸ ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων μέχρι καὶ τοῦ βαθμοῦ τοῦ ὑπαστυνόμου Α΄. Ταῦτα συμπληροῦνται ἑκάστοτε ἐκ τῆς Η.Δ. τῆς προϊσταμένης του Ἀστυνομικῆς Διευθύνσεως.

Τὰ ποινολόγια τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων τῶν ὑπηρετούντων εἰς σταθμοὺς τηρεῖ τὸ ἁρμόδιον Ἀστυνομικὸν Τμῆμα.

ΙV. Ἡ Κεντρικὴ ὑπηρεσία ἀλλοδαπῶν, ἡ Διεύθυνσις Ἐγκληματολογικῶν ὑπηρεσιῶν, ἡ Γενικὴ Ἀγορανομία, Ἐποπτεία, ἡ Ἀποθήκη Ὑλικοῦ καὶ Ἀστυνομικὴ Σχολὴ τηροῦσι ὁμοίως ποινολόγια τῶν ὑπ' αὐτὰς ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων.

V. Εἰς ἕκαστον Ἀστυνομικὸν Τμῆμα καὶ ἐν τῷ Γραφείῳ τοῦ ἀξιωματικοῦ ὑπηρεσίας τηρεῖται κατάστασις εἰς ἣν καταχωρίζωνται οἱ τιμωρούμενοι μὲ προσθέτους ὑπηρεσίας καὶ ἀργίαν ἀρχιφύλακες καὶ ἀστυφύλακες πρὸς παρακολούθησιν τῆς κανονικῆς καὶ ἐγκαίρου ἐκτίσεως αὐτῶν. Διὰ τοὺς λοιποὺς κατάστασιν τοιαύτην τηρεῖ ὁ οἰκεῖος προϊστάμενος.

Γ΄. Περὶ ὑποβολῆς ποινολογίων κ.λ.π.

Ἄρθρον 3. Ι. Ὅσάκις ὑποβάλλονται ὑπὸ τὴν κρίσιν τοῦ Ἀρχηγείου πειθαρχικαὶ παραβάσεις ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων, ἀπαραιτήτως ἐπισυνάπτεται καὶ τὸ ποινολόγιον αὐτῶν. Ἐὰν δὲ πρὸ τῆς κοινοποιήσεως σχετικῆς ἀποφάσεως ὁ περὶ οὗ πρόκειται ὑπάλληλος ὑπέπεσεν ἐν συνεχείᾳ εἰς νέα παραπτώματα δέον νὰ ὑποβάλληται περὶ τούτων παρευθὺς σχετικὴ συμπληρωματικὴ ἀναφορά.

ΙΙ. Ὅσάκις ὑποβάλλονται εἰς τὸ Ἀρχηγεῖον ἀναφοραὶ παραπόνων ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων δι' ἐπιβληθείσας ποινὰς ὑπὸ τῶν προϊσταμένων των συνυποβάλλεται καὶ ποινολόγιον ὡς κατὰ τὴν προηγουμένην παράγραφον.

Δ΄. Γενικαὶ Διατάξεις

Ἄρθρον 4. Ἡ ὑπηρεσία ἐξ ἧς μετατίθεται ὑπάλληλος ἀποστέλλει εἰς τὴν νέαν ὑπηρεσίαν τούτου ἀμελλητὶ τὸ ποινολόγιόν του ὁμοῦ μετὰ τῶν λοιπῶν ἑτέρων ἀτομικῶν ἐγγράφων.

Ὁ Ἀρχηγὸς Κ. ΓΑΡΕΖΟΣ

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΣ ΥΠ' ΑΡΙΘ. 39

«Περὶ τῶν εἰς τὸ Ἀστυνομικὸν Τμῆμα προσκλήσεων ἰδιωτῶν»

Κατηργήθη διὰ τοῦ ὑπ' ἀριθ. 60/1952 Κανονισμοῦ «περὶ προσκλήσεως ἰδιωτῶν εἰς τὰς Ἀστυν. Ὑπηρεσίας».

ΝΟΜΟΛΟΓΙΑ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΩΝ

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΝ ΑΘΗΝΩΝ 14557 (1952)

Εἰσηγητής : Α. ΚΑΛΛΕΡΓΗΣ (*)
Διαδικασία Ν. ΓΗΟΔ' κατ' ἔφεσιν

«Πρόσθετοι 'Αστυφύλακες. Παροχὴ ὑπὸ τούτων ἐργασίας κατὰ Κυριακὰς καὶ νύκτας. Αἱ ὑπ' ἀριθμ. 8900/1946 καὶ 18310/1946 'Υπουργικαὶ 'Αποφάσεις αἱ προβλέπουσαι πρόσθετον ἀποζημίωσιν δι' ἐπὶ πλέον κατὰ Κυριακὰς καὶ νύκτας ἐργασίαν τῶν μισθωτῶν δὲν ἐφαρμόζονται ἐπὶ προσθέτων 'Αστυφυλάκων»

Τὰ περιστατικὰ ἄτινα ἤγαγον τὴν δίκην ἐν τῷ βαθμῷ τούτῳ ἔχουσιν οὕτω : 'Ο ἐνάγων, ἐπικαλεσθεὶς ἐν τῇ ὑπὸ δίκην ἐκθέσει ἐργατικῆς διαφορᾶς τὴν ὑπὲρ αὐτοῦ, προσθέτου ὄντος ἀστυφύλακος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς ἐφεσιβλήτου, δυνάμει τοῦ ἄρθρου 39 ν. 4971, τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ὑπ' ἀριθ. 8900 καὶ 18310/1946 ἔτους ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, ἠτήσατο τὴν καταψήφισιν τῆς ἐφεσιβλήτου εἰς καταβολὴν αὐτῷ, λόγῳ ἐπιδόματος διὰ τὴν νυκτερινὴν καὶ κατ' ἐξαιρετέας ἡμέρας ἐργασίαν του κατὰ τὸν χρόνον ἀπὸ 1-1-1946 ἕως 22-12-1951, δραχμῶν 38.065.000.

Τὴν ἀγωγὴν του ταύτην ἀπέρριψε ὁ πρῶτος βαθμός, ἐπὶ τῇ σκέψει ὅτι αἱ διαμνημονευθεῖσαι ὑπουργικαὶ ἀποφάσεις δὲν ἔχουν ἐφαρμογὴν ἐπὶ τῶν ὑπὸ τὸ καθεστὼς τοῦ ἄρθρου 39 ν. 4971/1931 διεπομένων προσθέτων ἀστυφυλάκων.

Κατὰ τῆς ἀποφάσεως ταύτης παραπονεῖται ἤδη ὁ ἐνάγων διὰ τῆς ὑπὸ κρίσιν ἐφέσεως, οὐτωσὶ συνοψιζομένης τῆς ἔριδος κατὰ τὴν ἔκκλητον ταύτην δίκην καὶ συνομολογουμένων καθ' ἑαυτῶν τῶν λοιπῶν ἀγωγικῶν ἰσχυρισμῶν (ὑπηρεσίας, χρόνου κ.λ.π.).

Κατὰ μὲν τὴν διάταξιν τοῦ ἄρθρου 39 § 1 Νόμου 4971/1931 «περὶ ὀργανισμοῦ τοῦ Σώματος 'Αστυνομίας Πόλεων» ὁ ἀρχηγὸς ἐὰν ἤθελε κρίνει προσῆκον, ἐπὶ τῇ αἰτήσει παντὸς φυσικοῦ ἢ νομικοῦ προσώπου, ἀποδεικνύοντος τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου τούτου, ὑποστηριζομένου καὶ ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ τῆς 'Αστυνομίας Πόλεων, δύναται νὰ ὁρίσῃ ἀριθμὸν ἀστυφυλάκων πρὸς τήρησιν τῆς κοινῆς εὐταξίας εἰς οἱονδήποτε μέρος τῆς δικαιοδοσίας του, δαπάνῃ μὲν τοῦ αἰτοῦντος ἀλλ' ὑπὸ τὰς διαταγὰς τοῦ οἰκείου ἀστυνομικοῦ διευθυντοῦ, καὶ ἐφ' ὅσον οὗτος ἤθελε κρίνει ἀναγκαῖον. Πᾶς τοιοῦτος ἀστυφύλαξ δέον νὰ ἐφοδιάζηται διὰ δελτίου ταυτότητος δυνάμει τοῦ ὁποίου περιβάλλεται διὰ πασῶν τῶν ἐξουσιῶν καὶ καθηκόντων τῶν ἀστυφυλάκων τῶν ἀνηκόντων εἰς τὴν ἀστυνομικὴν δύναμιν τῆς περὶ ἧς πρόκειται πόλεως. Αἱ βαρύνουσαι τὸν αἰτήσαντα καὶ παρ' αὐτοῦ εἰσπρακτέαι δαπάναι πληρώνονται προκαταβολικῶς καὶ πρὸ ἑνὸς τοὐλάχιστον μηνός.

Τὸ ποσὸν τοῦτο ὁρίζεται καὶ ὑπολογίζεται εἰς τὸ διπλάσιον τῶν κανονικῶν ἀποδοχῶν (μισθοῦ καὶ ἐπιδομάτων) σὺν τῇ προσθήκῃ τῆς ἀπαιτουμένης δαπάνης, διὰ νέαν πλήρη στολήν, ἐξάρτησιν κ.λ.π. Τὰ πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον εἰσπρατόμενα ὑπὸ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς 'Αστυνομίας διατίθενται ὡς ἀκολούθως : 1) τὸ ½ τοῦ ποσοῦ τῶν ἀποδοχῶν πληρώνεται ὡς μισθὸς πρὸς τοὺς προσθέτους ἀστυφύλακας καὶ 2) τὸ ὑπόλοιπον κατατίθεται εἰς τὸ Δημόσιον Ταμεῖον. Τὸ Δημόσιον ὑποχρεοῦται εἰς παροχὴν στολῆς, ἐξαρτήσεως, ὑποδημάτων καὶ ἐσωρρούχων πρὸς τοὺς ἀστυφύλακας τούτους.

'Ετέρωθεν, κατὰ τὸ δεύτερον ἐδάφιον ἰδίου ἄρθρου καὶ νόμου, ὡς ἀντικατεστάθη διὰ τοῦ ἄρθρου μόνου ν. 1653/1951 «περὶ παροχῆς ἀποζημιώσεως τοῦ ν. 2112 εἰς τοὺς προσθέτους ἀστυφύλακας» «οἱ πρόσθετοι ἀστυφύλακες ἀπὸ τοῦ διορισμοῦ των τελοῦσιν ἐν συμβάσει ἐργασίας ἀορίστου χρόνου διαρκείας πρὸς τὸ πρόσωπον (φυσικὸν ἢ νομικόν, δημοσίου ἢ ἰδιωτικοῦ δικαίου), αἰτήσει τοῦ ὁποίου ἐγένετο ὁ διορισμός, ἡ δὲ ὑπηρεσία των τερματίζεται πάντοτε διὰ διαταγῆς τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς 'Αστυνομίας, μετὰ ἔγγραφον προειδοποίησιν τοῦ ἐργοδότου, κοινο-

(*) Τὸ προκῦπτον ζήτημα εἶναι ἂν πρόσθετοι ἀστυφύλακες ὑπηρετοῦντες παρὰ φυσικῷ ἢ Νομικῷ προσώπῳ δικαιοῦνται καὶ τῆς δυνάμει τῶν ὑπ' ἀριθ. 8900/1946 καὶ 18310/1946 'Υπουργικῶν ἀποφάσεων προσθέτου ἀμοιβῆς δι' ἐργασίαν των κατὰ Κυριακὰς καὶ νύκτας. 'Η ὡς ἄνω ἀπόφασις λύει τὸ ζήτημα τοῦτο.

ποιουμένην καὶ πρὸς τὸν πρόσθετον ἀστυφύλακα. Οἱ ὅροι καὶ ὁ χρόνος τῆς προειδοποιήσεως καὶ ἡ ἐν παραλείψει ταύτης ὑποχρέωσις τοῦ ἐργοδότου πρὸς ἀποζημίωσιν τῶν προσθέτων ἀστυφυλάκων καθορίζονται ἀναλόγως τοῦ χρόνου ὑπηρεσίας αὐτῶν παρὰ τοῖς ἀντιπροσώποις ὑπὸ τῶν ν. 2112/1920 καὶ 4558/1930».

Ἐκ τῆς διατάξεως τοῦ πρώτου ἐδαφίου τοῦ ἄρθρου 39 τοῦ ὡς ἄνω νόμου συνάγεται, ὅτι τὸ θέμα τῆς προσλήψεως προσθέτου ἀστυφύλακος δὲν ἀφέθη εἰς τὴν αὐτοβούλησιν τῶν ἐνδιαφερομένων, ἀλλ' ὡς ἐκ τῶν ἐξουσιῶν δι' ὧν οὗτος περιβάλλεται, καλούμενος ὡς πρόσθετος ἀστυφύλαξ, εἰς τὴν διακριτικὴν ἐξουσίαν τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας.

Ἐκ τῆς ὅλης διατυπώσεως τῆς διατάξεως ταύτης συνάγεται περαιτέρω, ὅτι, πλὴν τῆς αἰτήσεως πρὸς διάθεσιν προσθέτου ἀστυφύλακος, δὲν ἔχει δικαίωμα τὸ αἰτοῦν τὴν διάθεσιν προσθέτου ἀστυφύλακος οὔτε ἐπιλογῆς τοῦ προσώπου, οὔτε καθορισμοῦ δι' ἐλευθέρας συμφωνίας τοῦ περιεχομένου τῆς παροχῆς, οὔτε προσδιορισμοῦ τῶν οἰκονομικῶν τῆς σχέσεως ὅρων, σαφῶς καθοριζομένου ὅτι οὗτος ἐξομοιοῦται πρὸς τακτικὸν ἀστυφύλακα, ἔχει ἀπάσας τὰς ἐξουσίας του καὶ δὲν διορίζεται πρὸς ἐξυπηρέτησιν ὡρισμένου προσώπου, ἀλλὰ πρὸς τήρησιν τῆς κοινῆς εὐταξίας, ἀσχέτως ἂν τὸ πρόσωπον, ὅπερ αἰτεῖται τὸν διορισμὸν καὶ καταβάλλει τὰς δαπάνας ἱκανοποιῇ διὰ τῆς τηρήσεως τῆς εὐταξίας ἐν ὡρισμένῃ περιοχῇ ἐνδιαφερούσῃ αὐτό, καὶ ἀτομικήν του ἀνάγκην καὶ συμφέρον, ὅπερ ἀποτελεῖ καὶ τὸ κίνητρον τῆς αἰτήσεώς του. Ἀποσκοπῶν δὲ ὁ νόμος τὴν μὴ δημιουργίαν οἱασδήποτε ἐξαρτήσεως τοῦ προσθέτου ἀστυφύλακος ἀπὸ τοῦ αἰτοῦντος προσώπου ὥρισεν, ὅτι οὗτος (ἀστυφύλαξ) οὐδὲν λαμβάνει ἀπὸ χειρὸς αὐτοῦ, ἀλλὰ παρὰ τοῦ ἀρχηγοῦ τῆς Ἀστυνομίας τὰς ἀποδοχάς του, παρὰ τοῦ Δημοσίου δὲ τὴν στολὴν κ.λ.π., ἅμα προσδιορίσας κατ' ἔκτασιν τὴν οἰκονομικὴν ἐπιβάρυνσιν τοῦ αἰτοῦντος τὸν διορισμὸν προσθέτου ἀστυφύλακος. Ἐξ ὅλων αὐτῶν δὲν καταλείπεται ἀμφιβολία, ὅτι δὲν ὑπέκειτο ἡ σχέσις, τῆς ὁποίας καὶ ἀπομονούμενα τὰ ὅσον ἀφορᾷ εἰς τὸν αἰτοῦντα καὶ τὸν πρόσθετον ἀστυφύλακα στοιχεῖα, δυσχερῶς θα ἠδύναντο νὰ συγκροτήσουν ἀκραιφνῆ σχέσιν τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου ὑπὸ τὸ εἰδικώτερον ἔνδυμα τῆς συμβάσεως ἐργασίας.

Ὁ ἐπακολουθήσας ν. 1653/1951 διὰ τοῦ ἄρθρου μόνου αὐτοῦ ἐξάρας τὰ στοιχεῖα ταῦτα καὶ ὁρίσας ὅτι ἡ σχέσις αὕτη, ὅσον ἀφορᾷ τὸ πρόσωπον τὸ αἰτοῦν τὸν διορισμὸν προσθέτου ἀστυφύλακος, εἶναι τοιαύτη τῆς συμβάσεως ἐργασίας ἀορίστου χρόνου, ἀπεσκόπησεν, ὡς ἐκ τῆς ὅλης διατυπώσεώς του ἐκδήλως συνάγεται, νὰ θεσπίσῃ τὴν ἐν ἀτάκτῳ αἰτήσει τοῦ δεδομένου προσώπου, ἀπόλυσιν τοῦ προσθέτου ἀστυφύλακος ὑποχρέωσιν καταβολῆς ἀποζημιώσεως ἧς τὸ μέτρον ὁρίζεται δι' ἀναφορᾶς εἰς τὸν ν. 2112/1920, οὐχὶ δὲ καὶ νὰ καθυπαγάγῃ τὸν ὅλον θεσμὸν καὶ σχέσιν ὑπὸ τοὺς ρυθμίζοντας τὴν ἐργασιακὴν σύμβασιν κανόνας καὶ δὴ τοὺς ρυθμιστικοὺς τοῦ μισθοῦ καὶ ἐν γένει ἀμοιβῆς τῶν μισθωτῶν.

Ὡς πρὸς τὴν εἰδικήν, ἄλλως, ἐν προκειμένῳ περίπτωσιν ἐφαρμογῆς ἢ μὴ τῶν ὑπ' ἀριθ. 8900 καὶ 18310 τοῦ 1946 ἔτους ὑπουργικῶν ἀποφάσεων συνάγεται ἐξ αὐτῶν, ὡς ἡρμηνεύθησαν ὑπὸ τῶν ἰδίων ἐκδόντων Ὑπουργῶν διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 25825/1951 ἀποφάσεώς των, ὅτι τὸ ἐπίδομα νυκτερινῆς καὶ κατὰ Κυριακὰς καὶ ἐξαιρετέας ἡμέρας ἐξ 25 καὶ 75% ὑπολογίζεται ἐπὶ τῶν «τεθεσπισμένων ὑποχρεωτικῶς ἐλαχίστων ὁρίων μισθῶν καὶ ἡμερομισθίων», ὡς τοιαῦτα δὲ νοοῦνται τὰ δυνάμει τῆς ἐκ τοῦ ν. 28/1944 ἐξουσιοδοτήσεως δι' ὑπουργικῶν ἀποφάσεων ἢ διὰ συλλογικῶν συμβάσεων καθορισθέντα. Προϋποτίθεται, ἄρα, διὰ τὴν ἐφαρμογὴν τῶν ὑπουργικῶν αὐτῶν ἀποφάσεων (8900, 18310) σύστημα ἀμοιβῆς δι' ὑπουργικῶν ἀποφάσεων ἢ συλλογικῶν συμβάσεων ὧν τὰ κατώτατα ὅρια τίθενται ὡς βάσις προσδιορισμοῦ τοῦ ἐπιδόματος, ὅπερ οὔτε νὰ ἐξομοιωθῇ δύναται πρὸς τὸ τοιοῦτον ν. 4791/1931 σύστημα, οὔτε τὸ τελευταῖον τοῦτο προσδιορίζον κατ' ἔκτασιν τὴν οἰκονομικὴν ἐπιβάρυνσιν τοῦ αἰτοῦντος προσώπου, δύναται καθ' οἱονδήποτε τρόπον νὰ συνδυασθῇ πρὸς τὰς διαληφθείσας ὑπουργικὰς ἀποφάσεις, ὧν πολλαχῶς ἀπωθεῖται ἡ ἐφαρμογὴ ἐπὶ τῆς ὑπὸ δίκην περιπτώσεως. Κατὰ συνέπειαν, ὀρθῶς ὁ πρωτοβάθμιος δικαστὴς ἀπεφήνατο τὴν μὴ ἐφαρμογὴν καὶ ἐπὶ τῶν προσθέτων ἀστυφυλάκων, περὶ ὧν τὸ διαληφθὲν ἄρθρον 39 ν. 4971/1931, τῶν ὑπ' ἀριθ. 8900 καὶ 18310/1936 ὑπουργικῶν ἀποφάσεων, ἀπορρίψας μετὰ ταῦτα τὴν ἔνδικον ἀγωγήν, καὶ ἀπορριπτέοι οἱ ἐπὶ τῆς ἀντιθέτου προϋποθέσεως δύο τῆς ἐφέσεως λόγοι καὶ ἡ ἔφεσις ἐν τῷ συνόλῳ της.

ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΗ ΕΚΔΡΟΜΗ

Οἱ δόκιμοι τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων μετὰ τῶν ἀξιωματικῶν των ὡς καὶ σπουδασταὶ τῆς Ἀνωτάτης Σχολῆς Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν μετὰ τῶν καθηγητῶν των, ἀπό 3-5 Ἰανουαρίου ἐ.ἔ. ἐπραγματοποίησαν ἐκπαιδευτικὴν ἐκδρομὴν ἀνὰ τὴν Πελοπόννησον ἐπισκεφθέντες τὰς ἀρχαιότητας Μυκηνῶν, Ἐπιδαύρου, Ὀλυμπίας καὶ τὴν Ἱστορικὴν Μονὴν Ἁγίας Λαύρας. Κατὰ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἐκδρομῆς, ἅμα τῇ ἀφίξει των εἰς Ναύπλιον, κατέθεσαν στέφανον εἰς τὸν ἀνδριάντα τοῦ πρώτου κυβερνήτου τῆς Ἑλλάδος Ἰωάννου Καποδιστρίου, τοὺς ὑπεδέχθη δὲ ὁ Πρόεδρος καὶ ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ πατριωτικοῦ Συλλόγου «Παλαμήδης», παρ' ὧν καὶ ἐξεναγήθησαν τόσον εἰς Ναύπλιον ὅσον καὶ εἰς Ἐπίδαυρον. Ὁμοίως τὴν τρίτην ἡμέραν τῆς ἐκδρομῆς κατὰ τὴν ἄφιξίν των εἰς Καλάβρυτα, κατέθεσαν στέφανον εἰς τὸ Ἡρῶον τῶν κατὰ τὸ ἔτος 1943 σφαγιασθέντων ὑπὸ τῶν Γερμανῶν ὑπερχιλίων Καλαβρυτινῶν, τοὺς ὑπεδέχθησαν δὲ εἰς τὴν πόλιν ταύτην ὁ Δήμαρχος καὶ ὁ Πρόεδρος τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου, οἵτινες καὶ διηυκόλυνον τοὺς ἐκδρομεῖς κατὰ τὴν εἰς Ἁγίαν Λαύραν ἐπίσκεψίν των ὡς καὶ κατὰ τὴν παραμονήν των εἰς Καλάβρυτα.

Ἡ ἐκδρομή, χάρις εἰς τὴν ἀρτίαν ὀργάνωσιν ταύτης ὑπὸ τοῦ ἀντιπρυτάνεως τῆς Παντείου καὶ καθηγητοῦ τῆς Σχολῆς Ὑπαστυνόμων κ. Ἰωαν. Παπαζαχαρίου ἐπέτυχε πλήρως. Εἰς ταύτην δὲ συμμετέσχον ἡ οἰκογένεια τοῦ κ. Παπαζαχαρίου, ὁ Γενικὸς Διευθυντὴς τῆς Ἀνωτάτης Ἐκπαιδεύσεως παρὰ τῷ Ὑπουργείῳ Παιδείας κ. Σμυρνῆς μετὰ τῆς οἰκογενείας του, ὁ καθηγητὴς τῆς Ἀνωτάτης Ἐμπορικῆς καὶ Παντείου κ. Καλιτσουνάκης μετὰ τῆς θυγατρός του ὡς καὶ ἄλλοι φίλοι τῶν ἐκδρομέων.

Οἱ δόκιμοι Ὑπαστυνόμοι εἰς Μονὴν Ἁγίας Λαύρας. Ἐντὸς τῆς αἰθούσης κειμηλίων τῆς Μονῆς μετὰ τοῦ Ἡγουμένου ταύτης. Εἰς τὸ βάθος διακρίνεται ἐντὸς προθήκης τὸ λάβαρον τῆς Ἐπαναστάσεως.

Οἱ δόκιμοι Ὑπαστυνόμοι εἰς τὸ προαύλιον τῆς Μονῆς Ἁγίας Λαύρας μετὰ τοῦ Ἡγουμένου.

Οἱ δόκιμοι Ὑπαστυνόμοι εἰς τὴν πλατεῖαν τῆς μαρτυρικῆς πόλεως τῶν Καλαβρύτων.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

—Διὰ Β.Δ. ἀπελύθησαν τοῦ Ἀστυν. Σώματος, ὡς καταληφθέντες ὑπὸ τοῦ ὁρίου ἡλικίας : α) Ἀστυν. Δ/νταὶ Α΄ κ.κ. Ταμποῦρλος Δ., Λίναρης Γ. καὶ Οἰκονομᾶκος Λεων., β) Ἀστυνόμοι Α΄ κ.κ. Τσιῶτος Ι., Μουτσούλας Δ., Κωνσταντινόπουλος Ἀν., Νοτόπουλος Πρ., Δαρδαμάνης Φώτ., Βλάχος Θ. καὶ Νάτσιος Κ., γ) Ἀστυνόμος Β΄ κ. Γιαννόπουλος Ἰορδ., δ) Ὑπαστυνόμοι Α΄ κ.κ. Ἀποστολόπουλος Ι., Τζανετόπουλος Π., Μάλλιος Ν., Σταματόπουλος Γ., Μπιλέττας Στ, Μεταλληνὸς Στ., Μπῖκος Ἀλ. καὶ Ρουγγέρης Ι. καὶ ε) ὁ Ἀνθυπαστυνόμος κ. Κιρκιλῆς Παν.

—Παρῃτήθησαν τοῦ Ἀστυν. Σώματος, ὁ ὑπαστυνόμος Α΄ κ. Πιτσιρῖκος Θ., ὁ ἀνθυπαστυνόμος κ. Γαλάνης Ι. καὶ ὁ ἀστυφ. Βασιλακόπουλος Παντ.

—Ἀπελύθησαν διὰ λόγους πειθαρχίας οἱ ἀστ/κες Σαπουντζῆς Δ., Περιβολιώτης Ἀντ. καὶ Πολίτης Γ.

—Ἀπελύθησαν διὰ λόγους ὑγείας ὁ Ἀρχιφ. Λυμπερόπουλος Ν. καὶ οἱ ἀστ/κες Οἰκονόμου Βλ. καὶ Σκορδάκης Στ.

—Μετετάγη εἰς τὴν κατάστασιν τῆς μονίμου διαθεσιμότητος καὶ εἰς τὴν Β΄κατηγορίαν ὁ ἀνθυπαστυνόμος κ. Κρητικὸς Δ.

*

ΠΡΟΑΓΩΓΑΙ

Διὰ Β.Δ. προήχθησαν εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀστυνόμου Β΄ τάξεως ἐκ τῶν ἐν ἰσχύϊ πινάκων τοῦ ἔτους 1953 πρὸς συμπλήρωσιν κενῶν ὀργανικῶν θέσεων, οἱ Ὑπαστυνόμοι Α΄ κ. Ἀδρακτᾶς Θεοφάνης κατ' ἐκλογὴν καὶ κ. Μπαντέας Ἰωάννης κατ' ἀρχαιότητα.

*

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΝ

—Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 3141Φ18/6/31-12-53 ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Ἐσωτερικῶν τὸ Ἀστυνομικὸν Συμβούλιον διὰ τὸ ἔτος 1954 συνεκροτήθη, ὡς ἀκολούθως :

Ι. Τακτικὰ μέλη

α) Πρόεδρος : Ἀρεοπαγίτης κ. Τσαρούχης Π.

β) Μέλη : Ἀστυν. Δ/νταὶ Α΄ κ.κ. Κόκκινος Ν., Γεωργίου Ἀν., Κόλλιας Δ. καὶ Πολιτόπουλος Σπυρίδων.

Γραμματεύς : Ἀστυνόμος Α΄ κ. Τουζένης Κων/τῖνος.

ΙΙ. Ἀναπληρωματικὰ μέλη

α) Προέδρου: ὁ Ἀρεοπαγίτης κ. Χονδρογιάννης Εὐάγ.

β) Μελῶν : Ἀστυν. Δ/νταὶ Α΄ κ.κ. Καραμπέτσος Εὐάγγ. καὶ Μάσβουλας Ἰωάννης.

Γραμματεὺς : ὁ Ἀστυνόμος Α΄ κ. Μπογιατζόπουλος Εὐθύμ.

Πειθαρχικὸν Συμβούλιον κατωτέρων ἀστυν. ὑπαλλήλων.

—Διὰ τῆς ὑπ' ἀριθ. 2968/18/7 ἀπὸ 19-12-53 ἀποφάσεως τοῦ κ. Ὑπουργοῦ Ἐσωτερικῶν τὸ Πειθαρχικὸν Συμβούλιον διὰ τὸ ἔτος 1954 συνεκροτήθη ὡς ἀκολούθως :

Ι. Τακτικὰ μέλη.

α) Πρόεδρος : Ἀστυν. Δ/τὴς Α' κ. Σπυρόπουλος Νικόλ.

β) Μέλη : Ἀστυνόμοι Α' κ.κ. Χαλοῦλος Γ. καὶ Τασιγεώργος Κ.

Γραμματεύς : Ὑπαστυνόμος Α' κ. Κορομπίλης Ἰωάννης.

ΙΙ. Ἀναπληρωματικὰ μέλη.

α) Προέδρου : Ἀστυν. Δ/ντὴς κ. Ἀρχιμανδρίτης Νικόλ.

β) Μελῶν : οἱ Ἀστυνόμοι Α' κ.κ. Παπασταφίδας Ἀγγ. καὶ Νικητάκης Νικόλ.

Γραμματεύς : ὁ Ὑπαστυνόμος Α' κ. Ντιρογιάννης Παντελῆς.

*

ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

«Περὶ γάμου καὶ οἰκογενείας τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων».

Τὴν 14ην τρέχ. μην. ὁ γνωστὸς γυμνασιάρχης κ. Ἰωάννης Φραγκιαδάκης ὡμίλησεν εἰς τοὺς δοκίμους Ὑπαστυν. ἀρχιφύλακας καὶ ἀστυφύλακας «περὶ γάμου καὶ οἰκογενείας τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων» Μὲ τὴν διακρίνουσαν αὐτὸν ἐπαγωγὴν γλαφυρότητα ἀνέπτυξεν τὰς πολυτίμους ὁδηγίας τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων σοφῶν διὰ τὸν ἐπιτυχῆ γάμον τὴν συζυγικὴν ἁρμονίαν καὶ τὴν οἰκογενειακὴν εὐδαιμονίαν καθὼς καὶ τὰς σχετικὰς νομοθετικὰς διατάξεις τῶν μεγάλων νομοθετῶν τῆς Ἀρχαιότητος Σόλωνος κλπ. διὰ τὰ οἰκογενειακὰ καὶ κοινωνικὰ θέματα.

Εἰς τὴν διάλεξιν παρέστη ὁ κ. Διοικητὴς τῆς Σχολῆς ὁ κ. Ὑποδιοικητὴς καὶ ἅπαν τὸ διδακτικὸν προσωπικόν.

*

ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΝ

—Τὴν 14-1-1954 ἀπὸ 13 μέχρι 17ης ὥρας ἐτελέσθησαν εἰς τὸ ἐνταῦθα Γήπεδον Ἀπόλλωνος—Ριζουπόλεως, φιλικοὶ Ποδοσφαιρικοὶ ἀγῶνες, μεταξὺ τῶν Α—Β ὁμάδων Ἀστυνομίας—Ἀπόλλωνος Ἀθηνῶν. Αἱ Β' ὁμάδες Ἀστυνομίας—Ἀπόλλωνος ἀνεδείχθησαν ἰσόπαλλοι 2—2.

Ἡ ὁμὰς τοῦ Ἀπόλλωνος Ἀθηνῶν (Α' Κατηγορίας) ἐνίκησε τὴν Α' ὁμάδα τῆς Ἀστυνομίας, μὲ τέρματα 2—0.

—Τὴν Τετάρτην 20-1-54 καὶ ἀπὸ 13 μέχρι 17ης ὥρας, ἤρξαντο εἰς τὸ ἐνταῦθα Γήπεδον Παναθηναϊκοῦ, οἱ ἀγῶνες διὰ τὸ Πρωτάθλημα Ποδοσφαίρου Ἐνόπλων Δυνάμεων, ἔτους 1954. Συμφώνως μὲ τὴν προηγηθεῖσαν κλήρωσιν, ἀντιμέτωποι ὁμάδες ἐτέθησαν αἱ τοῦ Στρατοῦ καὶ Β. Χωροφυλακῆς. Εἰς τὸν ἀγῶνα μεταξὺ Β' ὁμάδων, νικήτρια ἀνεδείχθη ἡ ὁμὰς τοῦ Στρατοῦ, διὰ τερμάτων 4—2. Ἐπίσης νικήτρια καὶ εἰς τὸν ἀγῶνα μεταξὺ Α' ὁμάδων ἀνεδείχθη ἡ ὁμὰς τοῦ Στρατοῦ διὰ τερμάτων 2—1. Οἱ πρῶτοι αὐτοὶ ἀγῶνες τοῦ ἐν λόγῳ πρωταθλήματος Ἑλληνικῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων, ἐστέφθησαν ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας εἰς ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν ὀργανωτικήν των πλευράν.

Ἐπίσης ἐπέτυχον καὶ ἀπὸ ἀγωνιστικῆς πλευρᾶς, παρουσιάσαντες τάξιν πειθαρχίαν καὶ σεμνότητα ἐκ μέρους τῶν ἀθλητῶν, ἐδόθη δὲ ἡ εὐκαιρία νὰ ἀναδειχθοῦν καὶ πολλοὶ νέοι ἀθληταὶ ἐκ τῆς κατηγορίας τῶν ἀρχαρίων (Β' ὁμάδες) καὶ νὰ καλλιεργηθῇ ὁ ἀθλητισμὸς εἰς εὐρύτερα στρώματα τῆς στρατευμένης νεότητος.

Τοὺς ἀγῶνας παρηκολούθησαν 5.000 θεαταί.

Ἡ εἴσοδος ἦτο ἐλευθέρα.

*

ΕΥΧΑΙ

Τὰ «Ἀστυνομικὰ Χρονικὰ» εὔχονται εἰς τὸν διακεκριμμένον συνεργάτην μας καθηγητὴν τῆς Ἰατροδικαστικῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ κ. Γρηγ. Κάτσαν, ἔτη πολλὰ καὶ εὐτυχῆ ἐπὶ τῇ ἐπετείῳ τῆς ὀνομαστικῆς αὐτοῦ ἑορτῆς.